

Catalunya

> Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya · 8a. època · Març 2016 · núm. 180 · 0,50 euros

www.cgtcatalunya.cat

**I SI FEM
SINDICALISME?**

Editorial

No permetrem els atacs al dret de vaga

El conjunt de la CGT de Catalunya no podem quedar impassibles davant els greus atacs al dret de vaga, la criminalització de les plantilles i les mentides que s'han produït arran dels conflictes laborals al Metro i Bus de Barcelona.

Considerem inacceptable les actituds que deslegitimem, ataquin el dret de vaga o l'intentin minimitzar per a convertir la força de les plantilles en irrellevant. L'argumentari fet servir pels responsables del govern municipal de Barcelona és més aviat propi de la ideologia de la patronal:

Negar la capacitat negociadora de la vaga, criminalitzar la plantilla per a enfrontar-la amb altres treballadors, pressionar amb cartes per a que no es faci vaga o reclamar un increment de serveis mínims (pactats anteriorment) per a minimitzar la seva força.

Aquests greus atacs tenen un agreujant: en produir-se des d'opcions polítiques amb certa influència dins de la classe treballadora, els seus missatges antisindicals no són tan fàcilment percebuts com una amenaça i contribueixen de forma més eficient a estendre els dogmes de

les classes dominants. Especialment els que fan referència al fet mateix del conflicte i la necessitat dels i les treballadores per a actuar amb força per a assolir els seus justos objectius.

Aquest sorprenent viratge ha rearmat la patronal per aprofitar el moment i apuntar més alt. Així, Foment del Treball ja demanava una llei de vaga que introduïxi més motius per a il·legalitzar vagues i en minimitzi encara més la seva força. Davant tot això, volem fer saber:

- El dret de vaga és un dret es-

sencial de la classe treballadora arrencat a la burgesia amb una història de morts, empresonats i torturats. I el defensarem com i on calgui i per la via dels fets.

- Tothom que ataquï aquest dret, sigui de forma directa o amb el silenci còmplice davant les agressions, ens tindrà al davant per a

denunciar-ho i impedir els seus objectius.

- La CGT de Catalunya considera que l'assemblea de treballadores i la mobilització són les eines més eficients per a impedir les injustícies que el Poder, el d'abans i el d'ara, exerceix sobre tots nosaltres.

IDREN

“Ens sentim enganyats per l'equip de govern de l'ajuntament de Barcelona, que anunciava mesures socials, però hem vist que només buscaven temps per preparar la repressió. Ha faltat honestat i valentia”

Lamine Sarr, portaveu del Sindicat Popular de Venedors Ambulants

ON ENS TROBEM?

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona - spccc@cgt.es Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federació Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública (FAPC)

Via Laietana 18, 9è - 08003 Bcn Tel. 933103362. Fax 933107110

FEDERACIONS COMARCALS

- Anoia**
Carrer Clavells 11 - 08700 Igualada
Tel./fax 938042985 · cgtanoia@yahoo.es
- Baix Camp/Priorat**
Raval de Sta. Anna 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgtcatalunya.cat Tel. 977340883. Fax 977128041
- Baix Llobregat**
Cra. Esplugues, 46 - 08940 Cornellà - cgtbaixll@cgtcatalunya.cat Tel. 933779163. Fax 933777551
- Comerc**, 5. 08840 Viladecans
cgt.viladecans@yahoo.es Tel./fax 93 659 08 14
- Baix Penedès**
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977660932
cgt.baix.penedes@gmail.com
Barcelonès Nord

Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@yahoo.es, tel. i fax 933831803

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos. 08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@cgtcatalunya.cat Tel. i fax 938934261

Maresme
Unió 38 baixos, 08302 Mataró - maresme.cgt@gmail.com Tel. i fax 937908261

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51 08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com Tel. 935931545. Fax 935793173

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís 28, ent. 2a 17005 Girona
cgt_gir@cgtcatalunya.cat Tel. 972231034. Fax 972231219

Ponent
Av. Catalunya, 2, 8è 25002 Lleida - lleida@cgtcatalunya.cat

Tel. 973275357. Fax 973271630

Camp de Tarragona
Plaça Imperial Tàrraco, núm. 1 Edifici 2, 3a Planta, 43005 Tarragona
cgttarragona@cgt.es Tel. 977242580 i fax 977241528

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
fbcn@cgtbarcelona.org Tel. 933103362. Fax 933107080

Berga
Balç 4, 08600
sad@cgtberga.org Tel. 938216747

Manresa
Circumval·lació 77, 2n - 08240 Manresa
manre@cgtcatalunya.cat Tel. 938747260. Fax 938747559

Rubí
Colom, 3-5, 08191 Rubí, flcgt_rubi@hotmail.com Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Roselló 10, 08207 Sabadell - cgtssabadell@hotmail.com Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136, 08224 Terrassa - cgtterrassa@gmail.com Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis, 08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar-v@terra.es, Tel./fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent
sallent@cgtcatalunya.cat Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

Tàrraga
Plaça dels Àlbers 10, 2n, 25300, Tàrraga

Viladecans
C/ Sant Marià 72, 08840 Viladecans
fl.viladecans@cgtcatalunya.cat Tel. 93 6590814 - 610072649

Edició del **Col·lectiu la Tramuntana**: Joan Rosich, Joan Anton T, José Cabrejas, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí, Paco Martín, Moisès Rial, Xabi Araujo. Col·laboradors: Artur Sardà, Toni Àlvarez, Pep Cara, Ferran Aisa, Emili Cortavitarte, Agustín Guillamón, Josep Torres, Dídac Salau, Arnauart, Idren, Agurrelj, Roser Pineda, Ermengol Gassiot, Òscar Murciano, i el Secretariat Permanent i les federacions i seccions sindicals de CGT Catalunya. Tirada: 13.000 exemplars.

Redacció i subscripcions a Catalunya: Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977340883. Col·laboracions: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat, com-cgt-cat@cgtcatalunya.cat

Web revista: www.revistacatalunya.cat

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

D'acord amb la Llei Orgànica 15/1999 de Protecció de Dades de caràcter personal la CGT informa: a) Les dades personals, nom i adreça dels subscriptors i subscriptores són incorporades a un fitxer automatitzat degudament notificat davant l'Agència de Protecció de Dades, el titular del qual és el Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya i la seva única finalitat és l'enviament d'aquesta publicació. b) Aquesta base de dades està sotmesa a les mesures de seguretat necessàries per tal de garantir la seguretat i confidencialitat en el tractament de les dades de caràcter personal. c) Tot/a subscriptor/a podrà exercir el seus drets d'accés, rectificació, cancel·lació i oposició al tractament de les seves dades personals mitjançant comunicació remesa al Secretariat Permanent de la CGT de Catalunya, al correu electrònic s-org@cgtcatalunya.cat o bé a Via Laietana 18, 9è de Barcelona.

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"

Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Algunes d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior. Més informació a <http://cat.creativecommons.org/>

Tema del mes

TMB: conflicte entre sindicalisme de lluita i “nova” política

‘Nova política’ i vagues

Ermengol Gassiot

És habitual que des del poder es negui la capacitat política del que, el mateix poder, considera grups o classes subalternes. Històricament en tenim molts d'exemples que ho il·lustren. El darrer, les vagues del transport a Barcelona. Concretament les opinions que han modelat les notícies després del primer moment. M'explico.

Una versió moderna d'aquesta negació de la política de la majoria la tenim en l'assimilació de política al joc institucional. A parlaments, plens municipals i a coses similars. Un cop d'ull a les pàgines de “política” dels diaris o a les seccions homònimes de ràdios i televisions ens ho evidencia de manera clara. Els seus continguts consisteixen, exclusivament, en declaracions de representants institucionals i de membres d'aquestes organitzacions que anomenem partits i que s'han construït bàsicament per accedir a aquests espais institucionals. Molt excepcionalment de vegades trobem accions o intervencions de persones alienes a aquests partits, principalment “famosillos” o personalitats en algun àmbit, però que cobren sentit en relació a aquests espais del poder institucional. Per contra, les pràctiques i propostes de moviments socials, de lluita sindical i d'altres espais associatius generalment es relaten als apartats de societat o de successos. Aquest últim amb una clara intencionalitat criminalitzadora, del tipus una notícia “okupen casa” al costat d'una d'un robatori o un homicidi.

Front a aquesta pràctica intencionada de negar la política popular, la del dia a dia en àmbits organitzats al marge de les institucions, fa anys que els moviments socials ens hem reivindicat a nosaltres mateixos com a espais col·lectius de política. De construcció de realitats i contrapoders. En teoria, això que alguns han denominat la “nova política” (els i les protagonistes

que l'estan protagonitzant) pretenia trencar aquest monopoli de la política vinculada al món institucional. En altres paraules, en teoria defensaven que les pràctiques dels moviments socials eren polítiques i, per tant, que no només existia la política de les institucions. Ni que, de fet, segurament fos la més important.

Les darreres setmanes, a casa nostra una part dels representants de la “nova política” han hagut de gestionar un conflicte laboral important, el de Transports Metropolitans de Barcelona. No entraré a valorar la seva gestió, perquè els companys/es a competents per fer-ho ja ho han fet de manera extensa. Canvi, si que vull reflexionar breument sobre alguna de les coses que s'ha dit de la vaga i dels vagues. I més concretament de la CGT, com si només la CGT haguéssim lluitat la vaga.

Bàsicament, amb la boca petita uns i de manera molt més oberta els altres han assenyalat que una de les raons de l'esmentada vaga era erosionar el govern municipal de Barcelona en Comú (BeC) i la seva flamant alcaldessa. Dient això, eviten parlar de TMB, dels seus directius i, sobretot, de les motivacions que han impulsat a la plantilla de metro de manera quasi unànime i a la de busos de forma molt destacada a tirar endavant diversos dies de vaga. No, sembla que el rellevant de la vaga era especular si la CGT feia el joc a la CUP, segons uns, o al PSC, per uns altres, o fins i tot a CiU, també per a algú.

D'entrada, aquest tipus de plantejament assimila la política sindical, i específicament d'una organització sindical que sempre se n'ha volgut mantenir independent, als interessos que puguin tenir determinats partits de la política institucional. Una plantilla precaritzada, anys de congelació salarial, una insultant diferència de salaris entre treballadors de base i directius (i a més en augment), etc., comencen a quedar en aquests

relats en un segon terme com a raons de la vaga. En canvi, es construeix la imatge de la CGT com una sucursal d'aquesta o aquella facció de la política institucional. I la vaga com a eina per erosionar una altra facció de la institució. És a dir, es nega la política sindical com a política dels treballadors/es. Aquella que cerca resoldre situacions concretes sorgides en aquella part de la nostra vida que té a veure amb el treball i que avui en dia està regida per l'explotació. Com si el nostre dia a dia no fos un espai central en la nostra percepció de la realitat i en la construcció dels nostres interessos col·lectius.

I encara més, les vagues s'han decidit i en part gestionat en assemblees de treballadors. Massives i molt unànimes. Explicar les seves decisions en clau partidista implica negar també la força col·lectiva d'una assemblea com a espai de debat i de presa de decisions, així com de les persones que la conformen. En certa mesura, i de manera poc subtil, ja ho apuntava també aquests dies en Joan Coscubiela quan en el seu bloc deia que “les persones del carrer són menys sofisticades que els qui ens dediquem a la política institucional”. Desenvolupar aquest argument porta a qüestionar les decisions al marge de la política institucional que, per una banda no són polítiques i, per l'altra, són fruit de la influència de polítics (institucionals). I nosaltres, pobres, o no ens n'adonem o els fem el joc seguim no se sap ben bé quins obscurs interessos.

En definitiva, poques coses han canviat de moment en el tractament que institucions i grans mitjans de comunicació donen al conflicte social. Ho hem vist a les vagues de bus i metro. A no ser que ens sorprengui, aquesta “nova política” no era tant nova com ens deien. I m'agradaria equivocar-me.

* Ermengol Gassiot és Secretari General de la CGT de Catalunya

TMB: conflicte entre sindicalisme de lluita i "nova" política

Ens criminalitzen perquè els fem por

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de CGT Catalunya

Algunes figures polítiques i articulistes van estar construint una falsa dicotomia arran de les recents vagues del transport públic a Barcelona. La defensa d'unes condicions dignes de treball comporten, segons deien i repetien, haver d'apujar el preu dels bitllets. En definitiva, d'una manera gens innocent, es pretenen contraposar els nostres interessos com a treballadors amb els que nosaltres mateixos/es tenim com a usuaris i usuàries dels transports públics.

Aquesta cantarella obvia el retrocès en el poder adquisitiu del 3,3% dels treballadors de TMB en aquests darrers 4 anys mentre els gairebé 600 directius s'incrementaven el seu en un 14,2%. Es passa per alt que TMB és un cementiri d'efants d'alts càrrecs de CiU, PSC i ICV que no es poden endollar a la Diputació de Barcelona o altres ens públics. Les mentides de l'Ajuntament repetides un i altre cop es denunciaven a crits a la plaça Sant Jaume pels i les treballadores.

Es presenta la lluita de les plantilles com quelcom inviabile, passant per alt que, en el cas de la vaga de Metro, les negociacions es van trencar per la negativa de TMB a fer indefinits a companyes que porten 8 anys amb contractes temporals i a temps parcial, mentre de cada 2,5 jubilacions es substitueix només amb una

persona. De la mateixa manera que tampoc s'explica que l'actual ajuntament intenta seguir amagant els salaris exorbitants de prop de 200 fora de conveni en el cas d'autobusos.

S'argumenta aquesta falsa dicotomia per tal de criminalitzar les vagues del transport. No fa gaires anys es van fer servir arguments similars quan els treballadors de la sanitat pública ocupàvem plantes hospitalàries, CAP's i tallàvem carrers junt a veïns i veïnes per a evitar les retallades i la privatització d'hospitals i serveis vinculats a la salut. Casualment, qui afirmaven que mantenir salaris o no retallar el nombre de sanitaris feia insostenible el sistema de sanitat pública eren els mateixos que, a través dels seus vincles empresarials, afavorien amics i a ells mateixos amb la privatització.

Tres quarts del mateix podem recordar en les lluites per a l'educació, per exemple a les escoles bressol i a les universitats. Els darrers anys hem pogut veure com les devaluacions de contractes, la precarització de les plantilles i una retallada de llocs de treball no ha evitat el salvatge augment de taxes universitàries a Catalunya, amb un increment acumulat de més del 100%.

En definitiva, dir que defensar la lluita de les treballadores i els treballadors perjudica els usuaris d'aquests serveis és una falsedat. Una mentida repetida conscientment, amb la finalitat de criminalitzar el moviment obrer i de justificar interessos ocults

en la gestió de bens comuns com la sanitat, l'educació o els transports públics. Volem recordar que, a més, les lluites sindicals, i en concret de la CGT, en els serveis públics sempre hem tingut com una de les finalitats centrals defensar la qualitat d'aquests serveis com un bé col·lectiu, del conjunt de la població, i no com un negoci privat.

És per això que des de la CGT volem denunciar aquesta campanya de criminalització que cerca un objectiu més ambiciós: impedir l'extensió d'un model de sindicalisme que els fa por, doncs és fort i ni es rendeix ni deixa a la cuneta a ningú.

Reiterem el nostre rebuig frontal als augments de tarifes dictats a finals del 2013 i considerem urgent el retorn als preus dels bitllets de l'any 2013, tal i com els actuals responsables d'alguns dels ajuntaments més importants de l'AMB (inclòs el de Barcelona) es van comprometre a la campanya electoral. Una rebaixa que hauria de ser una primera passa per a construir uns transports públics al servei d'una població colpejada per l'atur i per les retallades salarials dels darrers anys.

Finalment, fem una crida a l'autoorganització dels i les treballadores per tal d'estendre les mobilitzacions a la nostra empresa, al nostre sector, a la nostra societat: és això el que temen els poderosos i per això ens ataquen. Perquè lluitar funciona i no volen que ho fem.

Ampli seguiment i repercussió de les vagues de febrer a TMB

Redacció

Cinc mesos de negociació sense acord entre sindicats del Metro i l'Ajuntament de Barcelona van acabar en dos dies de vaga el 22 i 24 de febrer, en ple Mobile World Congress (MWC), una cita que els treballadors van voler aprofitar per aconseguir visibilitat. I ho van aconseguir. La vaga va omplir portades i tertúlies i gairebé un 30% menys d'usuaris en el metro de la ciutat. Prèviament, el 2 de febrer, ja s'havia portat a terme una aturada de 5 hores amb manifestació fins a la plaça de Sant Jaume.

Després de l'èxit i àmplia repercussió del la vaga del 22 de febrer, els serveis mínims decretats per la Generalitat de cara a la segona jornada de vaga del 24 de febrer suposaven un 65% del servei normal en hora punta i un 45% la resta del dia, fet que el comitè de vaga del Metro va considerar un 'sabotatge institucional al dret de vaga'.

Els motius dels treballadors per anar a la vaga: posar fi a la precarietat i la descongelaçió salarial. Els empleats de l'empresa pública es queixen, a més, de les desigualtats entre els sous de la plantilla i de la Direcció. Després de quatre anys sense cap vaga i de dues prorroques del conveni era urgent negociar-ne un de nou. I des del comitè d'empresa i des de la plantilla del Metro esperaven més receptivitat per part de Barcelona en Comú.

Per a Victoria Rodríguez, secretària general de la secció sindical de CGT al Metro de Barcelona, l'empresa no havia tingut, abans de la vaga, cap intenció de negociar. "No portava res a les reunions, treia coses que no tenien res a veure amb el conveni, anul·lava reunions...". De les 16 trobades que van fixar empresa i treballadors per negociar, solament es van produir vuit. En aquestes reunions el gran escull no havia estat en el tema salarial, on pràcticament s'havia arribat a un acord, sinó en la contractació.

Des del comitè d'empresa es reclama un calendari per regularitzar la situació d'una part de la plantilla que està en situació molt precària. Fins ara quan es jubilava un treballador del Metro de Barcelona la norma era que només es podia rellevar en l'equivalent a un 75% de l'antic lloc de treball. Això vol dir que per quatre baixes es produïa la pèrdua d'una ocupació. Els mecanismes que s'utilitzaven per a facilitar l'entrada de nous treballadors al Metro es basaven en substitucions. L'empleat ha d'estar vuit anys treballant només a l'estiu, tres mesos a l'any, per passar a tenir un contracte indefinit. A més, els treballadors s'han d'encarregar de múltiples tasques, des d'atenció al client fins a manteniment d'estacions.

Després de les jornades de vaga s'han reprès les reunions entre el Comitè d'empresa i la Direcció de TMB. Les posicions de

l'empresa s'han mogut, especialment en el tema de la contractació, tot i així, des del comitè amenacen amb noves jornades de vaga per al mes d'abril si no es produeixen avenços significatius. Un altre punt controvertit és la durada del conveni, que l'empresa el voldria per un màxim de quatre anys i els treballadors voldrien fer-lo d'any en any. Pel que fa a l'apartat salarial el comitè no volen negociar un percentatge sinó que voldrien un increment lineal. Finalment, volen que els canvis organitzatius es discuteixin també amb la representació laboral.

TMB: conflicte entre sindicalisme de lluita i “nova” política

Autobusos

Pel que fa a Autobusos les vagues eren conseqüència del resultat de 14 mesos de bloqueig empresarial per part de la direcció de TB i també de l'actitud de la presidenta de TMB, Mercedes Vidal, que fins ara ha preferit mirar cap a un altre costat i no prendre cartes en aquest tema en lloc d'intentar buscar una solució als diferents problemes laborals d'aquesta empresa pública. La primera jornada de vaga va ser el 3 de febrer, amb un seguiment del 80% i una assemblea amb prop de 1000 treballadors que acordava convocar aturades parcials de 2 hores per torn (matí, tarda i nit) per a la setmana compresa entre el 15 i el 19 de febrer i mandat al comitè de vaga perquè ampliés aquesta convocatòria segons anessin els resultats de la negociació de conveni. I així va ser finalment, afegint aturades de dues hores per torn els dies 23 i 25 de febrer.

A l'assemblea es va posar de manifest la manca de resposta als problemes més urgents que motiven aquest calendari de mobilitzacions, com són la privatització del transport públic que signifiquen els plans del Govern Municipal per implantar un tramvia d'exploració privada per la Diagonal; els centenars de treballadors amb contractes precaris; l'opacitat que segueix existint en TB pel que fa als sous i beneficis socials de la cúpula directiva; els 4 anys de congelació salarial acumulats, etc. La pla-

taforma reivindicativa se centrava en: frenar la privatització dels Serveis Públics, acabar amb la contractació precària i recuperar el poder adquisitiu de la plantilla.

El Comitè de Vaga estava integrat pels sindicats CGT, COS, ACTUB, USOC, PSA i CNT, majoritaris entre el col·lectiu de conductors d'Autobusos de TMB. Aquestes organitzacions sindicals estaven en contra del segon preacord sobre el nou conveni col·lectiu assolit per la direcció de TMB amb CCOO i UGT, ja que anava en la mateixa línia del que va refusar la plantilla en referèndum feia dos mesos. Els principals motius per aquest rebuig són que el nou conveni perpetua les situacions de precarietat laboral que actualment pateixen més de 200 conductores i conductors; blinda els sous i beneficis socials que encara gaudeixen directius i els anomenats “fora de conveni”; i no garanteix, en cas d'ampliació del Tramvia privat per tota l'Avinguda Diagonal, els llocs de treball ni el servei que actualment se li presta a la ciutadania.

Després de els jornades de vaga, el 29 de febrer els i les treballadores d'autobusos de TMB estaven cridats per l'empresa, UGT, CCOO i SIT a participar en un referèndum per avalar el preacord de conveni col·lectiu. Igual que va passar el 19 novembre 2015, a la votació va tornar a guanyar el NO, amb un resultat de 1746 vots No i 1278 Si.

Tot i la campanya dirigida des de la Direcció de TMB, tot i la por que van intentar generar si no s'acceptava “el seu” preacord, malgrat que en el referèndum van votar també els directius i els treballadors/es fora de conveni, la plantilla d'autobusos, igual que va succeir en el primer referèndum, va tornar a dir NO al preacord de conveni, el mateix que s'havia votat feia tres mesos, amb petits canvis formals adreçats a fer-lo més atractiu a la plantilla. Seguia sense recollir cap de les reivindicacions de la plantilla acordades en assemblees generals massives. En el seu redactat només quedava clar es tornaven a blindar les condicions econòmiques i de beneficis socials que els directius i els treballadors fora de conveni. Amb aquest resultat la plantilla de TB tornem

a deixar clar que les seves reivindicacions no han estat resoltes i que estem disposats a mobilitzar-nos per aconseguir-les.

Des dels sindicats que han tornat a guanyar aquest referèndum i que formen el Comitè de Vaga de les passades mobilitzacions s'exigeix l'obertura d'una veritable Mesa de Negociació i alhora tornen a exigir la dimissió de la presidenta de TMB Mercedes Vidal pel seu comportament antiassembleari i antisindical, posat de manifest aquestes últimes setmanes, i per haver intentat tornar a blindar els sous i beneficis socials dels directius fora de conveni a través del preacord que la plantilla ha tornat a rebutjar.

Stop Pujades

Per altra banda, la plataforma Stop Pujades també va aprofitar la setmana del 'Mobile' per protestar pels preus abusius del transport públic. El 24 de febrer van convocar concentracions, a migdia a Palau Reial i a la tarda a plaça Catalunya, Sagrera, Ciutat Meridiana, Lluçmajor, Fontana, Maragall, Arc de Triomf, Horta, Plaça de Sants i Sant Andreu. Sota el lema “Si els congressistes viatgen gratis, nosaltres també!” reclamaven tornar a les tarifes de 2013, una T-Mobilitat 100% pública, la creació d'una Taula social per decidir la tarificació i l'arribada del Metro a La Marina-Zona Franca.

Tot el que (de moment) es pot saber sobre els directius, els sous i les dietes de TMB

Marc Font

La vaga de bus i de metro del 22, 23, 24 i 25 de febrer ha servit per reobrir el debat al voltant de l'opacitat de l'empresa pública Transports Metropolitans de Barcelona (TMB). Quants càrrecs directius té? Quant cobren? En què es gasten els diners? Preguntes que, amb alguna excepció, no tenen encara una resposta concreta avui per part d'aquesta empresa 100% pública que depèn de l'Àrea Metropolitana de Barcelona. 'Crític' radiografia tot el que (de moment) es pot saber sobre els directius, els sous i les dietes de TMB enmig d'una guerra de xifres, bàsicament entre l'administració i la CGT, el sindicat majoritari al metro.

El 27 de gener, el consell d'administració de TMB va aprovar un pressupost de 777 milions d'euros per a l'any 2016, però els comptes no estan penjats a la web. CRÍTIC ha tingut accés als pressupostos i, curiosament, el detall és molt més gran en els ingressos que no pas en les despeses. S'hi especifica una previsió d'ingressar 150.000 euros gràcies a la venda de ferralla, més de 700.000 per les màquines de 'vending' i 850.000 de telefonia mòbil. Tanmateix, s'hi explica poc de les despeses.

Al pressupost aprovat al qual ha tingut accés 'Crític', l'únic desglossament en la despesa salarial és entre la que va a parar al metro (172 milions) i la del bus (207). No hi apareix cap dada separada sobre personal directiu o fora de conveni. Fonts de l'actual direcció de TMB han manifestat a 'Crític' la voluntat que hi hagi “transparència” a l'empresa. En aquest sentit, en un termini aproximat d'uns dos mesos s'hauria de publicar la primera entrega d'un nou portal web on hi hauria una informació econò-

mica molt més detallada de TMB, segons ha publicat 'La Vanguardia' citant fonts tant de la companyia com del consistori.

L'alcaldeessa de Barcelona, Ada Colau, va afirmar el 21 de febrer, una dia abans de la primera jornada de vaga, que el sou brut anual mínim dels treballadors del metro és de 29.000 euros, mentre que la mitjana arriba als 33.000, unes quantitats negades posteriorment per tots els sindicats, que situen el salari mínim en uns 25.000 euros. Dos dies després, en una entrada a Facebook, Colau va reconèixer la necessitat de “revisar i racionalitzar l'estructura directiva” de TMB. Com a rèplica, el sindicat CGT va enviar un comunicat el 22 de febrer on assegurava que, mentre que el cost mitjà del personal dins del conveni del metro ha caigut en 95 euros del 2011 al 2014, el del personal directiu ha crescut en gairebé 11.000 euros i supera, de mitjana, els 87.000. Quant guanyen els càrrecs directius de Ferrocarril Metropolità de Barcelona (metro) i Transport de Barcelona (bus), les dues principals societats que pegen del grup Transports Metropolitans de Barcelona (TMB)? No es tracta d'un tema menor, sinó que una de les reivindicacions dels vaguistes és, precisament, la publicació detallada dels salaris dels directius, així com del pressupost desglossat i de l'organigrama complet de TMB. La resposta detallada és una incògnita. L'única informació pública disponible és la que apareix al document “estructura de personal”, que es pot consultar al web corporatiu, i que divideix la plantilla en vuit categories professionals. Ara bé, no concreta el nombre de persones de cada categoria ni detalla els sous, sinó que es limita a parlar de “retribucions mitjanes”.

TMB: conflicte entre sindicalisme de lluita i “nova” política

571 persones fora de conveni

Una part de la informació que s'ha conegut darrerament sobre les interioritats de TMB l'ha revelat el regidor de la CUP Capgirem Barcelona Josep Garganté, que també és membre del consell d'administració de Ferrocarril Metropolità de Barcelona. Garganté, citant el que li ha respost la direcció de TMB a una bateria de preguntes, ha explicat que hi ha 571 persones en plantilla fora dels convenis col·lectius —265 al bus i 306 al metro—, i que bàsicament són “tècnics, comandaments intermedis i administratius qualificats”, sobre els quals TMB no pot donar més informació per no “contravenir a la Llei orgànica de protecció de dades”. D'entre els sous de la cúpula actual, n'han transcendit dos. La mateixa companyia va aprofitar la nota de premsa en què va anunciar la designació de Mercedes Vidal, regidora de Mobilitat de l'Ajuntament de Barcelona, com a presidenta de TMB per fer públic el nomenament d'Enric Cañas com a conseller delegat. La presidenta de TMB no cobra res pel càrrec, sinó que, tal com marca el seu codi ètic, cobra el mateix que qualsevol regidor de Barcelona en Comú. El conseller delegat, Enric Cañas, sí té un sou de gairebé 106.000 euros, cosa que suposa “una rebaixa de gairebé el 40%” respecte a la retribució que tenia Dídac Pestaña, vicepresident executiu durant el mandat anterior.

Setmanes després es va nomenar Pau Noy adjunt al conseller delegat. Noy, que en la darrera legislatura havia estat vocal del consell de TMB a proposta d'ICV, rep una retribució de prop de 60.000 euros, incloent-hi els beneficis socials.

El TSJC va ordenar a TMB incloure tots els treballadors al conveni

La tardor passada el Tribunal Superior de Justícia de Catalunya (TSJC) va dictar una sentència que donava la raó als treballadors del metro de Barcelona en el conflicte amb la direcció de l'empresa TMB. Els treballadors ja fa temps que asseguren que dins l'empresa es viu una injustícia: gent que treballa fora de conveni. En alguns casos, fa que els treballadors tinguin condicions pitjors; en alguns altres, serveix perquè càrrecs directius o mitjans emmascarin el sou, que no és públic. El sindicat majoritari del metro, CGT, va començar un procediment legal per obligar l'empresa a incloure tots els treballadors dins el conveni per evitar la injustícia. Un procediment que han guanyat fa poc. CGT ja ha demanat una execució de la sentència amb reclamació de multa per incompliment.

La sentència núm. 6129/2015, amb data del 16 d'octubre passat confirma una resolució anterior, del febrer, que dona la raó als treballadors i fa pagar les costes a TMB. La sentència estableix que qualsevol treballador que no formi part del consell

d'administració ni sigui d'alta direcció s'ha d'incloure en el conveni. Així mateix declara nul·les les actuals clàusules que exclouen els treballadors del conveni. Segons la justícia, 325 persones (d'un total de 3.608 en plantilla) són fora de conveni al metro.

Exalcaldes del PSC, històrics de TMB

TMB depèn de l'Àrea Metropolitana de Barcelona i, per tant, és habitual que alcaldes i exalcaldes del PSC hagin estat presents en els màxims òrgans directius de l'empresa pública.

Dídac Pestaña, alcalde socialista de Gavà entre el 1985 i el 2005, va cobrar uns 160.000 euros anuals entre el 2012 i el 2014, però el 2011 havia arribat als 179.000. En tots els casos, la quantitat es repartia gairebé al 50% entre Transport de Barcelona i Ferrocarril Metropolità. Pestaña no és l'únic antic càrrec institucional del PSC que va ser recol·locat a sou de TMB.

L'actual director comercial i de màrqueting de l'ens és Joaquim Balsera, que va succeir-li a l'alcaldia de Gavà, on va estar-hi fins al 2014. Balsera va arribar a TMB al setembre de l'any passat i el seu sou no s'ha fet públic. L'actual vicepresident de TMB és un dirigent socialista en actiu, Antoni Poveda, que és alcalde de Sant Joan Despí.

Unes 25 persones al consell de direcció

Segons les dades de la companyia, TMB comptava amb data 31 de desembre de 2014 amb una plantilla de 6.974 persones (3.850 al bus i 3.124 al metro), el 8% de les quals cobraven sous fora de conveni. Òscar Sánchez, afiliat a la CGT i un dels portaveus del comitè de vaga del metro, ha matisat que no tot el personal fora de conveni correspon a càrrecs directius, sinó que també hi ha treballadors que estan “per sota”, amb condicions més precàries que la majoria de la plantilla.

Pel que fa a les remuneracions, els membres del consell de direcció s'embutxacarien de mitjana un sou fix brut d'uns 97.685 euros en el cas del metro i de 97.570 en el del bus, a banda d'uns complements —retribució variable més cobertures socials i assistencials— de 12.600 i 13.069 euros, respectivament. A l'estructura de personal publicada per TMB no es detalla el nombre de directius que hi ha a cada grup, però al juny de 2014 Santi Vila, aleshores conseller de Territori de la Generalitat, a una pregunta de la CUP, va donar una resposta segons la qual el consell de direcció del metro tenia 13 membres, i el de bus, 12. En aquell moment, hi havia 50 directors de servei (30 al bus i 20 al metro) amb sous mitjans de 85.000 (bus) i 87.400 euros (metro), a banda de complements per sobre dels 15.000 euros; i 184 responsables d'unitat i responsables tècnics de cadascun dels àmbits organitzatius de TMB (88 al bus i 96 al metro), amb

retribucions fixes de més de 56.000 euros i complements d'uns 8.500. Segons els càlculs de la COS, la despesa en càrrecs directius seria de 35 milions l'any.

Cada tres mesos se celebra una sessió del consell d'administració de TMB, remunerat amb unes dietes que van dels 811 euros (per a presidència) als 540 (vocal). Però, segons han informat fonts de l'ens a 'Crític', diversos consellers han renunciat a cobrar les dietes. Dos casos són, segons ha pogut confirmar aquest mitjà, el de la presidenta, Mercedes Vidal, i el del vicepresident, Antoni Poveda, dirigent del PSC i alcalde de Sant Joan Despí, que no cobren ni un euro per dietes.

Gairebé 600.000 euros al bufet Garrigues

Malgrat disposar d'un equip jurídic propi, cada any TMB gasta més de 250.000 euros en la contractació de bufets d'advocats externs. En la documentació a la qual ha tingut accés 'Crític' i sota l'epígraf “serveis de defensa jurídica especialitzada”, hi apareixen càrrecs de més de 290.000 euros el 2011, de 240.000 el 2012, de 280.000 el 2013 i de 275.000 el 2014. El més contractat és el bufet Garrigues, el més gran de l'Estat espanyol, amb una facturació de 335 milions el 2014. En concret, ha obtingut uns honoraris de 850.000 euros de TMB en el període 2011-2014, la majoria (580.000) pagats pel metro. Qui també ha rebut encàrrecs és Cristóbal Martell, advocat de la família Pujol, Josep Lluís Núñez, l'extresorer del PP Álvaro Lapuerta, l'exsecretari d'Organització del PSC Daniel Fernández o Leo Messi, entre molts altres vips. Martell va cobrar 13.800 euros de TMB el 2014.

Projectes empresarials multinacionals

Malgrat que l'activitat de TMB es concentra, òbviament, a l'àrea metropolitana de Barcelona, la companyia ha esdevingut pràcticament una multinacional del transport col·lectiu. Des de fa anys, manté una certa activitat internacional i participa en la gestió o en l'assessorament de projectes de transport forans. Ja sigui en solitari o aliada amb altres societats, ara mateix té projectes en països tan llunyans com ara Panamà, l'Equador, Algèria o França.

* Article publicat a Crític, periodisme d'investigació.

TMB: conflicte entre sindicalisme de lluita i “nova” política

La guerra laboral del transport de Barcelona amenaça els equilibris polítics metropolitans

Tomeu Ferrer

El conflicte que afecta bona part dels sindicats de Transports Metropolitans de Barcelona amb la direcció i l'empresa té al darrere històries que van més enllà dels aspectes directament econòmics. De fet amenaça de fer trontollar els delicats equilibris polítics i econòmics que presideix Ada Colau.

D'entrada, a Barcelona hi ha dues empreses, una que gestiona el Metro: Transports Metropolitans de Barcelona, i una altra que gestiona els autobusos: Transports de Barcelona. Les dues funcionen sota la marca Transports Metropolitans de Barcelona (TMB). Les accions de les dues empreses són propietat de l'Àrea Metropolitana de Barcelona (AMB), entitat formada pels 36 ajuntaments del continuum metropolità. L'AMB està presidida actualment de l'alcalde de Barcelona, Ada Colau.

Per la seva banda, els sindicats s'emparen en la falta de transparència de la direcció de TMB per reclamar una millor distribució dels fons de l'empresa. La protesta laboral tant a Metro, com a Autobusos té tres aspectes. El primer és la reclamació sindical de recuperar el que es considera poder adquisitiu perdut fruit de la congelació aplicada els últims quatre anys. La segona reivindicació és reduir o eliminar el treball precari en les dues empreses. En el tercer punt es podrien afegir diversos aspectes com la negativa a Autobusos a acceptar que s'encarregui a empreses privades transport de superfície, cosa que passaria, en opinió d'alguns sindicats, si s'implantés definitivament en tramvia per la Diagonal. A metro de Barcelona, es reclama també la reducció de la precarietat i la temporalitat, dues situacions desconegudes fins fa poc a l'empresa.

Tant a Metro com a Autobusos l'activitat sindical és sòlida. Hi tenen presència els dos grans sindicats: CCOO i UGT, però a Metro cobra força especial CGT, que també té una presència menor però important a Autobusos. També hi ha organitzacions més petites com SIT, ACTUB i COS a Autobusos, o SU a Metro, entre altres.

Per la banda empresarial durant molts anys s'ha donat una situació dual. Per una banda, els màxims directius es fornien de la pedrera del municipalisme metropolità. El PSC va aportar, doncs, fins fa poc, bona part dels màxims responsables de TMB. A més, hi ha els tècnics fitxats per la seva preparació. Assumpta Escarp, regidora de mobilitat de Barcelona, del PSC, entre 2010 i 2011 va presidir TMB. Va ser substituïda per Joaquim Forn, de CiU,

i mà dreta de Xavier Trias. Dídac Pestanya, exalcalde de Gavà, pel PSC va ser des de 2011 fins a 2014 Vicepresident de TMB. Aquest directiu tenia càrrec a les dues empreses.

Pestaña va ser substituït com a Vicepresident per Antoni Poveda, alcalde de Sant Joan Despí, també del PSC. Un altre exalcalde socialista de Gavà, Joaquim Balsera, és del cap de màrqueting de TMB.

La proliferació de càrrecs socialistes s'explica per la gran presència durant molts anys d'aquest partit en la vida política barcelonina. A partir de 2011 l'hegemonia socialista es va convertir en una mena d'entente cordiale entre el PSC i CiU.

Ara, presideix TMB, Mercedes Vidal, de Barcelona en Comú i el vicepresident és l'esmentat Poveda. Sota d'aquest duo s'ha creat una nova figura, la del conseller delegat, que ocupa Enric Cañas. Aquest tècnic especialista en mobilitat havia estat assessor tècnic a l'AMB en representació d'ICV, partit ara soci de Barcelona en Comú.

TMB va guanyar el 2014, últim exercici tancat del qual es tenen dades, 5,2 milions d'euros. Això després que les subvencions públiques disminuïssin en 7,4 milions. Cal dir que les aportacions públiques al transport urbà van baixant d'acord amb plans plurianuals fixats.

Precisament no desfer l'equilibri financer és el que la direcció de TMB ha argumentat per no acceptar les reclamacions obreres. Però, des del vessant sindicat a aquestes afirmacions es respon amb una mena de repte: “no demanem que es posin més diners, sinó que els que hi ha es reparteixin millor”, assegura Saturnino Mercader, membre de CGT d'Autobusos. Perquè els sindicalistes diuen una i una altra vegada que hi ha molts directius a l'empresa i que l'empresa pública no desvela el que costa aquesta ‘nomenklatura’.

Bé, algunes coses se saben, però no totes. Per donar dades homogènies, a Metro de Barcelona hi havia a 31 de desembre de 2015, 3.634 persones en plantilla. A Autobusos n'hi havia 3.850, segons fonts oficials de TMB. En total, doncs, 7.844 persones. D'aquesta xifra global, un 8%, 598 persones estan excloses del conveni. Per tant, d'aquests últims els salaris no són públics. Tots?, no, hi ha un petit grup del qual globalment se sap quant guanyen.

La documentació situa aquest grup sota el nom de Consell de Direcció de TMB, tot i que des de l'empresa s'afirma que aquest organisme tindrà un

nom nou aviat. El Consell de Direcció, del qual no es donen els noms però que tot fa pensar que engloba la cúpula tècnica i política de les dues empreses, està format per unes 20 persones de les quals TMB ha facilitat les remuneracions. Els que operen a Metro van cobrar el 2014 un total de 97.685 euros de salari mitjà, cosa que vol dir que hi haurà remuneracions superiors i inferiors a aquest llinar. A més, els complements d'aquest grup sumen per cada persona 12.596 euros. A Autobusos els salaris el Consell de Direcció són semblants: 97.596 euros de sou mitjà i 13.069 euros de complements. Fent el càlcul es pot saber, euro amunt o avall el que costa el consell esmentat.

Hi ha una altra categoria que la memòria de TMB, que se situa fora de conveni s'anomena Directors de servei de cadascun dels àmbits de TMB. En aquest apartat el salari mitjà és de 87.324 euros per metro i 84.960 per a Autobusos. Els complements mitjans sumen 15.029 euros a Metro i 15.288 a Autobusos. El problema és que a TMB no donen una dada clau: el nombre d'aquests directius dels quals la memòria afirma que “Gestionen un gran volum de recursos humans i econòmics, o bé tenen una forta transversalitat que afecta tota l'organització”. Però des de TMB afirmen que aviat es farà pública aquesta dada i la resta de les que afecten TMB en virtut de la nova normativa de transparència que pensa aplicar l'AMB.

Un petit afegit. No tots els treballadors que figuren com a fora de conveni corresponen a alta direcció. A TMB expliquen que els últims anys s'han incorporat persones que tenen perfils professionals i també salarials semblants als de la mitjana de treballadors de les dues empreses, però no donen més detalls.

El conflicte a Barcelona segueix viu. Els treballadors critiquen TMB i per elevació el govern de Barcelona de no aplicar a aquest àmbit el que reclamaven abans d'arribar al poder, tant en la defensa dels drets dels treballadors com en matèria de transparència. Acusen els polítics de plegar-se un altre cop a “la sociovergència”. Tot això passa mentre Colau i el seu grup negocien a tota màquina un pacte a Barcelona, entre altres amb el PSC que assegurí la majoria al resta de la legislatura.

* Article publicat al Diari del Treball

Treball - Economia

Èxit del Correscales, dignitat obrera contra l'exploació

Reforça les lluites, fa realitat la caixa solidària i porta la lluita contra la precarietat laboral al sector de les telecomunicacions fins al Mobile World Congress

Redacció

Entre el 18 i el 22 de febrer el Correscales va completar més de 800 quilòmetres reivindicatius entre Bilbao i Barcelona, recollint el testimoni de la vaga portada a terme fa uns mesos pels tècnics i autònoms de les subcontractades de Movistar. Una manifestació al centre de Barcelona va cloure aquesta protesta itinerant de la Marea Blava, que arribava a Barcelona després de sacejar les lluites socials locals al seu pas pels municipis de Catalunya, en els que el Correscales va deixar la impressió que havia servit per enfortir els llaços entre moviments socials i lluites sindicals d'arreu del territori.

A Lleida la plaça de Ricard Vinyes va aglutinar el teixit social de Lleida que, amb un esmorzar popular, esperava les corredores.

A Tàrraga, es va portar a terme l'ocupació d'un edifici buit per part de PAH.

A les Borges Blanques les marxadores van ser rebudes amb un vermut popular i es va fer una taula rodona per parlar de precarietat als municipis de la comarca de les Garrigues.

A Montblanc el pas pel municipi va servir per debatre amb les corredores sobre les lluites locals i la lluita en concret de la marea blava.

A Valls, tot i no passar-hi el Correscales, un dinar popular va servir per solidaritzar-se amb les treballadores, les corredores i la lluita contra la precarietat laboral.

A Alcover van aprofitar per visibilitzar el cas de Josep Maria Trenchs, acomiadat de forma improcedent per l'empresa PGI.

A Reus els esperaven un centenar de persones mentre tenien lloc intervencions contra els desnonaments, sobre la lluita dels bombers, en defensa de la sanitat i l'ensenyament públics i contra la precarietat i les condicions laborals al sector de les telecomunicacions.

Després les marxaires passaven per Tarragona on els esperaven un centenar de persones que s'havien concentrat per portar a terme diverses activitats, encetant un camí nocturn que passaria per Altafulla, Torredembarra i El Vendrell, on els esperaven un grup d'activistes de diversos col·lectius.

Els relleus nocturns del Correscales van entrellaçar el Baix i l'Alt Penedès i amb les primeres llums de l'albada del 22 de febrer, la marea blava s'endinsava al Baix Llobregat i travessava la ciutat de Martorell. Desenes de persones solidàries van rebre les rellevistes amb aplaudiments quan van passar per Sant Andreu de la Barca, Pallejà i Sant Vicenç dels Horts. A Sant Boi de Llobregat, activistes de diversos col·lectius els estaven esperant, abans de procedir a travessar el pont que uneix les dues lleres del riu Llobregat fins arribar a Cornellà de Llobregat. A l'Hospitalet de Llobregat, una última desena de corredors van prendre el relleu que tancava els més de 800 quilòmetres de recorregut, fins arribar a pocs

metres de la porta principal del Mobile World Congress. Una extrema vigilància policial va marcar els últims metres del recorregut. Agents antidisturbis per tot arreu, policies de paisà, tanques perimetrals, càmeres de videovigilància i centenars d'executius arribats d'arreu del planeta amb l'acreditació penjada al coll completaven l'escena. A la roda de premsa de tancament i valoració es va denunciar l'exploació dels treballadors que les companyies de telecomunicacions porten a terme, qualificant els directius de les companyies de telefonia de "mafiosos i explotadors".

Després d'un dinar a la reocupada Rimaia de la ronda de Sant Pau, es van iniciar els preparatius de la manifestació convocada a les set de la tarda als Jardins de Gràcia. El tram final del Correscales va començar als Jardins de Gràcia de Barcelona amb centenars de persones de moviments socials com els Iaioflautes, sindicats, organitzacions polítiques i gent empleada i exempleada de Movistar, en un ambient festiu i, alhora, reivindicatiu: un camió condicionat com a escenari acompanyava la marea blava en lluita contra la precarietat. Els crits anticapitalistes van ser cons-

tants durant les més de tres hores que es va allargar la protesta, així com la lluita obrera contra la precarietat laboral i social, una crítica directa a la corrupció i la negativa frontal a les subcontractacions.

La manifestació va portar a terme parades davant una seu de Bankia i una de Catalunya Caixa, on a les intervencions es va fer una crítica a Rodrigo Rato i les targetes Black, al forat generat per les entitats financeres als pressupostos públics i al desmantellament de serveis com l'educació o la sanitat. Davant la seu de la Comunitat Europea nova aturada i discursos a favor del dret a l'asil i la lliure circulació de persones arreu del món, i contra les empreses transnacionals que exploten els recursos de diversos països, les polítiques migratòries inhumanes i les màfies que trafiquen amb persones en el marc d'un sistema capitalista salvatge. La reivindicació, vies segures i legals i un crit del sindicat de venedors ambulants demanant més llibertats i facilitats laborals per la gent nouvinguda.

El quart discurs a l'edifici de la Pedrera es va centrar en el sector turístic, en la carta d'una treballadora d'una empresa cultural subcontractada que és víctima de contractes

temporals i precarietat salarial en un sector que –sobre el paper– no pot utilitzar l'excusa de la crisi, en la lluita de la PAH contra els desnonaments, els pisos buits i la complicitat de les administracions públiques amb els bancs en la violació d'un dret fonamental com el de l'habitatge.

El final del camí va ser la plaça Catalunya, concretament, en una de les botigues més emblemàtiques de Movistar protegida per unitats d'antidisturbis dels Mossos d'Esquadra. Es van encendre unes torxes i uns agraïments més que emotius a les poblacions d'acollida durant el recorregut van encendre la traca final. Més música i una crida a la mobilització ciutadana contra la precarietat i per la continuïtat de la lluita de la marea blava, destacant que la recollida de fons solidaris a través del portal Goteo, ja havia aplegat en aquell moment 122.418 euros, superant àmpliament el mínim marcat per la campanya i fent realitat el fons solidari per a cobrir despeses de la passada vaga i de futures lluites.

<https://goteo.org/project/correscales-2016>

PAICAM: NO a les altes injustificades

SÍ a un tracte digne a persones malaltes

PAICAM

La Plataforma de persones Afectades de l'ICAM, la PAICAM, es va constituir el 13 de gener de 2016 amb l'objectiu de visualitzar el tracte inhumà i el funcionament injust d'aquest organisme avaluador de la sanitat catalana, que s'ha agreujat els darrers anys amb les retallades. Cada vegada les baixes són més restrictives, així com els criteris per atorgar pensions d'invalidesa, i el context d'atur i precarietat laboral en augment situa les persones malaltes sovint al llindar de l'exclusió social.

Davant d'aquesta situació, persones malaltes, familiars i socials i sindicals hem decidit coordinar els nostres esforços per denunciar una injustícia que afecta al conjunt de la societat. En el nostre nom i en el nom de les que no es poden aixecar del llit per lluitar. Els objectius que ens plantejem són:

1- Posar llum sobre les situacions d'injustícia que resulten d'aplicar criteris econòmics enlloc de sanitaris. No pot ser que un metge de capçalera li digui a una persona que no pot treballar i després l'ICAM li doni l'alta. És hora de denunciar les altes injustificades, denegació de peticions d'invalidesa i denunciar el tracte humiliant que rebem molts pacients.

2- Denunciar casos concrets on es posa en perill la seguretat del conjunt de la ciutadania, com passa al donar d'alta conductors o conductores de TMB encara malalts, incrementant les possibilitats d'accidentalitat laboral. Denunciar també les desigualtats existents segons el tipus de malaltia --és el cas de les Síndromes del Sistema Central--, la classe social --totes les persones afectades per l'ICAM som classe treballadora-- o el sexe --les dones són generalment les més afectades per aquestes situacions d'injustícia--. Altres desigualtat que es produeixen son per zona geogràfica, edat o tipus de feina.

3- Exigir el compliment dels nostres drets com a treballadors i treballadores --en actiu, a l'atur o precaris-- que, quan emmalaltim, esperem un tracte just i humà tant per l'Institut Nacional de la Seguretat Social (INSS) com per l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques (ICAM). No som mercaderies productives d'usar i tirar.

4- Reclamar la depuració de l'ICAM i dels responsables d'aquesta deriva economicista, així com l'eliminació dels criteris que posen els diners per davant de les persones i determinen l'actual funcionament de la Comissió de Valoració de l'INSS. També revisar la relació amb mútues i centres privats, que en la pràctica és un traspàs de diners públics a la privada. Amb la salut no s'hi juga!

Ens reunim en assemblea a les 17.30 h el primer dimecres de cada mes a la seu del Col·lectiu Ronda, a Barcelona. Pots contactar amb nosaltres i informar-te de les nostres activitats i properes reunions a través del Twitter (@LaPAICAM) i Facebook (Plataforma d'Afectats per l'ICAM i l'INSS), o a través del correu electrònic paicam.cat@gmail.com

La Plataforma de Persones Afectades per l'ICAM denuncia les pressions de la Generalitat

La discriminació constant que pateixen les persones afectades per malalties cròniques degeneratives poc reconegudes ens ha portat a la creació de la Plataforma d'Afectades de l'Institut d'Avaluacions Mèdiques (ICAM) per fer més forta la lluita contra les altes injustificades i la vulneració de drets laborals. Ara mateix estem organitzant accions en suport a Natividad López Gama pel judici que haurà d'afrontar per "coaccions" durant la seva acampada davant de l'ICAM.

Arran de l'acampada que va iniciar el passat mes d'octubre la Natividad López Gama --la Nati-- davant de l'Institut català d'Avaluacions Mèdiques (ICAM), diversos col·lectius i persones s'han organitzat en la Plataforma de Persones Afectades per l'ICAM: la PAICAM. Natividad López s'enfronta a un judici que se celebrarà el proper dia 12 de maig acusada de "danys" i "coaccions" arran d'uns fets ocorreguts durant un acte de protesta en el marc de l'acampada davant la seu de l'ICAM, organisme que li denega la invalidesa malgrat les greus seqüeles físiques de les seves malalties. La PAICAM organitzarà accions de suport per continuar

denunciant els criteris estrictament economicistes de l'ICAM a l'hora d'imposar altes mèdiques i denegar invalideses.

La Nati, veïna del barri de Bellvitge de 33 anys, va iniciar les seves acampades de protesta davant la seu de l'ICAM la nit del passat dia 6 d'octubre com a gest de protesta contra el comunicat d'alta mèdica tramitat per aquest organisme després de 18 mesos de baixa i mentre es troba a l'espera de judici per obtenir el reconeixement de la situació d'incapacitat laboral com a conseqüència de les gravíssimes afectacions produïdes per un infart i posterior ictus cerebral que, a dia d'avui, encara l'obliguen a visitar setmanalment un mínim de 3 metges, incloent-hi neuròleg, cardiòleg, pneumòleg i digestòleg, entre d'altres. Una situació, la d'alta mèdica, que suposa privar-la de la minsa prestació de 300 € que fins ara percebia i suposaven la seva única font d'ingressos.

La Natividad està acusada de ser promotora d'un acte de protesta en el decurs del qual, segons l'ICAM, es van produir uns desperfectes en el sistema d'accés a la seu de l'Avinguda Vallcarca que l'informe pericial valora en un total de 100 €. La Generalitat també ha pres la determinació de sumar-se al procés i personar-se contra la Nati.

La polèmica actuació de l'ICAM

Patir una malaltia com la Fibromiàlgia, el Síndrome de Fatiga

Crònica (SFC) o altres afectacions cròniques poc reconegudes, ja és prou difícil per a les persones que hi conviuen diàriament com perquè sigui la mateixa Administració qui posi traves a l'hora de reconèixer els seus drets laborals i sanitaris. La dificultat i el patiment és doble. Precisament, per donar visibilitat a aquest tracte discriminatori i poder continuar amb la lluita de tot un conjunt d'incompliments legals cap a aquest col·lectiu de persones neix la Plataforma de persones Afectades de l'ICAM (Institut Català d'Avaluacions Mèdiques).

La plataforma considera especialment greu el tracte de part de l'ICAM a les persones que pateixen certes malalties degut a les altes mèdiques injustificades i fonamentades únicament en criteris economicistes per part d'aquest organisme de la Generalitat. Les conseqüències laborals derivades d'aquest fet els porten a ser un col·lectiu vulnerable amb un alt risc d'exclusió social.

Catalunya és una de les poques comunitats que té aquesta competència transferida, doncs tant

el reconeixement com el pagament de prestacions en concepte d'invalidesa correspon en exclusiva a l'INSS que assigna una partida pressupostària a l'ICAM per desenvolupar aquesta funció. El pressupost, però, està vinculat de forma estricta al compliment de que s'anomenen "criteris de racionalització de la despesa mèdica" o el que és el mateix, rígids paràmetres referents tant a la durada mitjana de les baixes com a la xifra total d'invalideses proposades per l'ICAM. D'aquesta forma, per tant, si segons criteri de l'INSS les baixes tramitades per l'ICAM resulten excessivament llargues o es proposa un volum d'invalideses superior a allò que estima "racional" el propi INSS, es redueix de forma més que considerable els fons traspasats per l'INSS a l'ICAM. L'increment sembla haver estat molt efectiu si atenem a les estadístiques. Així, per exemple, la durada mitjana de les baixes per treballador i any ha passat de 12,7 dies l'any 2007 a tan sols 9 dies al 2013. I pel que fa a les invalideses, l'ICAM ha passat de rebutjar el 27,28% de les peticions tramitades durant l'any 2008 a fer-ho en un 40% dels casos al 2013.

Plataforma de persones Afectades de l'ICAM

Vols unir-te a la plataforma? Vols explicar el teu cas o el d'algú que coneixes? Tens alguna idea que ens pugui ajudar?

<http://paicam.blogspot.com>

Twitter: @LaPAICAM

L'ICAM acusa la Nati López per totes les mobilitzacions

El judici ha estat ajornat fins el 12 de maig, la Generalitat s'afegeix a la demanda i la fiscalia ha ampliat la demanda contra ella

L'Accent

El dimarts dia 16 de febrer s'havia de celebrar el judici a Nati López, activista que porta mesos protestant acampada davant al seu de l'Institut Català d'avaluacions mèdiques. La seva protesta ha cridat l'atenció sobre l'actuació de l'ICAM no només en el seu cas, sinó en molts altres casos d'abusos i altes mèdiques injustificades emeses de forma generalitzada per afavorir les mútues sanitàries privades, casos que posen els malalts en una molt difícil situació de salut i econòmica. Davant els casos detectats, s'ha posat en marxa la Plataforma d'Afectats per l'ICAM.

Finalment, el judici ha estat ajornat fins el 12 de maig, i la fiscalia li ha ampliat la demanda. Les acusacions pretenen atribuir-li la responsabilitat de les nombroses protestes que s'han succeït davant les diferents seus d'aquest organisme. Una acusació que ara, a més de l'ICAM, s'amplia a la Generalitat. El departament de salut del conseller Toni Comín ara ha decidit personar-se contra la Nati, i han ampliat l'acusació a un delictes de "coaccions". Davant la gravetat dels fets, el Col·lectiu Ronda ha emès la següent nota en relació al cas:

Comunicat del Col·lectiu Ronda

"Aquest matí s'ha suspès el judici que s'havia de celebrar a instàncies de l'Institut català d'Avaluacions Mèdiques (ICAM) contra Natividad López Gama, principal protagonista de l'acampada i les concentracions de protesta a les portes d'aquest organisme de la Generalitat que es venen desenvolupant des del passat mes d'octubre per denunciar els criteris estrictament economicistes de l'ICAM a l'hora d'imposar altes mèdiques i denegar invalideses.

La Natividad està acusada de ser promotora d'un acte de protesta en el decurs del qual, segons l'ICAM, es van produir uns desperfectes en el sistema d'accés a la seu de l'Avinguda Vallcarca que l'informe pericial valora en un total de 100 €. El judici ha estat ajornat fins el proper dia 12 de maig

davant el fet que fiscalia ha decidit ampliar l'acusació i sol·licitar la condemna addicionalment per un delictes de coaccions. La Generalitat també ha pres la determinació de sumar-se al procés i personar-se contra la Nati."

Núria Vilarnau advocada del Col·lectiu Ronda que es fa càrrec de la defensa de la Natividad López Gama considera "absolutament desproporcionat que la Nati hagi de fer front a una acusació de coaccions per haver participat en unes concentracions de protesta que en tot moment han estat degudament comunicades i tramitades davant l'Administració. La protesta no és, i no pot ser considerada, una forma de coacció. I és exagerat també que la Generalitat destini temps i recursos públics a personar-se en un judici on s'ha de dirimir l'autoria d'uns danys de només 100€. És evident que existeix la voluntat de perseguir una protesta que ha deixat de ser un acte individual i anecdòtic per esdevenir un veritable clam popular contra les formes de fer i actuar de l'ICAM en detriment del legítim dret de les persones a la pròpia salut i accedir a les prestacions que els corresponen".

La Nati, veïna del barri de Bellvitge de 33 anys, va iniciar les seves acampades de protesta davant la seu de l'ICAM la nit del passat dia 6 d'octubre com a gest de protesta contra el comunicat d'alta mèdica tramitat per aquest organisme després de 18 mesos de baixa i mentre es troba a l'espera de judici per obtenir el reconeixement de la situació d'incapacitat laboral com a conseqüència de les gravíssimes afectacions produïdes per un infart i posterior ictus cerebral que, a dia d'avui, encara l'obliguen a visitar setmanalment un mínim de 3 metges, incloent-hi neuròleg, cardiòleg, pneumòleg i digestòleg, entre d'altres. Una situació, la d'alta mèdica, que suposa privar-la de la minsa prestació de 300 € que fins ara percebia i suposaven la seva única font d'ingressos.

Aquella primera nit ha estat el veritable germen d'una intensa campanya de solidaritat i suport que ha situat l'ICAM i els seus controvertits criteris mèdics al centre d'un debat públic sobre el funcionament i el finançament de

l'organisme depenent de la Generalitat que té delegades per part de l'Institut Nacional de la Seguretat Social les competències de Tribunal Mèdic, és a dir, la facultat de realitzar els dictàmens mèdics on es determina si una persona continua de baixa mèdica o ha de reincorporar-se al lloc de treball, així com si es té dret a una pensió per invalidesa o es considera en situació de retornar a l'activitat laboral.

Catalunya és una de les poques comunitats que té aquesta competència transferida, doncs tant el reconeixement com el pagament de prestacions en concepte d'invalidesa corresponen en exclusiva a l'INSS que assigna una partida pressupostària a l'ICAM per desenvolupar aquesta funció. El pressupost, però, està vinculat de forma estricta al compliment del

que s'anomenen "criteris de racionalització de la despesa mèdica" o el que és el mateix, rígids paràmetres referents tant a la durada mitjana de les baixes com a la xifra total d'invalideses proposades per l'ICAM. D'aquesta forma, per tant, si segons criteri de l'INSS les baixes tramitades per l'ICAM resulten excessivament llargues o es proposa un volum d'invalideses superior a allò que estima "racional" el propi INSS, es redueix de forma més que considerable els fons traspassats per l'INSS a l'ICAM. L'increment sembla haver estat molt efectiu si atenem a les estadístiques. Així, per exemple, la durada mitjana de les baixes per treballador i any ha passat de 12,7 dies l'any 2007 a tan sols 9 dies al 2013. I pel que fa a les invalideses, l'ICAM ha passat de rebutjar el 27,28% de les peticions tramitades durant l'any 2008 a fer-

ho en un 40% dels casos al 2013.

Al voltant de l'acampada de la Nati, a qui ben aviat s'hi van sumar altres afectades, ha cristal·litzat tot un moviment de suport que, de forma molt significativa, ha inclòs la mobilització del sindicat CGT, entitats veïnals, plataformes ciutadanes de tot tipus, col·lectius de malalts i malaltes i, fins i tot, el recolzament del grup parlamentari de la CUP. Així, de l'acampada solitària s'ha passat a un calendari de mobilitzacions que ha inclòs concentracions periòdiques cada dilluns davant la seu de l'ICAM àmpliament difoses a les xarxes socials amb les etiquetes #YesWeIcamp i #AcampadaIcam.

El darrer capítol d'aquest creixent moviment de protesta contra les pràctiques de l'ICAM ha estat, precisament, la creació i constitució de la Plataforma d'Afectades per l'ICAM (PAICAM), nascuda per denunciar allò que es considera un maltractament sistemàtic en forma d'altes injustes als treballadors i treballadores de Catalunya amb l'únic objectiu de reduir la despesa de l'INSS en matèria de prestacions per incapacitat o invalidesa i acomplir amb els esmentats criteris de racionalització que res tenen a veure amb una realitat mèdica objectivable.

* Article publicat a l'Accent

Per què interessa ocultar les síndromes de sensibilitat central?

Una història de malaltia i neoliberalisme

Homera Rosetti

Les síndromes de sensibilitat central (SSC) són malalties extremament invalidants. Els símptomes no són visibles, però l'impacte en la vida de les persones que els pateixen és devastador. A Catalunya, són més de 250.000 malalts i —sobretot— malaltes, però no tenen accés als especialistes que els podrien millorar la qualitat de vida, els són negades sistemàticament les pensions d'invalidesa i no reben cap tipus d'ajuda social o econòmica. Es podrien dir les 'síndromes del silenci crònic'. Curiosament, les sigles coincideixen.

Són tres: la fibromiàlgia, la síndrome de fatiga crònica i les sensibilitats químiques múltiples. Totes tres tenen un component genètic molt important. Les persones amb fibromiàlgia pateixen un gran dolor als teixits sense que hi hagi cap lesió aparent, mals de cap, insomni, problemes de concentració i de memòria i marejos. La síndrome de fatiga crònica o encefalomielitis miàlgica (SFC/EM) causa un profund cansament físic i mental, infeccions cròniques i migranyes. Les persones amb sensibilitats químiques múltiples (SQM), tal com indica el seu nom, tenen intolerància als productes químics presents al medi ambient. Fa un quant temps s'hi afegeix una quarta, l'electrohipersensibilitat. Per a cap d'aquestes malalties no existeix un tractament curatiu i les analítiques bàsiques no serveixen per detectar-les.

Es tracta de malalties cròniques, reconegudes per l'Organització Mundial de la Salut (OMS), però socialment desconegudes i políticament silenciades en aquest país. Per què interessa ocultar-les? Clara Valverde —en un temps professora d'infermeria i ara veterana malalta d'SFC— ens dona algunes claus dels perquè de tot plegat en el seu darrer llibre: 'De la necropolítica neoliberal a la empatia radical. Violència discreta, cuerpos excluidos y repolitización' (Icaria, 2015).

1. Els símptomes són invisibles i, per tant, fàcils de silenciar. Malgrat que poden fer "bona cara", la qualitat de vida d'aquests malalts és semblant a la dels qui pateixen els efectes secundaris de la quimioteràpia i comparable amb la dels qui viuen la darrera etapa de la sida. El dany és dintre les cèl·lules o a les seves membranes, i per aquest motiu no es perceben alteracions en les anàlisis més freqüents. I per això la part més conservadora de la comunitat mèdica en qüestiona el diagnòstic. Tenen una esperança de vida 25 anys per sota de la mitjana, a causa de complicacions cardiovasculars, de càncer o dels suïcidis, que van en augment. Però des del llit és difícil fer sentir la seva veu.

2. No són rendibles per a la indústria farmacèutica. Es tracta de malalties complexes que afecten els sistemes neurològic, immunològic, cardiovascular i endocrinològic. El tractament, doncs, és

diferent per a cada pacient, ja que depèn dels símptomes que hagi desenvolupat. En alguns països, com el Regne Unit, s'ha intentat definir les SSC com a malaltia psiquiàtrica, per així consolidar el negoci dels antidepressius. Un altre motiu per marginar aquestes malalties és que qüestionen la medicina al·lopàtica, excessivament simplista i "medicalitzada". Això explicaria el rebuig de bona part del 'lobby' mèdic a investigar i diagnosticar les SSC.

3. Poden representar una important despesa pública en atenció mèdica i, sobretot, pensions d'invalidesa. En temps de retallades en el pressupost de sanitat. El resultat és que la majoria de les persones amb alguna SSC avui no tenen accés als seus especialistes (immunòlegs, neuròlegs o reumatòlegs) i s'ha denunciat una tendència a negar sistemàticament la invalidesa per via administrativa. Han d'iniciar un llarg viatge judicial que pot arribar als dos anys, i amb informes mèdics obtinguts necessàriament en la sanitat privada. Un negoci rodó. Darrerament, a més, l'Institut Català d'Avaluacions Mèdiques (ICAM) està deixant sense efecte prestacions reconegudes per via judicial. El Col·lectiu Ronda ho ha denunciat, tal com explica un extens reportatge a Crític 'El viacrucis de les malalties cròniques: sense poder treballar i sense pensió d'invalidesa'.

4. Són malalties que afecten fonamentalment les dones. Com en tota malaltia relacionada amb el sistema immunològic, les dones són les protagonistes. També les dones tenen una doble exposició a tòxics: pel tipus de feines que desenvolupen i en la neteja de la llar. De moment, el fet que les SSC mantinguin un alt percentatge de dones menors de 50 anys a les seves cases no crea alarma social. Si els malalts fossin majoritàriament homes, probablement seria molt diferent, i no estarien tan qüestionats durant el diagnòstic de la malaltia com ho són les dones, sovint titllades de "depressives" o "histèriques".

5. Estan relacionades amb la degradació del medi ambient. L'OMS ha alertat que l'augment dels tòxics al medi ambient i de la temperatura de l'atmosfera està

fent malbé el sistema immunològic de l'ésser humà. De fet, les SQM estan reconegudes en molts països, incloent-hi l'Estat espanyol, però moltes administracions sanitàries segueixen negant la seva existència, com succeeix a Catalunya. També s'intenta obviar la importància dels aspectes mediambientals en la fibromiàlgia i en la fatiga crònica, mentre que la hipersensibilitat electromagnètica està directament negada, sobretot per alguns governs i per les companyies telefòniques.

Un avís del futur que vindrà...

"El més important que ens diuen aquestes malalties no és sobre el cos, sinó sobre el món que ens rodeja", assegura Clara Valverde. Els malalts d'SSC serien més que un avís sobre el perill que representa l'empitjorament de la salut dels humans a causa de la degradació del medi ambient. Les injustícies i l'exclusió que viu aquest col·lectiu constituïrien també un avís d'allò que és capaç de fer el neoliberalisme: abandonar, maltractar i deixar morir els vulnerables. "Sé que la meua nit és la nit del món", escriu el filòsof Santiago López Petit, diagnosticat amb SFC, a l'obra 'Hijos de la noche' (Edi-

cions Bellaterra, 2014).

Dones, malalts, persones migrants reben els cops més durs de les polítiques neoliberals en una societat encara molt classista i desigual. Però cada dia apareixen noves esclatxes. El Tribunal Superior de Justícia va confirmar en el seu dia que "aquestes malalties són altament invalidants" i les sentències favorables a donar la incapacitat permanent a aquest col·lectiu ja no són excepcions aïllades.

La Naty Gómez, malalta amb patologies múltiples i invalidants arran d'un ictus, i posteriorment la Marta Saskia, malalta amb SQM, van acampar dos mesos davant de l'ICAM per reclamar el seu dret a una pensió. "Estic malalta, però no sóc idiota", recordava la Naty des de la seva tenda. Tot i totes dues ja han rebut l'alta mèdica mentre continuen sense poder treballar, la seva lluita ha tingut els seus fruits: una setmana enrere es constituïa la Plataforma d'Afectats de l'ICAM —la PAICAM— amb l'objectiu d'abolir o depurar un organisme que alguns usuaris comparen amb el "Tribunal de la Inquisició".

* Article publicat a Crític, periodisme d'investigació.

Torres de marfil i universitat: una fal·làcia

Ermengol Gassiot

Quan era petit la meua àvia m'explicava contes. Ja fa molts anys d'això, però encara la recordo. Potser perquè havia patit la derrota de la revolució i la guerra, la fam i la repressió, sempre em repetia que les torres de marfil no existien.

Anys més tard m'he trobat treballant en una universitat. Una de les públiques, grans i de cert renom a Catalunya. Envoltat de professors i professors, alguns dels quals defensen per activa o per passiva que el nostre lloc de treball és una veritable torre de marfil. Una bona atalaia allunyada de les misèries humanes i des d'on, a mode de diletant, un pot observar i pensar la realitat. Allunyat però amb perspectiva. Aquesta universitat, com la resta del país en general, tendeixen a cultivar aquesta idea. De fet, també la compren la societat en general, quan atorguem una credibilitat especial a algú pel simple fet de ser professor/a d'una universitat.

No obstant, les torres de marfil tenen un funcionament ben curiós. En aquesta on treballa ho podem veure en diverses coses. Miro d'explicar-ne una. Com totes les universitats, la meua està organitzada en departaments. Els departaments s'estructuren a partir d'àrees afins de coneixement, són el pilar de la docència i integren equips de recerca. I, malgrat que és la universitat qui contracta el professorat laboral (és a dir, no funcionari), en general és en el marc dels departaments on es defineixen

els concursos i les places que cal cobrir. En els últims anys, agafant com argument les retallades i la necessitat de reduir despesa, aquest sistema de contractació s'ha flexibilitzat i atomitzat, fet que ha donat molta més llibertat als departaments. Això sí, amb el beneplàcit de rector i vicerectors, que són qui donen els diners i acaben signant els contractes.

El cas és, que tal i com va denunciar la secció sindical de la CGT, en dos departaments d'una de les facultats reiteradament en els darrers anys s'ha contractat professorat d'una manera que possiblement és il·legal. La si-

tuació era relativament senzilla. Des d'aquests departaments es van oferir diverses places de professor sota una figura denominada "tenure track". Com que legalment no existeix, en el sentit que no queda recollida ni al Conveni Col·lectiu, ni a la Llei d'Universitats de Catalunya ni a la Ley Orgànica de Universidades, aquests dos departaments van utilitzar per a formalitzar els contractes la figura de professor visitant. Es tracta d'un tipus de contracte que, segons la normativa vigent, es pot implementar per a contractar de manera temporal a professors/es que treballin en un àmbit acadèmic extern. Com a molt fins a 3 anys.

Imagineu-vos que la meua universitat hagués volgut contractar un prestigiós biòleg d'una universitat estrangera, doncs hauria pogut fer servir aquesta figura.

No obstant, aquests dos departaments no van contractar professors que vinguessin d'un centre extern. I en varis casos han fet durar aquesta "tenure track" amb contracte de visitant durant més de tres anys. Un altre aspecte que sobta de tot plegat, és que l'anunci de la convocatòria d'aquestes places de "tenure track" es va fer a través d'un portal privat per a buscar feina denominat Akadeus. Una espècie d'"info-jobs" on les persones que opten a un dels llocs de treball que s'hi ofereixen han de pagar un bon grapat d'euros (aquí en tenim una mostra Pricing Akadeus). En canvi, no hi va haver cap anunci públic de les places de professor ofertades per aquest mitjà, malgrat que es tractava de llocs de treball en una institució pública i per a donar docència en gran mesura pública. La situació és encara més sorprenent quan, com a mínim en un dels departaments, es va aprovar que aquestes places de "tenure track" havien de ser la manera d'incorporar a la carrera acadèmica del propi departament a joves doctors. En definitiva, en una universitat que s'ha desentès de desenes de joves investigadors/es i professors/es quan acaben el doctorat cada

any, algun departament a través d'una oferta paral·lela de feina (via una empresa privada) i mitjançant contractes que queden recollits a cap norma es dedica a facilitar l'entrada d'algunes persones escollides.

Per acabar de rematar la jugada, resulta que un dels departaments on es duu a terme aquesta pràctica és el del rector de la meua universitat. I el de la vicerectora d'economia, una de les altres persones amb més poder dins de l'Equip de Govern. L'altre departament és de la mateixa facultat. Tot plegat validat pel vicerector de personal acadèmica, que ha signat aquests contractes tant "estranyos".

Ja m'ho deia la meua àvia... Les torres de marfil no existeixen. La meua universitat, i probablement les altres també, són un producte de la societat en la que s'insereixen. En un moment en que l'educació és vista com un negoci, aquestes situacions possiblement són més freqüents del que ens pensem. En aquests temps en que estem coneixent com sovint s'han fet servir els càrrecs públics per a promoure interessos particulars, la meua universitat sembla no nedar a contra corrent.

* Ermengol Gassiot és Secretari General de la CGT de Catalunya

Ni tancament de línies, ni massificació d'aules

Reduïm les ràtios i suprimim els concerts

CGT Ensenyament

Des de CGT hem impulsat i anirem a participar a les diverses accions que s'estan duent a terme contra els tancament de grups de P3 i contra la massificació als centres de secundària, i cridem molt especialment a la mobilització unitària el proper 28F. Coincidim amb la resta de col·lectius i d'organitzacions convocants que cal la baixada de les ràtios. Però nosaltres, a més, creiem que cal establir un calendari de supressió dels concerts educatius a centres privats i que els diners públics vagin destinats en la seva totalitat a l'educació pública.

Tancar grups de P3 suposa una nova retallada

La gran majoria de les constants i gravíssimes retallades patides els darrers anys es mantenen i continuen malmetent la qualitat de l'ensenyament públic i les nostres condicions laborals. Més de 2.000 docents menys atenem 70.000 alumnes més que fa cinc anys, amb menys personal de suport, menys substitucions, fent més hores lectives..., i cada cop amb més alumnes per aula, tant a infantil i primària, com a la secundària.

Un dels indicadors amb més reconeixement internacional per mesurar la qualitat dels sistemes educatius és el nombre d'alumnes per unitat o grup. La massificació a les aules fa disminuir greument l'atenció individualitzada de l'alumnat i genera una pèrdua de qualitat educativa objectiva i evident. En aquest sentit, les actuals ràtios a Catalunya estan per sobre de la mitjana de l'estat espanyol i són una de les més altes de tota la Unió Europea i dels anomenats països de la OCDE.

El descens demogràfic de la població escolar que inicia actualment el segon cicle d'educació infantil suposa una oportunitat per reduir les ràtios i poder, en conseqüència, atendre millor l'alumnat i incrementar la qualitat educativa a les nostres escoles públiques. Però en lloc de reduir les ràtios i mantenir els grups, mesura que no suposa en si mateixa una despesa addicional, el Departament d'Ensenyament pretén tancar grups i línies de l'escola pública, fet que no només perpetua la precarietat, sinó que és una retallada que, a més de pèrdua de qualitat educa-

tiva, suposa una pèrdua de llocs de treball i una privatització encoberta perquè d'aquesta manera es redueix progressivament l'oferta als centres públics mentre que es manté en els privats.

La insuficiència d'oferta educativa a secundària és una privatització encoberta

L'evolució demogràfica fa que pels propers cursos hi hagi un increment de la demanda educativa a l'etapa secundària, qüestió previsible des de fa uns quants anys i que, si s'hagués volgut, es podria haver planificat amb temps suficient per poder obrir les noves línies i els nous instituts necessaris en les condicions adequades i sense massificar les aules.

Però és evident que al Departament li costa molt més obrir línies que tancar-les i a l'hora de redistribuir un increment de la demanda s'opta per pujar les ràtios, mentre que quan baixa es prefereix tancar línies.

Aquesta situació de massificació de les aules a secundària i de manca de places als instituts genera, a més de l'evident deteriorament de la qualitat educativa, una derivació de l'alumnat cap a l'escola privada a causa de les dificultats per obtenir plaça al centre de preferència i, en alguns casos, de la inexistència d'una altra opció pública propera.

Tant en el cas del tancament de línies a infantil, com en el de la manca

de nous centres a secundària estem davant d'un altre mecanisme de privatització amb dues potes: el deteriorament de la qualitat de la pública massificant les aules i la limitació de l'oferta als centres públics fins al punt que algunes famílies decideixin optar pels privats.

Limitacions pressupostàries? Suprimim els concerts!

El director territorial del ST del Baix Llobregat (on més línies es volen tancar) al·legava limitacions pressupostàries per mantenir els grups de P3. Si la raó és econòmica, a més de recordar que el pagament de deute és un forat negre al qual van a parar més diners que a educació i sanitat juntes, en l'àmbit de l'ensenyament ens vénen al cap els concerts educatius: una anomalia gairebé exclusiva de l'estat espanyol i que s'ha mantingut i reforçat a Catalunya gràcies a la LEC i als diferents governs que han passat els darrers anys per la Generalitat. La inversió en educació pública l'any 2015 a Catalunya ha estat inferior a la del 2010, mentre que la partida destinada a concerts educatius no només es va mantenir sinó que es va incrementar un 17% als pressupostos del 2015. Part d'aquests diners van a parar a escoles d'elit, doctrinàries, que segreguen per sexe i que obtenen sucults beneficis privats, com ara els 30 milions d'euros anuals de fons públic que reben 16 escoles de l'Opus a Catalunya. L'escàndol d'abusos sexuals

a l'escola Els Maristes de Sants i les matrícules falsejades a Badalona destapen la manca de control públic d'alguns d'aquests centres que reben concerts.

És un greuge inadmissible que les escoles concertades rebin diners públics a partir de 20 alumnes per grup, mentre que el Departament d'Ensenyament fixa en 25 el nombre d'alumnes a partir del qual fa la previsió de grups de P3 que considera necessaris i la dels que es planteja tancar. I també ho és que a la pública s'anuncii el tancament de línies en centres concrets, inclús abans de conèixer la preinscripció (i per tant la demanada real) al centre, mentre que a la concertada no se'ls redueixin els concerts fins que ha acabat tot el procés. Aquest fet condiciona inevitablement la demanda en aquests centres i, en alguns casos, torna a ser una forma de transvasament cap als centres concertats propers.

Des de CGT exigim:

- El manteniment de la totalitat de línies i grups que funcionen actualment als centres educatius públics de les etapes infantil i primària.

- La reducció de les ràtios d'alumnes per grup, tant com sigui necessari en cada localitat per garantir la continuïtat de totes les línies actuals d'infantil i primària i permetre, alhora, una millora en l'atenció a l'alumnat.

- L'obertura de totes les línies i instituts públics necessaris a secundària per atendre l'actual increment de la demanda, reduir la massificació de les aules i millorar la qualitat educativa.

- La supressió immediata dels concerts als centres privats que segreguen per raó de sexe, són d'elit i/o doctrinàries i una integració progressiva de la totalitat de centres concertats cap a la xarxa pública o cap a la privada sense subvenció.

Com ho fem?

- Participant a les assemblees de la comunitat educativa i a les plataformes locals que s'han aixecat contra els tancaments de línies. Ajudant a coordinar-los i treballant conjuntament.

- Organitzant-nos i lluitant als espais assemblearis de treballadores i treballadors: participant a les assemblees de zones i a l'Assemblea de Docents.

- Participant a les mobilitzacions.

Cap tancament d'aules!
No a la massificació a secundària!
Reducció de ràtios!

i des de CGT hi afegim: Supressió dels concerts!

Federació d'Ensenyament de CGT Catalunya
<http://cgtense.pangea.org/>

Notícies sindicals

HP com exemple de que les convocatòries de vaga si que serveixen

A poques hores de l'inici de vaga indefinida a Hewlett Packard, convocada el passat 26 de gener únicament per CGT ja que els altres sindicats no ho van considerar oportú, es va aconseguir un preacord ratificat per l'assemblea de treballadors.

La història d'un conflicte llampec: El 14 de gener, HP explica als sindicats que farà una subrogació a Xtel de 37 treballadors. Ho va fer amb el mínim termini legal (15 dies) i negant-se a obrir negociacions perquè la llei no obliga a això si es mantenen les condicions laborals.

Des de la secció sindical de CGT a HP es va alertar del greu perill sobre els llocs de treball d'aquestes persones i es va considerar que el mínim temps donat per l'empresa tenia la intenció d'evitar una resposta de la plantilla.

Per tot això, convoquem vaga indefinida l'endemà perquè els terminis de legalització no impedisin el seu ús. CCOO i UGT no ho van considerar necessari "en aquest moment", sent l'única convocatòria legal la realitzada per la secció de CGT.

Al dilluns següent comuniquem a la plantilla una bateria de mesures consistent en vaga, concentracions, pressions polítiques i denúncies legals. En aquest moment, l'empresa va accedir a negociar.

En el Servei de Mediació, els representants d'HP ens tiren en cara "Perquè no feu com CCOO i UGT, que negocien sense vagues?"

Uns dies després HP va fer el seu primer moviment significatiu: oferir una clàusula de garantia de lloc de treball de 6 mesos. Recomanem a la plantilla rebutjar aquesta insignifi-

cància i iniciar vaga indefinida, cosa que s'aprova en assemblea iniciar el dimarts 26 de gener.

Durant el matí del dilluns 25 de gener indiquem a l'empresa que la proposta de serveis mínims que ens van fer arribar eren clarament il·legals. Sol·licitem reunió en Inspecció de Treball d'urgència i l'inspector, després de les nostres explicacions, va citar a l'empresa immediatament perquè declarés davant un fet tan greu.

Amb posterioritat, es va realitzar una reunió de negociació amb HP on aquesta va presentar una proposta amb avanços significatius: S'accepta clàusula de manteniment del lloc de treball durant els propers 2 anys (el divendres anterior eren 6 mesos, dos divendres abans no volien ni negociar). Sempre que Banc Sabadell mantingui el contracte existent amb HP.

A canvi, l'empresa requereix les següents garanties: No realització de vaga. Tampoc de concentracions per aquest motiu davant de clients.

Retirada de la denúncia que presentem aquell mateix matí per serveis mínims il·legals.

Un parell d'hores després, l'assemblea de treballadors i treballadores afectades accepta aquest principi d'acord, per la qual cosa procedirem al seu compliment: Anul·lem les concentracions solidàries, entrevistes polítiques i realitzarem la retirada de la denúncia quan es confirmi el compromís de l'empresa.

La pressió dels treballadors sobre l'empresa va aconseguir un acord que hagués estat impossible d'aconseguir d'una altra forma i que actualment no té una altra empresa del sector.

El paper del sindicalisme de concertació en aquest conflicte ha estat l'habitual i no anem a estendre'n sobre el particular. Sí notem, empresa a empresa, que la seva capacitat

d'influència sobre les plantilles és cada vegada menor.

Animem a la resta de plantilles del sector, als i les treballadores en general, a autoorganitzar-se, afiliar-se i participar allí on considerin es defensin millor els seus drets i a no creure ni a endevins, ni a empreses. Perquè sí es pot, però només si es lluita.

Coordinadora d'Informàtica de la CGT

Jornada de vaga el 2 d'abril al Metro de Barcelona davant el bloqueig de la negociació del conveni per part de la Direcció de TMB

El Comitè d'Empresa del Metro ha convocat una jornada de vaga per al proper 2 d'Abril, consistent en aturades parcials de 2 hores i mitja de durada en cada torn, matí, tarda i nit. L'horari per al personal d'operació, i per tant l'afectació directa a la circulació de trens, serà de 10.30 a 13.00, i de 18.30 a 23.00h.

El motiu de la convocatòria és el bloqueig per part de la Direcció de la negociació de conveni. Bloqueig que es concreta en els següents aspectes: Precarietat: encara que l'empresa ha publicat un esborrany que recull algunes de les nostres peticions, és un document sense validesa fins a la seva signatura i a més l'empresa es nega a negociar algunes de les reivindicacions, per exemple donar alguna garantia als treballadors que es contracti per treballar a l'estiu, que en algun moment passaran a treballar durant tot l'any.

Augment salarial: l'empresa retira de la massa salarial més de 20 milions d'euros, que assignarà al personal directiu mitjançant pactes individuals, i no accepta negociar un augment per a la plantilla partint de tota la massa salarial de l'empresa.

Quant a la resta de reivindicacions dels sindicats, l'empresa no assumeix cap d'elles, ni tan sols les que no comporten una despesa econòmica. En cas de continuar durant el mes d'Abril, el bloqueig per part de l'empresa, el Comitè convocaria noves jornades d'aturades durant la setmana del 25 d'Abril, en compliment dels acords de l'última assemblea de treballadors.

Per altra banda, davant l'anunci de l'ajuntament d'un portal de transparència de TMB, volem mostrar la nostra indignació perquè no s'incorpora cap dada de les

sol·licitades des de fa anys pels sindicats de Metro, i que ens han de facilitar segons sentència ferma. Segueixen apareixent solament mitjanes salarials dels grups de directius (que ja eren públics) però no el salari (de diners públics) que percep cada directiu. També se segueixen ocultant els quantiosos beneficiaris socials que reben els directius i el seu cost econòmic: mútues privades de salut, plans de pensions privats, dietes, diners per a la formació dels seus fills, etc.

Secció Sindical CGT Metro Barcelona

Valoració de CGT del primer any d'Hemodinàmica funcionant 24 hores a l'Hospital Joan XXIII de Tarragona: Reclamem l'obertura d'una sala a Tortosa i una altra a Tarragona

El 16 de febrer celebràvem el primer aniversari de l'obertura les 24 hores del servei d'hemodinàmica, després d'una llarga lluita de la CGT. Com avaluació, veient els resultats, volem fer les següents puntualitzacions:

1.- L'obertura no ha estat una voluntat política, com deia el senyor Nin, ha estat fruit de la lluita que va començar la CGT i va fer seva bona part del poble de Tarragona, que va tenir com a col·lof el tancament de 5 dies a la Delegació Territorial de Sanitat, que va fer la CGT amb el recolçament del Grup de Treball en Defensa de la Sanitat, i la manifestació multitudinària, que l'esmentat grup va convocar.

2.- Les xifres, tant del servei a 12 hores com de 24 hores, ens han donat la raó de la necessitat d'Hemodinàmica: any 2014 (12 hores), total d'angioplasties: 784 de les quals eren urgents: 296. L'any 2015 (24 hores), total d'angioplasties: 952 i urgents: 476

Actualment el servei ha quedat insuficient per poder tractar tots els casos, i bona prova d'això és que tots els cateterismes ordinaris del Baix Penedès son derivats a Barcelona.

S'ha millorat molt el servei, però les Terres de l'Ebre segueixen marginades, ja que quan es presenta un cateterisme urgent es troben a 100 km de Tarragona; per això reivindicuem l'obertura d'una sala que també cobreixi les 24 hores els 365 dies de l'any a l'Hospital Verge de la Cinta, amb les dotacions de personal i mitjans necessaris.

També reivindicuem l'obertura d'una altra sala a Tarragona, doncs l'augment de casos i les necessitats de la població així ho requereixen. La nova sala ha d'estar dotada amb l'equip humà i el material tècnic que sigui necessari; és a dir, el doble del que hi ha ara.

Després d'aquesta exposició, la CGT considera responsables (tant de les morts com de les seqüeles que hagin patit els malalts, familiars i la ciutadania de Tarragona) a tota la cadena de responsables (que han actuat amb irresponsabilitat) d'aquesta situació durant tants anys: des de la Presidència de la Generalitat amb les retallades, especialment el conseller Boi Ruiz, i tots els responsables del CAT Salut i de l'ICS.

Secció Sindical CGT Hospital Joan XXIII de Tarragona

CGT es queda en solitari amb la vaga indefinida els caps de setmana a SEAT Componentes

El passat 11 de gener, la plantilla mitjançant assemblea acordava assumir el compromís de seguir la lluita els caps de setmana, contra la decisió de l'empresa de trasllats forçós a Martorell. A SEAT Componentes no sobra ningú, tenint a més pendent de gaudir més de 130.000 hores per festiu treballat. Mentre hi hagi un trasllat la lluita segueix. De manera que el desgast de la mateixa fos mínim per a la plantilla i fos l'empresa la que assumís en major mesura el mateix.

No ha passat ni un mes, que la resta d'organitzacions han desistit d'aquesta estratègia signat un acord el passat 4 de febrer, on no hi ha avenços significatius, ja que la majoria d'traslladats a Martorell no s'incorporen fins al mes de juliol. CCOO i UGT s'han despenjat del compromís de no col·laboració en el treball en festiu i no han volgut fer assemblea general conjunta al taller, sent aquesta convocada en solitari per CGT. No s'han atrevit a defensar els seus plantejaments davant la plantilla.

CGT amb l'eslògan de: Desconvocareu la vaga, però no la meva consciència. Treball en festiu NO. Retorn SI, va iniciar un procés d'assemblees on va informar de com s'ha donat el procés de negociació amb l'empresa, les converses amb la resta de sindicats que han desconvocat en aquesta situació i com aquests no han volgut donar continuïtat a la lluita. Donant com a resultat, el que segueixi CGT en solitari apel·lant a la no col·laboració, a no treballar en festiu i un cop aconseguit l'objectiu regular

el mateix perquè aquest es tradueixi en creació d'ocupació i no en sobrant de personal.

No podem oblidar, que a SEAT Components s'han estalviat una mitjana de 100 llocs de treball durant aquests últims set anys. Que igual que ha passat recentment a SEAT Martorell, la pràctica de l'ocupació en frau de llei en la contractació d'ETT ha estat una pràctica habitual, seguint una directriu marcada pel grup VW.

Secció sindical CGT Seat Componentes

Els treballadors de Parcs i Jardins de Barcelona es mobilitzen de nou en defensa del servei públic i l'ocupació

Uns 300 treballadors de Parcs i Jardins van fer arribar el 26 de febrer fins al ple municipal de Barcelona la seva protesta. Els empleats encarregats de tenir cura de la superfície verda de la ciutat es van manifestar fins a la plaça de Sant Jaume per concentrar-se davant la seu de l'ajuntament, per criticar que no es cobreixin les baixes i que la plantilla es vagi reduint en benefici de contractes que afirmen són més cars i de menor qualitat, i seguir reivindicant la defensa del servei públic, lluitant contra la privatització i en favor de la creació d'ocupació.

El comitè d'empresa, en el que hi ha representants de CCOO, CGT, UGT i USOC, amb la seva acció pretenia denunciar el greu deteriorament que pateix el verd públic de la ciutat degut a la manca de personal. Els treballadors estan molt decebuts perquè després de vuit mesos del canvi de govern, no s'han complert els principals compromisos que es van adoptar amb la plantilla: aturar la disminució de la plantilla i revertir la degradació del servei.

El problema consisteix en la progressiva disminució de la plantilla. Quan això passa i un treballador es

jubilava no és substituït. És més, les darreres actuacions adoptades pel consell d'administració en relació amb 35 treballadors que plegaran aquest any per jubilació han consistit a amortitzar els llocs de treball. En anteriors governs municipals les persones que es retiraven eren substituïdes per altres que havien començat a treballar una mica abans amb un contracte de relleu. Quan es produïa el canvi entraven en la categoria d'interinatge. Ara això no es compleix, cosa que fa témer als treballadors amb una lenta degradació del servei.

La plantilla de Parcs i Jardins es va reduir en 200 treballadors durant el darrer mandat de CiU a Barcelona. Això sumat a les reduccions previstes en els primers mesos del mandat de Barcelona en Comú, les 35 abans esmentades, deixaria la dotació humana del servei sota mínims, més si es té en compte que el 60% dels treballadors tenen més de 50 anys.

Un altre aspecte en el qual els treballadors es mostren insatisfets és en la política de concessions de serveis. Els treballadors van reclamar, també durant la campanya electoral, que es rescatessin les concessions de serveis que s'havien externalitzat a empreses privades. Per exemple, la concessió del Parc de les Aigües del Guinardó, que havia acabat, s'ha renovat per anys amb possibilitat de allargar dos anys més. S'ha donat per més diners a un Centre Especial de Treball (CET), que té els seus treballadors pagant-los només el salari mínim. Però, tampoc es recupera

el control dels treballs, una cosa que també han demanat la plantilla als nous governants. Al respecte, els treballadors insisteixen en una dada, segons diversos estudis els serveis que es realitzen directament són econòmicament més viables i de més qualitat per a la ciutadania.

Com a conseqüència de la mobilització, es va aconseguir arribar a un principi d'acord entre els representants dels treballadors de Parcs i Jardins i l'equip de Govern de l'Ajuntament de Barcelona.

El pacte consisteix en què l'Ajuntament de Barcelona aturará el procés de disminució de la plantilla, a partir de la declaració de Parcs i Jardins com a servei essencial. Això possibilitarà que es puguin cobrir les baixes vegetatives que es produeixen. El mecanisme que s'ha pactat per a les substitucions ja té precedents, s'havia fet servir en anteriors mandats municipals. Les persones que estan a punt de retirar-se podran accedir a la jubilació parcial, cosa que farà possible que puguin ser substituïdes per altres treballadors mitjançant un contracte de relleu fins que es convoquin Ofertes Públiques d'Ocupació. Això faria que, com a mínim la plantilla de Parcs i Jardins quedi estabilitzada.

Si en la balança s'ha de posar alguna cosa en el plat positiu, aquesta seria l'acord per eliminar el glifosat dels tractaments fitosanitaris a la ciutat davant la sospita que podria ser cancerós. tot i així, la mesura no serà efectiva fins a l'any vinent.

CGT Ensenyament va donar suport a la vaga del 3 de març contra el model universitari 3+2

Aquesta vaga d'estudiants convocada pels sindicats FER, SE i SEPC pel 3 de març (i pel SEPC de la UAB els dies 1,2,3) venia motivada per l'anunci de l'implementació del 3+2, enlloc del 4+1 actual (quatre cursos de grau més un de màster).

El fet és que al marge de l'augment de taxes universitàries la gestió que s'està fent des de les universitats dels cursos de màsters està resultant lamentable, i semblen respondre més a la recerca de beneficis privats que no pas a criteris pedagògics.

D'una banda els màsters oficials (ja de per sí prou cars) representen només un 40% de l'oferta. Els no oficials estan resultant fora de l'abast de les butxaques d'una gran part dels estudiants i les seves famílies.

És més, en l'actualitat ens estem trobant amb graus sense continuïtat en màsters oficials. Les universitats públiques gestionen i hi posen les infraestructures, mentre que alguns privats s'omplen les butxaques. Estem parlant de màsters que poden oscilar entre els 3000 euros als 12000 o més per curs.

La pregunta és: quants dels alumnes que cursen l'ESO i el Batxillerat en l'actualitat no podran accedir als estudis universitaris per motius econòmics?

Des de CGT animem doncs als docents de primària i, especialment de secundària, que estimuli la informació sobre les dificultats econòmiques que planteja la universitat per a una gran part de famílies i que en recolzi les protestes.

Quin sentit té la nostra feina, enfocada a l'estímul de la formació, si la gent es troba amb una barrera infranquejable en acabar l'institut?

Federació d'Ensenyament CGT Catalunya

Aturem la deriva de les universitats

Fa massa anys que patim un profund descens per la direcció dels canvis estant patint les universitats on treballam. Hem experimentat la seva deriva privatitzadora, veient com progressivament una part més gran de l'activitat de les universitats es transfereix a entitats privades i es mesura cada vegada més en termes de negoci. Estem vivint en la nostra pròpia pell com sota el nom de la governança s'implanten sistemes de funcionament cada vegada més jeràrquics, on no tots els treballadors/es són en absolut iguals i on es prioritza l'atenció a determinades posicions en detriment d'altres. En paral·lel, la precarietat d'una part del PAS i una porció molt important del PDI, lluny de créixer, ha augmentat i ha esdevingut una característica estructural de les nostres universitats. A un ampli reguitzell de contractes temporals i inestables s'hi ha afegit una bossa creixent de personal interí.

Observem amb preocupació la reestructuració de departaments, facultats i altres estructures universitàries, que creiem que s'imposen més a partir d'una voluntat de reducció de la despesa que de criteris per a la millora del funcionament de la institució en termes de docència i investigació, o per a la millora de la situació dels treballadors/es. I alhora ens sentim profundament enganyats amb una docència amb grups excessivament massificats per a poder implementar els sistemes d'avaluació i d'innovació pedagògica que tant se'ns van prometre amb l'anomenat Pla Bolonya. Tot plegat mentre els i les estudiants paguen unes taxes que els darrers cinc anys han experimentat augments astronòmics i mentre la oferta de títols públics, especialment en els màsters, no para de créixer.

En definitiva, pensem que el camí que volen fer recórrer a les universitats no és en absolut el nostre ni el de la gran majoria de la població. I prenem la paraula per, modestament, dir prou. No volem romandre espectadors passius i escèptics de l'escenari on es dirimeix el futur de les universitats. Prenem la paraula i ho fem activament. És per aquesta raó, que des de la CGT ens vam afegir a les mobilitzacions universitàries de la primera setmana de març. Coincidint amb la vaga d'estudiants, vam fer una crida al professorat i al PAS a implicar-se en aquest procés. Cal aturar aquesta universitat progressivament més mercantilitzada i fàbrica d'un pensament cada cop més domesticat.

Per les raons exposades, i en la mesura de les condicions de treball de cadascú, vam fer una crida a totes les treballadores i treballadors, PAS i PDI de les universitats públiques a afegir-se activament a la jornada de vaga estudiantil del 3 de març i, en el cas de la UAB, també dels dies 1 i 2 de març.

*CGT - Universitat de Barcelona
CGT - Universitat Autònoma de Barcelona*

Conversem amb...

Chris Ealham, autor del llibre 'Vivir la anarquía, vivir la utopía'

“Amb el llibre espero poder fer

Manel de Sucre i Cortiella

Fa una mica més de cinc anys que l'amic Txema Bofill inicia seva sèrie d'entrevistes, primer crec, a les pàgines de Vilaweb. Per aquell temps freqüentava l'Ateneu Enciclopèdic així que un dia ens vam posar a parlar i parlar i d'això va sortir una entrevista, i tot seguit em va demanar dues persones per ser entrevistades i si no recordo malament els noms i el contacte que li vaig donar a Txema en aquella ocasió va ser el nom de Chris Ealham i Stuart Christie.

La casualitat fa que sense ànim d'ocupar el seu lloc, perquè això és impossible, però sí d'ajudar a contribuir, o millor, de continuar el seu esforç, amb molt respecte a companys i amics que m'han precedit, i amb una especial sensibilitat, ara m'encarregui de fer algunes entrevistes per al 'Catalunya'.

Vaig conèixer a Chris Ealham en l'inici dels 90 o finals dels 80, quan ell estava entusiasmat i entossudit amb el seu llibre 'La Lluita per Barcelona', manters d'aquella Barcelona, els que amb prou feines tenen nom, sempre són els més "pringats" de la societat, els que tenen que "lluitar" per tirar endavant, per sobreviure. En definitiva "els que no han manat mai".

Durant una bona temporada vam comentar i tractarem d'entendre com era aquella Barcelona dels anys 20 i 30 i encara crec que seguim buscant en les cantonades trencades de les seves barriades obreres.

Després d'aquest encoratjador llibre de Chris Ealham 'La Lluita per Barcelona' ara toca parlar del biografiat José Peirats que també va caminar per les cantonades d'aquella Barcelona, centrant-nos en el llibre 'Vivir la anarquía, vivir la utopía: José Peirats y la historia del anarcosindicalismo español' (Alianza Editorial, Madrid 2016)

“He intentat escriure un tipus d'història paral·lela, la història d'en Peirats i una història del moviment anarcosindicalista. Peirats va néixer el 1908, quan s'estava gestant la CNT”

- Fa uns anys vas editar ja el llibre de Peirats sobre 'La CNT en la Revolució Espanyola', els tres Volums en anglès. ¿Cóm va ser la història de l'edició?

Aquest projecte era la idea de Stuart Christie, que, entre altres coses, té un llarg historial publicant i escrivint llibres i fulletons i té una editorial, Christie Books, dedicada a la memòria llibertària i l'anarquisme. Manté una pàgina web (<http://www.christiebooks.com/ChristieBooksWP/>) que és un recurs increïble, amb una gran col·lecció de pel·lícules i documentals, igual que entrevistes i imatges. Bé, Stuart m'ho va proposar i em vaig decidir, no només a editar el llibre sinó també a preparar introduccions per a cada volum (la primera va ser una petita biografia de Pepet, la segona una història de com va néixer la CNT en la revolució espanyola i com van arribar a publicar a l'exili, i l'última va ser una apreciació dels escrits i llibres sobre l'anarquisme espanyol en anglès). Allà tenim la llavor del llibre sobre Peirats. Però ja estava molt interessat en el fenomen dels autodidactes cenetistes, o sigui, el paper destacat d'aquells intel·lectuals obrers com Peirats que van ser tan fonamentals en la història de l'anarcosindicalisme espanyol.

- Federico Arcos té alguna cosa a veure, en aquesta història?

Sens dubte. El Fede em va animar amb el de 'La CNT en la revolució espanyola' i després amb la biografia. Era sempre molt generós amb el seu temps i amb la seva documentació. Per exemple, em va donar el manuscrit inèdit de les memòries de Pepet, uns 1.500 folis que ha estat molt important i, a més a més, em va concedir entrevistes i em va empenyer amb el projecte. Em fa una pena tremenda que no hagi pogut llegir el llibre en curs que ara es publica.

- Vas conèixer a Josep Peirats i a la seva companya Gràcia Ventura, quins records guardes d'ells?

No vaig arribar a conèixer a Peirats però sí que he conegut a Gràcia, la seva companya, que és 10 anys més jove que ell i que ara té 97 anys. Gràcia em va concedir diverses entrevistes i porto molts anys escrivint. És una dona increïble, molt dinàmica, quan la vaig conèixer per primera vegada devia tenir 90 anys i es dedicava a cuidar la seva germana gran. Després, quan va morir la seva germana es va posar a viatjar i visitar a vells amics a França. Ha estat sempre molt generosa amb el seu temps i els seus records de Peirats. És una dona molt optimista malgrat els múltiples patiments que ha tingut en la vida, el seu pare va morir quan ella era jove, deixant a la seva mare tres filles i un fill, que li van afusellar els franquistes durant la guerra. Sent d'una família anarquista, van empresonar a la mare, a ella i a les seves germanes a l'any 1939 abans de que poguessin sortir i exiliar-se a França. A casa, té un habitatge senzill com el seu despatx que s'assembla molt a les fotos que vaig poder veure de l'últim despatx de Peirats a la Vall d'Uixó.

- Peirats va néixer a Vall d'Uixó (Castelló) però de jove va haver de sortir cap a Catalunya, és com la cançó de Labordeta "todos repiten lo

mismo" que no sé si coneixes?

No la conec! m'ho cantes? De debò, hi ha episodis singulars en la vida de Peirats, com suposo en moltes de les vides de la seva generació, però ara hi ha un patró per a molts obrers d'aquesta època que inclou la migració a la gran urbs de Barcelona, la "Califòrnia catalana" com va dir Peirats amb una mica de sarcasme, seguit per rebel·lió i militància, l'alegria de la revolució de 1936, el seu declivi gràcies a la política frontpopulista dels líders anarquistes i de les altres forces antifranquistes i, com a colofó, la ressaca del llarg exili.

Una combinació de la pobresa rural i l'huracà de l'Europa d'entreguerres van significar l'exode per a milers i milers de persones. Peirats va viure en sis països diferents en dos continents i això inclou dues estades a França i dues estades a Espanya encara que separades per 40 anys.

En qualsevol moment t'enviaré la lletra d'aquesta cançó de Labordeta que diu molt de l'emigració, però ara seguim amb el nostre.

- Editat a l'exili, durant molt de temps els tres volums de 'La CNT en la revolució espanyola' de Peirats van ser un referent per a tot el moviment llibertari a l'exili.

Sobretot el llibre va ser molt important per a la memòria històrica dels exiliats, per sostenir el record de la revolució i les col·lectivititzacions, no només contra l'oblit sinó també per fer front als libels de sempre contra els anarquistes. Investigant per al llibre em vaig adonar que durant el franquisme el treball de Pepet va ser un llibre de referència per a molts historiadors acadèmics. Després, una combinació de l'oblit induït per la Transició, les noves històries escrites a l'Espanya postfranquista i l'esnobisme habitual de molts acadèmics van deixar 'La CNT en la revolució espanyola' en un pla secundari.

- Ja es van publicar les memòries de Peirats, quin és la teva aportació a aquesta biografia?

Bé, hi ha problemes importants amb les memòries publicades. Ja et vaig comentar que les memòries de Peirats eren molt llargues, i l'equip que va publicar les memòries les va retallar, per força suposo. Però el que té menys lògica va ser retallar les memòries per donar espai a una introducció ponderosa -arriba a les 100 pàgines- i obertament hostil a la memòria de Peirats. De fet, la introducció va motivar a Freddy Gómez, un francès fill d'exiliats anarquistes que va conèixer al Pepet a l'exili, a escriure una crítica del que va denunciar com la "segona mort" de Peirats en les mans d'aquesta gent.

Crec que el meu treball és més equilibrat. És clar, què he de dir jo sent l'autor?, però sí que puc afirmar que el meu llibre està lliure de la rancúnia, l'esnobisme i l'academicisme que van mostrar l'equip que van editar les seves memòries. El que he intentat fer també és localitzar Peirats dins de la cultura i la història llibertària del segle passat. A més, les memòries són només una de les meves fonts. Per exemple, vaig estar a l'arxiu d'Amsterdam on es troba el fons de José Peirats, que inclou una correspondència voluminosa i valuosa atès que, de vegades, en les seves cartes,

Chris Ealham amb Gràcia Ventura, la c

a: José Peirats y la historia del anarcosindicalismo español'

Justícia a la figura de Peirats

Companya de Peirats

parlava amb més franquesa que en les seves pròpies memòries.

- Peirats el 1947 serà responsable de la Secretaria General de la CNT a l'exili

Sí, va ser secretari el 1947, elegit amb Pere Mateu, el cèlebre justicier del primer ministre Eduardo Dato, com a Secretari de Coordinació, amb la responsabilitat de la lluita armada a Espanya contra la dictadura. L'objectiu principal d'en Peirats era retallar la burocràcia cenetista que a l'exili s'havia triplicat o més. Això significava tallar les ales a Laureano Cerrada, el famós falsificador que pagava els comptes d'aquesta burocràcia i que estava molt vinculat a les elits cenetistes de l'exili. També Peirats volia reunificar la CNT perquè pensava que l'escissió entre "polítics" i "apolítics" era superable. Aquest objectiu el va portar a l'Espanya franquista per guanyar millor coneixement sobre el que estava passant allà atès que sospitava que la versió propagada per la burocràcia cenetista de l'exili s'allunyava de la realitat. Així que Peirats va ser l'únic secretari a l'exili que va entrar a l'Espanya franquista quan encara afusellaven. Bé, ja li havia enviat la direcció cenetista un cop abans en una missió clandestina a Madrid així que es va jugar la vida per segona vegada. Però el segon viatge clandestí era doblement secret: ningú de la CNT de l'exili ho sabia, només el seu guia, el mític maqui Marcel·lí Massana, perquè Peirats no confiava en els enemics que ja tenia en l'organització a causa de la seva postura contra la burocràcia cenetista.

- Peirats era un home d'organització i no tant d'acció, però a França el van implicar en un atacament a Lyon el 1951, sabia ell alguna cosa?

Primer, no li diria "home de l'organització". I diria que tenia més historial com a home d'acció que pensava. És clar, no era un Durruti, però en certs moments va usar la pistola i la bomba -generalment en les Vagues- i en la guerra va manejar el fusell. Sí, és veritat que durant diversos anys va ser molt actiu editant els periòdics més emblemàtics de la CNT a l'exili però només va ser secretari dos cops. De fet, va rebutjar la posició en altres ocasions perquè creia fermament en la rotació de la gent en els càrrecs retribuïts, sobretot per evitar la burocràcia i una casta dins del moviment. Però també la seva actitud reflectia una moralitat obrera molt estricta. Lògicament, la seva postura va xocar amb la de Montseny i Esgleas, que van controlar més que ningú la CNT a l'exili, no eren obrers com Peirats ni com la majoria dels cenetistes.

Peirats era sens dubte "un home de la CNT" però moltes vegades un dissident dins de la CNT. Veiem això per primera vegada abans de la revolució quan es va rebel·lar en contra del frontpopulisme de gent aparentment radical com Federico Urales, Buenaventura Durruti i Joan García Oliver abans de les eleccions de 1936. I va seguir amb aquesta línia crítica al frontpopulisme dels comitès superiors durant la revolució i la guerra, fins que el van amenaçar per intentar fer-lo callar. No va callar però al final va fugir del que considerava com l'ambient podrit de la rereguarda i se'n va anar al front. I després, a l'exili, la seva oposició a la casta burocràtica de Montseny - Esgleas va

culminar en la seva expulsió de la CNT.

Bé, tornant a l'assumpte de Lyon, aquest atacament de gener de 1951 va deixar a dos policies morts i un civil que passava per allà i va coincidir amb la seva segona etapa com a secretari. Peirats en no sabia res de l'atacament fins que la policia el va portar a Lyon. Des de la República, passant per la seva campanya contra tancada el 1947, Peirats estava en contra dels atacaments com a mesura de finançament del moviment -el seu temor era que sorgís una nova casta que visqués a costa d'aquestes accions armades-. Ell afavoria una organització que visqués dins de les seves circumstàncies nodrida per les quotes dels afiliats. Estava guiat també per la seva moralitat estricta. Però clar, en els moments més difícils, no era sempre possible cobrir les necessitats econòmiques del moviment sense recórrer a "operacions recuperatives".

"Peirats era sens dubte "un home de la CNT" però moltes vegades un dissident dins de la CNT"

L'atacament de Lyon va ser l'obra d'uns exmaquis, alguns dels quals havien estat expulsats de la FAI de Lyon per retenir els guanys de les seves "expropiacions forçoses", just el que preocupava a Peirats. En el que va ser en el millor dels casos una irresponsabilitat, i en el pitjor un acte de venjança contra el moviment, després de l'atacament van amagar les metralleres utilitzades en l'atac en un sot del pati d'una oficina propera a la CNT. Tot va ser pretext per a una repressió contra la CNT i per això van detenir Peirats, igual que a Mateu i a Sabater, entre d'altres activistes.

Pel que he pogut esbrinar, les autoritats franceses, empeses pel govern franquista, ja tenien un pla preparat per prohibir el moviment anarquista espanyol però necessitaven "proves" que l'atacament de Lyon era la política oficial de la CNT, així que van moldre a Peirats a pals durant uns dies. Els polis eren tan bèsties que, segons sembla, en un moment donat, Sabater, que era un tipus aguerrit, va intentar suïcidar-se. Peirats sabia perfectament el que estava en joc i es va resistir, encara que l'episodi el va deixar molt marcat en sentit físic i psicològic.

- Què en penses tú del seu paper en el míting de Montjuïc el 1977?

Ah!, et refereixes a quan va criticar el projecte d'un Estatut en plena eufòria catalanista de la Transició... Bé, això venia de lluny. Fins a cert punt Peirats estava atrapat en els anys 30 quan la Generalitat va organitzar una repressió cruenta de la CNT. Molts dels companys de Peirats van patir palls a mans dels Mossos d'Esquadra. Després, a l'exili no podia entendre l'atracció del cata-

lanisme en el tardofranquisme ni la simpatia de la nova esquerra amb les petites nacions oprimides. Peirats veia amb preocupació l'auge del nacionalisme en els 70, denunciava la "desviació catalanista" d'una part de la CNT. A Montjuïc va agafar la seva espasa per defensar el municipi lliure i atacar la noció d'un Estatut. Molts el van criticar dins i fora de la CNT, i la CNT catalana li ha censurat. Però tenia els seus defensors, com és lògic, i uns anys després la CNT va adoptar una postura molt peiratsiana sobre la "qüestió nacional".

- Quin és el títol exacte del llibre i perquè ara aquesta biografia de Peirats, que esperes d'ella?
El títol és "Viure l'anarquia, viure la utopia: José Peirats i la història de l'anarcosindicalisme espanyol". I ara surt després de llargs anys d'investigació, un treball lent i pausat. Crec que els llibres, i més una biografia on tens la responsabilitat d'explicar una vida, no es poden fer amb presses, porten el seu temps de maduració.

Amb el llibre espero poder fer justícia a la figura de Peirats. De vegades critico el seu anarquisme o el que podríem descriure com la seva incapacitat de renovar la seva ideologia però crec que no són crítiques injustes. A més he volgut escriure una història de l'anarcosindicalisme espanyol donat que la vida de Peirats és inseparable de la història de la CNT.

- Què aporta aquesta biografia a la història contemporània i, per descomptat, a la història del moviment llibertari, si és que té el deure d'aportar alguna cosa?

El que he intentat escriure és un tipus d'història paral·lela, la història d'en Peirats i una història del moviment anarcosindicalista. Peirats va néixer el 1908, quan s'estava gestant la CNT i va viure els alts i baixos de la Confederació, els seus moments gloriosos com la revolució del 36 i els seus moments més penosos com les seves escissions i els camps de concentració. Alhora, és un intent de recuperar la memòria llibertària, una cosa que veig molt necessària atès que els anarquistes no només van perdre una guerra, van perdre també una revolució. I han continuat "perdent" fins als nostres dies amb la memòria històrica oficialista de la democràcia, una democràcia en la qual, des de la premsa diària fins als tribunals, se segueix identificant l'anarquisme amb la violència.

No he escrit el llibre per donar lliçons a ningú però ara al pensar- crec que es pot treure coses. Per exemple, el llibre mostra que els dogmes no ens valen i que cal desenvolupar les idees però, és clar, sense perdre els principis més importants. També, crec que el llibre mostra el perill del sectarisme i el maximalisme. Finalment, la vida de Peirats ens mostra la capacitat de resistència de l'esperit humà, com en els moments més difícils, dins dels camps de concentració francesos, els anarcosindicalistes van mantenir la fe en un món millor i es van organitzar per aconseguir-ho. Impressionant!

- Bé Chris, l'espai és curt i ens queden moltes coses per comentar, però de moment si et sembla, llegirem el llibre amb tranquil·litat i hi haurà temps de comentar-ho en properes ocasions, presentacions, etc.

Sense fronteres

L'acord UE-Turquia: una vergonya més d'Europa

Toni Borrell i Vila / Stop Mare Mortum

El passat 7 de març a la nit va cloure la cimera entre els estats de la Unió Europea i Turquia que va servir per tancar un acord entre les dues parts en el marc de la crisi humanitària que s'està vivint a les costes del sud d'Europa. Lluny de trobar una sortida que garanteixi el respecte dels drets humans i es compleixi amb l'obligació dels estats d'acollir les sol·licitants d'asil, la Unió Europea ha acordat subcontractar aquestes responsabilitats a l'Estat turc, a canvi de 3.000 milions d'euros addicionals a partir del 2018 – a banda dels ja assignats fins al 2017 –, la liberalització de visats i avançar en la negociació de l'adhesió de Turquia a la UE.

La solució que ha trobat Brussel·les per gestionar l'arribada de centenars de milers de persones que fugen de la guerra, de la misèria i d'altres tipus de persecucions és triple. Primer, evitar que trepitgin sol europeu amb l'increment de les operacions de control de fronteres exteriors amb la participació militar de l'OTAN, segon, acordar l'expulsió a Turquia d'aquells que tot i així puguin arribar a les illes gregues jugant-se la vida a la Mediterrània, i tercer, bloquejar la ruta dels Balcans cap al nord d'Europa que el 2015 van utilitzar 900.000 persones.

En dies previs a la Cimera, les declaracions del president del Consell Europeu, Donald Tusk, ja insinuaven aquestes mesures quan feia una crida a "tots els potencials immigrants econòmics il·legals, sigueu doncs sigueu: no vingueu a Europa. (...) Grècia o qualsevol altre país europeu ja no serà un país de trànsit". No obstant això, Tusk es va quedar curt en la seva afirmació, ja que allò acordat a Brussel·les contempla, d'una banda, expulsar a Turquia totes les persones estrangeres que entrin de forma il·legal a Grècia, incloses les potencials sol·licitants d'asil, independentment de la seva nacionalitat. A la vegada que s'estableix un mecanisme segons el qual per cada persona síria expulsada a Turquia, els estats europeus reasentaran una refugiada d'aquesta mateixa nacionalitat. I d'altra banda, Grècia i Itàlia assumiran, a canvi d'una ajuda econòmica, les refugiades que ja es trobin actualment en el seu territori. L'acord publicat, on en cap moment

es refereix als drets de les persones a sol·licitar l'asil o a circular lliurement, afirma que "Els caps d'Estat o de Govern van acordar que són necessàries accions decidides per a clausurar les rutes de tràfic il·lícit de persones, trencar el model de negoci dels passadors de fronteres, protegir les nostres fronteres exteriors i posar fi a la crisi migratòria a Europa. Hem de trencar amb la relació de pujar a un vaixell i la residència a Europa". Així doncs veiem com aquest sistema es posa en marxa amb la voluntat d'acabar amb les màfies, garantir el Tractat de Schengen amb el control de les fronteres exteriors i evitar un efecte crida.

Un cop més veiem com la UE parteix d'una premissa bàsica errònia: blindar les fronteres de la fortalesa europea acabarà amb la crisi humanitària a la Mediterrània. Traslladar les persones refugiades i migrants a un estat tercer no és acabar amb la crisi humanitària, sinó expulsar-la de territori comunitari, i prioritzar les operacions de control i seguretat en lloc de les de salvament a les aigües frontereres és fomentar l'efecte mort per evitar l'efecte crida. Si realment es vol acabar amb el tràfic d'éssers humans i amb les morts a la Mediterrània, només cal voluntat política garantint vies segures i legals: visats humanitaris, possibilitat de sol·licitar l'asil en ambaixades i consolats europeus en els països d'origen i trànsit, etc. Les mesures adoptades son un des-

propòsit, una mostra més del paper vergonyós que tenen els estats i les institucions europees des de l'inici d'aquesta crisi. Voler emmarcar les decisions preses sota el paraigua de l'acord bilateral de readmissió entre Grècia i Turquia o de la normativa europea sobre procediment d'asil – segons la qual un estat membre pot rebutjar estudiar una petició d'asil si considera que el país comunitari al qual es deriva el cas és un país segur – és un subterfugi legal que no només xoca frontalment amb l'obligat compliment de la Convenció de Ginebra sinó també amb l'article 19.1 de la Carta de Drets Fonamentals de la UE, segons el qual es prohibeixen explícitament les expulsions col·lectives.

L'entesa que s'assoleix amb Turquia respon exclusivament a la utilització de les polítiques migratòries al servei d'una lògica securitària que arrasa amb els suposats valors fundacionals europeus de solidaritat i respecte als drets humans. L'execució del text aprovat impedeix a totes les persones que arribin de forma irregular a Grècia la possibilitat de sol·licitar l'asil a Europa quan no existeix una altra via que no sigui la irregularitat. A la vegada, només les nacionals sirianes entraran al programa de reasentament als estats europeus via Turquia. D'aquesta forma es deixa a l'estacada dels drets humans la resta de nacionalitats, així com la resta de casuístiques que contempla la Convenció i

les legislacions específiques estatals d'asil i refugi, com ara els motius polítics, religiosos, LGTBI, etc. I per descomptat es veu vulnerat, un cop més, el dret a la lliure circulació d'aquestes persones.

Si ja era absolutament ridícul el topall de 160.000 persones refugiades que havia marcat la UE en el seu programa de reubicació, comptant amb una població de 500 milions d'habitants, expulsar aquestes persones a Turquia mentre esperen una eventual reubicació és lamentable. No es tracta, però, de res més que una altra mostra d'una pràctica habitual dels estats europeus, l'externalització de fronteres, com

es fa a la frontera sud de Ceuta i Melilla amb el Marroc o amb els Centres d'Internament per a Estrangers fora de territori comunitari, entre altres.

Brussel·les ven a Ankara aquestes persones en situació de vulnerabilitat com si fossin bestiar, i encomana a un país que vulnera sistemàticament els drets humans i els de les minories nacionals que aculli totes les expulsades de territori grec, quan ja compta amb més de 2,5 milions de desplaçades forçades. Davant d'aquesta situació queden moltes preguntes a l'aire: sota quins criteris entraran les nacionals sirianes en l'insuficient programa de reubicació de la UE? Els estats europeus faran aquesta selecció a la carta? Ho decidirà Turquia? És Turquia un país segur per als milers de refugiades kurdes sirianes que hi seran expulsades?

Són massa preguntes per una Europa incapaç de donar una resposta adequada garantint condicions dignes a totes les persones dins del territori propi comunitari, com veiem a Calais, a Ceuta i Melilla, a Dunkerque, a Idomeni, etc. Avui, ens torna a tocar dir prou a nosaltres, als i a les ciutadanes d'aquesta Europa que ens fa vergonya. Exigim que els nostres governs siguin responsables de les seves obligacions internacionals i que tractin i acullin amb dignitat a totes les persones que arriben a Europa sense cap tipus de discriminació. Com a societat civil només ens queda revelar-nos i organitzar-nos davant de la injustícia, nosaltres no fallarem en aquest deure.

CGT davant la Cimera de la UE sobre migracions

Secretariat Permanent
Comitè Condeferal CGT

Ni ens representen, ni els importem. Per tot arreu d'aquesta Europa Capitalista la premsa parla de la nova cimera, l'ènesima, en que els experts (hi ha una inexplicable majoria de "ells" sobre "elles") al costat dels teòrics responsables de polítiques migratòries, posaran sobre les taules els mateixos arguments de sempre.

I és que aquesta UE va néixer amb un "pecat original" amb el qual sempre haurà de conviure: no la va demanar ni la va fer el poble, la va pensar, va organitzar i va formalitzar el capital mitjançant les mans modeladores dels seus servents als governs.

No és una Europa de les persones, és una Europa de les mercaderies, els capitals i les finances. CGT ja ho denunciava quan l'estaven conformant; ho repetim quan Roma, Maastricht o Lisboa; ho denunciem al costat del FSE i al costat dels moviments antiglobalització a Brussel·les, Madrid, Praga o Gènova (salut, Carlo!).

Els qui es reuneixen en aquestes Cimeres han sortit d'unes urnes que, més que cap altres, estan lluny, llunyíssim, dels seus electors. Si qual-

sevol Parlament representa per a CGT una equivocada forma de gestionar la societat mitjançant la delegació cada quatre anys de poders del ciutadà, les del Parlament Europeu són la seva màxima expressió de llunyania i d'apropiació.

A sobre, els triats semblen la millor selecció de la inutilitat per trobar solucions. Són una màquina de crear Directives, les tenim a milers, per a qualsevol mínim assumpte. Però no han donat solució ni tan sols a un dels problemes que

des de la ciutadania real -la que demana treball, menjar i sostre en lloc de circ, especulació i bosses de Prada- se'ls han plantejat.

I ara, quan milers de persones fugen dels efectes d'armes fabricades -i per tant venudes- des d'empreses públiques o privades als nostres països; quan milers d'elles surten de les seves cases cap a "paradisos" llunyans per causa de la incompetència de la nostra gestió -per activa o per passiva- en conflictes internacionals; l'única cosa que sabem

dir-los, des de palaus de cristall com l'Europarlament o la Càmera dels Llocs, és que la crisi ens ha copejat i que ara mateix solament necessitem mà d'obra molt qualificada o infraqualificada però que vinguin amb comptagotes i amb disposició total a l'explotació.

Algun d'aquests ben vestits parlamentaris europeus al·legava en la seva defensa que les qüestions de migració, habitualment, i més àdhuc en aquest moment de guerres i desplaçaments massius, són altament difícils de gestionar.

Nosaltres ens preguntem per a que serveix doncs tenir experts i polítics professionals si no és per als moments difícils?

El que ocorre és que saben a qui representen, als amos dels diners i de les mercaderies. L'única cosa que importa és tenir contents als seus amos, no a les seves gents. I podem afegir que els seus amos no són els qui els paguen el seu sou, que surt dels nostres impostos. No sona estrany?

CGT recolza tota acció de solidaritat amb els migrants, refugiats o com se'ls vulgui anomenar, centrant-nos sempre en què cap persona és il·legal, que no som mercaderia i que la millor solució és la que permeti que ningú hagi d'abandonar forçadament el seu lloc d'origen.

Mentre se celebra la cimera, Erdogan segueix bombardejant les ciutats kurdes, amb l'aquiescència de la UE, que dota econòmicament a l'Estat Turc perquè retengui als refugiats que fugen de les guerres. La UE, mira cap a un altre costat i d'aquesta manera legítima la barbàrie i la violació dels drets humans.

Nosaltres seguirem prestant la nostra solidaritat a totes les persones obligades a abandonar la seva terra i les seves llars.

Bala perduda

Mare Nostrum!

Toni Álvarez

El passat mes de gener es va commemorar el DENIP, el dia escolar de la noviolència i la pau. El 30 de gener, dia de l'assassinat de Gandhi l'any 1948, és el dia triat per celebrar aquest dia a les escoles de l'estat espanyol. Podríem dir que el treball de la pau està present a les escoles, ni que sigui un dia a l'any.

Coincideix aquesta celebració amb un rebrot de la mortalitat infantil al Mare Nostrum i una mica terra més endins. Ja sabeu, la fugida de persones de l'Orient Mitjà i quasi llunya, grans i petits, homes i dones, ara

amb l'acompanyament del fred balcànic, a més de la seva policia.

Milers de cossos s'enfonsen diàriament en aquest mar que és frontera i contenidor, des de Ceuta a Tartus, una frontera líquida on la presumpta Europa, demòcrata i lliure, dona lliçons de pau amb vaixells de guerra protegint les fronteres invisibles. És la lògica militar, tan cruel com rentable als fons d'inversors de tot el món.

Desquerra a dreta del mapa mediterrani, dels murs de Ceuta i Melilla hem passat als murs de Calais, Kraynovo o Erdine, filferros amb ganivets que no tallen la desesperació i el drama: l'horror de la fugida,

la recerca de quelcom semblant a un futur ja esquinçat.

No hi ha final en aquesta cursa al futur d'aquestes persones: de manters al costat d'un centre comercial a humans il·legals (quin oxímoron, oi?) que han de pagar-se la seva presó. Dóna igual que sigui el sud d'Europa o el nord europeu, tant és el format, ja no és ni esclavitud. Els nous esclaus han de pagar-se la seva manutenció i lilit, ni Rockefeller hauria imaginat tanta perversió humana i econòmica.

Els nostres ulls ja s'han acomodat a veure la immundícia humana que són aquests murs, aquestes morts, aquestes guerres que els senyors de

la guerra, organització terrorista mundial, continuen expandint arreu del món. Centenars de milers de morts, milions de desplaçats, misèria i desesperació que xoca contra els nostres murs, metàl·lics o líquids.

Impotència quotidiana de tot a cent, mentre mirem les notícies i sopem, mentre assumim la desgracia pròpia com aliena, esperem que no ens passi, com si el futur no estigués en les nostres mans, com si res. Primer els nostres, diuen alguns. Primer els nostres desgraciats i empobrits, primer mantenim la nostra misèria, volen dir en realitat.

Mentre uns pocs guanyen diners a mansalva amb venda d'armes o amb

falses armilles salvavides, també els miserables tenen categories, molts altres fugen de la mort esperant trobar a la vella Europa resposta a la seva desgracia. Una minoria presumptament conscienciada ens ho mirem, estabornits i amb tímids crits al carrer...

A les escoles, el 30 de gener del 2017, tornarem a celebrar el dia escolar de la pau i la noviolència. Somio amb un tsunami de gent que ni paga, ni va a la guerra després de viure, veure i escoltar el mal que fan les guerres a totes les persones. Aquells infants que han passat, passen i passaran per les escoles del nostre país...

Nosaltres.

Social

La masculinitat entra en crisi (perillosament)

Maria Freixanet
i Maria de la Fuente

En els casos de violència masclista mortal sabem molt sobre la víctima i molt poc sobre l'agressor. Els agressors, de fet, sovint semblen considerats irrelevants. Justament, ahir, el programa Salvados dirigit per Jordi Évole, va reflexionar en profunditat sobre les diferents violències masclistes i, en concret, sobre els agressors, la crisi de masculinitat i els seus perills. El títol del programa era eloqüent: "El masclisme mata".

Aquest any 2016 continuen els assassinats masclistes. Feminicidio.net (que hi suma les dones mortes fora de relacions sentimentals) en porta el compte. D'aquestes dones en sabem el nom. Els cognoms. L'edat. Si havia o no havia denunciat. Si tenia fills. L'ordre d'allunyament. On vivia. Repetim els seus noms quan posem espelmes, cada vegada més espelmes. I posem tota l'atenció en si havia denunciat. En si havia protestat per l'agressió. No fem sense saber que, segons el Portal Estadístic de la Delegació del Govern per a la Violència de Gènere, l'any passat a Espanya, de les denúncies presentades, només el 36% han estat admeses a tràmit, i el 39% d'aquestes no han finalitzat en sentències condemnatòries. És a dir, que menys d'una de cada 4 dones que inicien aquest dur camí arriba a bon port. Tampoc sabem una dada encara més inquietant. En aquest període, més de 4 de cada 10 ordres de protecció sol·licitades no s'adopten. A Catalunya, les mesures de protecció concedides disminueixen fins a un terrorífic 34%. I la protecció hauria de ser el primer de tot.

Dels homes, en canvi, de qui són aquests homes i què els passa, no en sabem gairebé res. No en sabem el nom, se'ls oculta, i molt sovint se'ls tracta com una desviació. Un

problema individual. Però amigues, amics, si és violència masclista no és un problema individual. No és una desviació. És una norma, reproduïda una i mil vegades, i manifestada aquest cop de la forma més extrema i inapel·lable. I l'atenció social, política i legal ha d'estar a l'alçada. La permissivitat, la inacció, la incomprensió, és l'oli en el llum de futures violències.

La masculinitat és una norma social establerta, exactament igual que la feminitat. Ambdues són opriments i rígides, i funcionen l'una en relació a l'altra i en lògica jeràrquica. Com va explicar en el seu text clàssic Carole Pateman, la nostra societat es fonamenta en el contracte social del liberalisme, però també en el contracte sexual entre homes, que exclou les dones de la fraternitat. Aquest ordre social s'ha anomenat capitalisme patriarcal.

Aquest sistema d'organització diuix l'home ideal (un ideal impossible d'acomplir) com a un ésser lliure i egoista (centrat en sí mateix), aïllat (no té dependències, no necessita ningú, és autosuficient), racional, emprenedor i competitiu. Un home sempre fort, un home que no plora, que no deixa aflorar els sentiments, que no es pot permetre ser sensible. És un home dedicat a coses importants, al treball, a la política, a la ciència. Un home que manté una família i que la gestiona amb ordre i mà dura quan cal, i sense donar explicacions a ningú. Un home dur i possessiu, opriment per a les dones, un home arriscat, i si cal, violent.

Aquest ideal d'home ha funcionat durant temps perquè tenia la seva contrapart. La dona s'ha construït des de l'alteritat a les característiques masculines. Ella és l'altre. I així si ell compta, ella no compta. Ell és actiu, ella és passiva. Ell és racional, ella és

irracional. Ell objectiu, ella subjectiva. Ell fort, ella dèbil. Ell centrat en sí mateix, ella bolcada en els altres. Ell central, ella perifèrica. Ell públic i visible, ella privada i invisible. Les característiques no només són contràries, sinó que n'hi ha unes que es valoren, les masculines, i unes altres que es menyspreen, les femenines.

Dissidències del model patriarcal

El feminisme, però, el moviment de les dones per a dotar-se de llibertats, de drets, per a la igualtat i per al reconeixement, ha sacsejat tota aquesta estructura social. El feminisme ha dit que prou. Que ja no volem ser aquella dona, ni volem ser allò que no compta. Que no volem ser femenines, sinó lliures. El procés d'emancipació de les dones té dos segles d'història, i les ha dotat del dret a la vida, a la llibertat, al treball, al vot, infinitat de conquestes i tantes altres que en resten de pendents.

Però resulta que els rols clàssics de gènere es retroalimenten i es necessiten els uns als altres. Així, des del moment en què les dones ja no juguen segons quins rols, ja no accepten la passivitat, la reclusió a la llar, la mà alçada o la servitud, el rol clàssic dels homes ja no funciona. És un rol ferit. Destronat. I el recurs de la violència s'extrema.

Dit això, no tots els homes el volen, aquest rol opressor. De fet, molts es troben fent un camí similar al del feminisme: l'alliberament del seu propi constrenyiment de gènere. Existeix des de fa unes dècades moviments d'homes per la igualtat. Homes que tampoc volen seguir sent aquell home. Dissidències respecte al model patriarcal. Homes que amb la seva pràctica quotidiana ja no encaixen amb aquella norma, i per tant deixen de ser esclaus d'ella i alhora deixen de ser botxins per a les dones. Homes que amb la seva acció conscient desautoritzen el rol masculí hegemònic.

El moviment dels homes, però, va tard. Va molt tard. I és encara petit. Existeix, per tant, un gruix de població masculina que encara té tota la feina per a fer. Repensar-se. Qüestionar els seus valors i els seus privilegis. La possessió. La gelosia. La violència. La seva relació amb les dones i amb els altres homes. Necessitem que es facin càrrec de la gravetat de la situació. L'enquesta sobre violència masclista de la Generalitat de Catalunya (feta l'any 2010) mostrava la diferència de percepcions entre homes i dones sobre la violència masclista en la parella. Un

54% dels homes pensen que aquesta violència disminuirà, mentre que les dones, potencials víctimes, pensen en un 71% que aquesta seguirà igual o augmentarà. Vistos els casos mortals, queda clar que la violència cap a les dones no fa camí cap a l'extinció, i per tant necessitem una presa de consciència generalitzada per part dels homes al respecte. El canvi no es farà tot sol.

Necessitem un pas endavant dels homes igualitaris. També necessitem treure pressió sobre les víctimes, deixar de convertir-les en l'altre, desempoderant-les a través de la nostra incomprensió (per què no va denunciar? per què s'ho va deixar fer?) per fer-nos-hi solidàries i posar la pressió sobre els agressors (com ho va poder fer? Com va poder creure que podia estimar sense respectar?). I evidentment, necessitem fer d'aquest tema una qüestió d'Estat (com pot ser, si tothom hi està d'acord, que les administracions no hi dediquin els recursos necessaris?). Cal deixar de banalitzar la violència masclista. Ha d'estar en l'agenda del Govern. Amb un compromís real, explícit i detallat, amb mesures urgents, pressupostades i calendaritzades. Amb restitució i ampliació dels recursos econòmics escaients per a prevenció, assistència i recuperació. I amb la formació de tot el personal que ha de fer-hi front: sanitari, educatiu, judicial, policial... No tenim temps per perdre perquè el que està en joc són les nostres vides.

* Article publicat a Crític, periodisme d'investigació.

Treballant juntes per la revolució

CGT Catalunya i Dones Llibertàries

El dia Internacional de la Dona Treballadora neix de la situació d'explotació laboral, de l'abús, de la situació de precarietat d'unes dones valentes que es van plantar per dir PROU!

Com cada 8 de març hem commemorat el Dia de les Dones Treballadores i totes les reivindicacions legítimes, històriques i actuals, contra el patriarcat i el sistema capitalista.

Des de la CGT, denunciem les situacions de doble discriminació que patim les dones, una com a classe treballadora (ja sigui remunerada o no, a través dels treballs reproductius i de cura) i una altra com a dones. Les successives "crisis" econòmiques, en què ens situen periòdicament la classe dominant polític-financera, segueixen mantenint un sistema social, polític i econòmic de progressiva desprotecció i precarització cap a les persones que desenvolupen la major part de les tasques productives i reproductives del país i cap a les persones

que no poden treballar, mentre que incrementa l'esclatxa salarial a favor dels equips directius, juntes d'accionistes i altres atracadors i corruptes que, des de la política, la patronal i les institucions públiques i privades, saquegen el país. I així, any rere any, ens trobem novament resistint a les agressions brutals de la mateixa política neoliberal contra la classe treballadora en general, però que pega més

fort en nosaltres, les dones, marginant-nos en treballs precaris, amb pitjors sous que els homes, major temporalitat en els contractes, en els quals se'ns reclama completa disponibilitat per jornades parcials, contractes per hores, exigint-nos una sobrequalificació, qüestionant la nostra professionalitat si volem compatibilitzar-la amb un projecte de maternitat, engrosint les llistes de l'atur o treba-

llant en condicions d'esclaves a l'agricultura, en fàbriques, hostaleria, falsos autònoms, serveis públics, professores interines, sanitàries i un llarg etc. No ens acomodem encara que ens auguren temps de canvi. En el moviment llibertari hem après que les transformacions socials que volem no vindran de la mà del món polític, sinó de la consciència i mobilització social. Si les dones no lluitem pels nos-

tres drets, ningú ho farà per nosaltres. Utilitzant vells discursos recurrents, s'afirma que el nostre benestar depèn del "clima polític" de l'estabilitat institucional". Estructures del capitalisme que només persegueixen la perpetuació de l'estatus dels seus privilegis a costa de la submissió i l'explotació de les altres. No obstant això, nosaltres tenim altres interessos oposats a aquests actors que volen imposar les condicions de les nostres vides.

Companyes, el poc que s'està avançant està sent fruit exclusivament de la lluita sindical i social alternativa que tenim oberta contra aquest patriarcat que, mitjançant el masclisme, perpetua la desigualtat en tots els ordres de la vida.

Ja que la nostra vida i dignitat és l'únic que posem, anem a defensar-les, lluitant. Organitzades construirem el nostre destí mitjançant la nostra pròpia acció davant els gestors de l'estat capitalista.

Si ningú treballa per tu, que ningú decideixi per tu. Treballant juntes per la nostra revolució.

Cal conquerir la plena autonomia política i material de les dones

Embat <http://embat.info/>

En els darrers anys de crisi sistèmica i reestructuració del capitalisme es percep una tendència cap a l'enfortiment de les relacions de poder patriarcales que travessentots els aspectes de la nostra societat.

* El patriarcat salarial colpeja a les milers de dones treballadores que treballen als sectors més precaritzats i feminitzats de l'economia terciaritzada: L'hostaleria, dependents a les botigues, cambres i un llarg etcètera.

* Els drets sexuals i reproductius de les dones encara es veuen atacats per la insistent intervenció estatista en les decisions personals que pertanyen únicament a les dones.

* El conservadorisme social i masclista que ridiculitza la participació de les dones que juguen rols importants a l'esfera pública

i que es reproduïx socialment a través de la majoria aplastant dels mitjans de comunicació generalistes, les esglésies, els espais lúdics del jovent i una llarg seguit d'institucions estatals i privades.

* Les privatitzacions i retallades en serveis públics que colpeja doblement a les dones treballadores i que provoquen una veritable feminització de la pobresa.

* La manca de reconeixement i revalorització del treball de cures que recauen majoritàriament sobre les dones.

* La persistent violència masclista que representa la vessant més visible i macabra del sistema patriarcal ja ha acabat amb la vida de 18 dones a l'estat espanyol al 2016.

L'impacte psicològic sobre les víctimes de l'assetjament i la violència masclista també provoquen la por a la vida quotidiana i inclòs el suïcidi de moltes dones,

una realitat molt menys visible.

Davant aquest escenari és imprescindible enfortir i impulsar els col·lectius i organitzacions feministes, les xarxes d'autodefensa feminista i els projectes que garanteixin la plena autonomia material i econòmica de les dones. Tanmateix cal incloure de forma transversal les reivindicacions feministes a tots els àmbits i fronts de les organitzacions polítiques, socials i sindicals i no relegar-les a una categoria separada, un mer afegit. Els plantejaments feministes s'han d'integrar en el discurs i les reivindicacions de les lluites al voltant de l'educació, l'habitatge, les condicions laborals, les cures, l'urbanisme, l'ecologisme, etc.

Només l'autoorganització popular i feminista esquerdarà irreversiblement el capitalisme i el patriarcat, igual que l'embat constant i persistent de les onades s'obren pas entre la roca més dura i pesant.

El 'Poder Popular' es reapropia de la mort per homenatjar Pablo Molano

Gemma Garcia
David Bou

Pablo Molano Romero, conegut i reconegut lluitador social de Barcelona d'origen colombià, va morir el 14 de febrer a l'edat de 32 anys. Al llarg de l'última dècada, va estar implicat a l'Espai Magdalenes, Okupem les Ones, les lluites estudiantils contra el pla Bolonya, el Moviment del 25, l'okupació de la seu del Banesto de la plaça Catalunya, l'organització de la vaga general del 29 de setembre de 2010,

la Universitat Lliure La Rimaia, la Casa de la Vaga de la Via Laietana, l'acampada del 15-M a la plaça Catalunya, la vaga general del 29 de març de 2012 i a la gestació dels col·lectius Rereguarda en Moviment i l'Ateneu La Base del Poble-sec, entre d'altres.

Durant quatre dies, les mostres de condol i solidaritat cap al seu entorn social i familiar van ser nombrosíssimes. Centenars de persones van passar per la vetlla instal·lada a l'Ateneu La Base, on es van fer parlaments i actuacions musicals i es van mostrar imatges de Pablo en el seu àmbit polític, social i per-

sonal. Tot molt indestruïble. El comiat final es va fer el dijous 18 de febrer d'una manera molt poc ortodoxa, en consonància amb tota la seva vida. Més de quatre-centes persones van acompanyar el fèretre en processó des del Poble Sec fins a arribar als accessos del crematori del cementiri de Montjuïc. A estones el duien a les espatlles i a estones dins d'una furgoneta particular –no pas la del servei funerari. Una bandera roja i negra sobre el taüt, petards al pas de la comitiva i la lectura emocionada de l'històric discurs d'homenatge a Durruti, Ascaso i Ferrer i Guàrdia que

va fer l'anarcosindicalista Juan García Oliver l'any 1937, precisament al mateix indret. Dues veus de dones colombianes, dos saxos, una trompeta, un violoncel i una darbuka van posar el so final al comiat, amb la interpretació de la cumbia "El Pescador" i el vallenato "La ley del embudo".

Per tancar l'homenatge col·lectiu, el dissabte 20 de febrer pel matí una manifestació de comiat arrencava des de la plaça de Catalunya de Barcelona per retre-li homenatge als carrers, el lloc on abocava gran part de la seva energia.

Pablo Molano no era home de

massa discursos teòrics i centrava la seva activitat política principalment en l'acció. Tot i així, va ser entrevistat el gener de 2015 en el marc d'una investigació sobre la protesta i la vivència de les persones represaliades, dins d'una tesi doctoral del Departament de Sociologia de la Universitat de Barcelona, un document inèdit –en català i en castellà– per recordar la seva figura que podeu llegir al web de la Directa en aquest enllaç:

<https://directa.cat/homenatge-pablo-molano>

Homenatge a Pablo Molano

La setmana de comiat a l'activista social culminava el dissabte 20 de febrer amb la reokupació de l'edifici que va acollir la tercera Rimaia. Centenars de persones van compartir el seu dol de forma comunitària i van trencar amb els convencionalismes propis de la mort.

La mort forma part de la vida, però poques vegades la vida omple la mort. Una d'aquestes màgiques ocasions es va viure el 20 de febrer als carrers de Barcelona en l'homenatge a l'activista Pablo Molano, que va marxar el passat diumenge 14 de febrer. El dia es va transformar en un itinerari per les etapes vitals de Molano, per la història col·lectiva i les empremtes dels moviments socials a la ciutat. Un cant a la vida i la resistència. Una jornada de lluita contra la tristesa en soledat i l'oblit; l'enaltiment de la comunitat i la celebració d'allò viscut en col·lectivitat.

Si la tendència actual és fer de la defunció un negoci i privatitzar el dol, l'homenatge a Pablo Molano ha estat un desafiament col·lectiu i una reapropiació de la mort. Des del projecte Ateneu La Base, del que formava part, ho van manifestar des del principi: "Hem decidit dedicar l'espai i el temps de La Base a acompanyar-nos en aquest dol, en comú, com ho hem fet sempre; la mort no serà una excepció". En comú, més d'un miler de persones de moviments socials i col·lectius diversos van recórrer la ciutat fent memòria. La frase de Pablo Molano hay que seguir combatiéndose va ressonar durant tot el dia i es va vessar per places, carrers i carrerons.

Un recorregut per la història col·lectiva

L'itinerari per espais significatius de la vida de Molano va ser un passeig per la història recent dels moviments socials a Barcelona. Els records també són espais com places, carrers o edificis, on Pablo Molano va impulsar, viure i compartir projectes i lluites. Per aquesta raó, el punt de partida de l'homenatge va ser la

plaça Catalunya: aquella gran cruïlla del 15-M, on es va recordar com Pablo i un munt de gent van resistir l'intent de desallotjament el 27 de maig de 2011. La comissió de comunicació del 15-M va recordar aquells dies i va retornar el càntic emblemàtic "no ens representen". La ruta de dol també va fer parada

a l'edifici de l'antic banc Banesto de la mateixa plaça, que durant els quatre dies de 2010 previs a la vaga general del 29-S, va estar ocupat. La gent que s'hi va aplegar aleshores cridava als quatre vents que "una vaga no cap en un sol dia". A la porta principal del gran immoble, encara tapiada a avui dia, es va encartellar la imatge de la façana i la gran pancarta que hi penjava durant els intrèpids dies de setembre de fa sis anys.

Sense demanar permís, aquesta vegada, a diferència de les mobilitzacions contra el Pla Bolonya, es va poder baixar per les Rambles i arribar a la facultat de la Universitat de Barcelona (UB) al Raval, on Pablo Molano va estudiar filosofia i va implicar-se en l'onada de mobilitzacions per una educació pública i de qualitat. Pablo va lluitar al carrer, però també intentant transformar espais quotidians, com les aules. Un dels seus professors, Santiago López Petit, va recordar que "un dia va proposar utilitzar una clau anglesa per desenroscar les taules del terra i col·locar-les en rotllana". Les seves companyes a l'assemblea de facultat d'aquella època van llegir un text en el seu record, van penjar una pancarta amb el lema "UB Raval contra el capital" i van enganxar un gran cartell amb el rostre de Pablo a una de les columnes del pati del campus universitari.

El recorregut per l'etapa de lluita estudiantil no va acabar aquí. La següent parada va ser l'edifici històric de la UB a la plaça Universitat, on s'ubica el rectorat. En aquell mateix indret, el 18 de març de 2009, els Mossos desallotjaven 58 persones que dor-

mien al vestíbul del recinte després de 117 dies d'okupació per protestar contra el Pla Bolonya. En l'entrevista inèdita d'homenatge publicada per la Directa, Molano afirmava que, per a molts joves, tot allò "va ser un baptisme de foc". La lectura de l'atestat policial del desallotjament va arrencar rialles i somriures entre les assistents, que van escoltar atentament una cançó interpretada a la guitarra per un company de Molano durant aquells anys. Mentrestant, amb un esprai es dibuixava la "línia vermella" que va popularitzar el rector Dídac Ramírez i un gran 58 i +, nom del col·lectiu que van crear les persones represaliades arran dels fets.

A partir d'aquell moment, tot va anar rodat. Com si, per art de màgia, s'invertís el temps per recuperar espais i records tapiats per la "història oficial". El riu de gent es va aturar a l'avinguda Gran Via, enfront de l'edifici on es va ubicar la segona Universitat Lliure la Rimaia. Segurament, la més emblemàtica de les tres seus que ha tingut el projecte, que, entre altres, va impulsar Pablo. Quatre piles de llibres sobre quatre caixes i un retrat del jove homenatjat custodiaven l'entrada del que s'ha convertit en un hotel de Vueling. Dos nois sostenien una banderola amb la llegenda "la Rimaia és del barri" alhora que es llegia el comunicat redactat pel dia de l'okupació, el juliol de 2010.

La multitud va continuar fins a arribar a l'edifici del centre social La Carboneria, al barri de Sant Antoni. Dos anys després del seu desallotjament, tots els somnis que les seves

24 anys, excepte quan s'ha okupat: quatre vegades en els darrers cinc anys. Allí es va muntar un escenari i durant tota la tarda i fins a la nit es van precipitar les emocions.

Oda a la vida

Reunits davant del que es va anomenar "casa nostra", companys i companyes de Pablo Molano van pujar a l'escenari per recordar-lo, plorar-lo i parlar-lo. Cadascú amb el seu llenguatge: música, cant, poemes, textos. Com una declaració d'intencions per guiar la tarda, Maria Arnal, a la veu, i Marcel Bages, a la guitarra, van interpretar "A la vida" d'Ovidi Montllor. Però també va sonar 'Alfonsina y el mar' de Mercedes Sosa, o la cançó popular 'En la plaza de mi pueblo', interpretades per Mariona Cruelles, a la veu, i Olga Margalef a la guitarra. Com no podia ser d'una altra manera, no van faltar les notes que evocaven els orígens caribenys de Pablo Molano, amb cúmbia colombiana i vallenato.

Entre melodies, van pujar a l'escenari companys i companyes de la UB Raval, del Poble Sec i l'Ateneu La Base, la mare i la germana de Rodrigo Lanza -del Desmuntatge 4-F-, la gent de Rereguarda en moviment, de la Universitat Lliure la Rimaia o membres de La Carboneria, que van llegir el text "Situaciones indesalojables", escrit pel mateix Molano.

Un dels moments més emotius es va viure quan companys i companyes de l'institut Sant Josep de Calassanç del ba-

un fragment d'àudio de la seva entrevista inèdita publicada divendres passat, on explicava què era Rereguarda en Moviment. Diverses persones que van impulsar amb ell el col·lectiu contra la repressió van pujar a l'escenari per recordar que "tenia una confiança clara i constant en les nostres capacitats". Van reivindicar les cures "no només com un discurs", sinó com una pràctica constant, al mateix temps que van reconèixer que "ningú és imprescindible, però tu ets insubstituïble Pablo". Es va fer el silenci quan Ivan Miró i Pau Llonch van llegir plegats el manifest de l'Assemblea de suport a les persones represaliades per la vaga del 29-M. Publicat a la xarxa l'abril del 2012 rere un vídeo titulat "Nosaltres", el text sintetitza el posicionament polític dels moviments socials enfront d'una etapa dura i dolorosa que Pablo -també represaliat- va contribuir a guarir des de la solidaritat i el suport mutu.

Una gaita i un cajón flamenc van posar melodia a un esclat col·lectiu. Després d'hores d'impulsos continguts, es va formar un gran cercle de gent cantant i saltant com un sol cos. El ball, instrument terapèutic que Pablo reivindicava i practicava fins a la sacietat, va donar pas a la recta final de l'homenatge, on van prendre la paraula les artífexs d'una setmana de comiat revolucionària: l'Ateneu La Base i la Clara, mare d'en Pablo.

Una àmplia representació de les 170 sòcies de l'Ateneu La Base van abarrotar l'escenari també d'esperança. El que ha

okupants van estampar a la façana, amb forma de pintades, continuen intactes, i l'immoble de valor històric resta en desús. Rescatant el bon humor fins i tot en els dies tristos, algunes que havien estat membres del projecte autogestionat van llegir diversos textos vestides amb perruques i complements festius, en coherència amb la seva praxi, que reivindicava una forma de lluitar basada en la creativitat i l'alegria. Tots els folis amb les paraules en record al Pablo van quedar abraçats a la façana, així com una pancarta on es podia llegir "Sempre juntes Pablo", i la que ja s'ha convertit en la fotografia més icònica de Molano, capturada durant la cursa de carretons del Poble-sec, per festa major.

I pas a pas, amb ritmes caribenys, es va arribar fins a l'edifici que havia acollit la tercera seu de la Rimaia, a la Ronda de Sant Pau, a tocar del Paral·lel. Des del camió, que va acompanyar la manifestació en tot moment, es va convidar les assistents a relaxar-se i menjar uns entrepans que s'havien elaborat gràcies a la col·laboració de la comissió de cuina del 15-M. Durant l'espera els Castellans del Poble-sec van fer un pilar d'homenatge i, minuts més tard, un grup de persones accedia a l'edifici, tapiat des del darrer desallotjament, i despenjava una pancarta de grans dimensions on es podia llegir: "Ante la evidencia de tu ausencia, nos organizamos. Pablo Molano es queda al barrio! Poder popular". L'acció desfermava l'alegria i arrencava crits plens d'emoció com "Pablo vive, la lucha sigue" o "Lluitar, crear, poder popular". El traç zapatista del disseny, el color roig i negre i el rostre de Pablo dins d'un cor envoltat de personatges anònims, deixaven la gent embadalida observant la immensa tela que decorava la façana. L'edifici, d'habitatges de luxe, ha estat sempre buit d'ençà que es va construir fa

rrí del Clot, on va estudiar Pablo, van pujar a l'escenari i van transportar el comiat als anys d'intensa adolescència, recordant les experiències compartides. Per uns instants, "tornem a ser nens", va reconèixer una de les noies. Hi havia el "Chiqui", el "Morros" i un munt de sobrenoms que Molano va pronunciar i estimar. Amb el cor a la veu, la mateixa companya va reflexionar: "els nostres sobrenoms no són políticament correctes, però el que ha passat tampoc". Autodenominats els "quinqüis del Clot", van mostrar-se molt orgullosos d'haver descobert, després d'uns anys d'haver-li perdut la pista, en què s'havia convertit Pablo Molano: un lluitador. Després de reconèixer l'impacte que ha tingut sobre elles els fets que han viscut aquests dies, van afirmar "ara vosaltres també sou la nostra família". Al seu torn, es va descobrir l'origen del sobrenom Culebrae, que Pablo havia utilitzat al seu compte de Twitter durant molt de temps. "El Culebra t'anomenaven, pel teu accent de culebrón", va ser la frase amb la qual es va resoldre un misteri que molt poques persones coneixien.

Després de la lectura apassionada del poema 'El vi' del valencià Vicent Andrés Estellés, una representació heterogènia de 'la Coordi', amb activistes provinents de diferents espais i tradicions de lluita, va pujar a l'escenari per recórrer amb les seves paraules els mesos previs i posteriors a la vaga del 29 de setembre del 2010, quan va estar actiu aquest espai de coordinació de lluites i col·lectius. Tot seguit, les veïnes de Sant Andreu de Palomar i la seva assemblea nascuda a l'escalf del 15-M van prendre la paraula per homenatjar a qui també havia estat un veí actiu i compromès del barri.

La veu de Pablo va ressonar amb força quan es va reproduir

passat ha estat "la bomba en el laberint que ens havíem construït nosaltres mateixes", pronunciava una de les veus que va llegir el manifest escrit per a l'ocasió. Com una gran família, entre abraçades i mirades de complicitat, van desgranar algunes de les vivències i aprenentatges que els ha suposat aquest cop per acabar afirmant que a Pablo "se l'estimava o se l'odiava, però no deixava a ningú indiferent".

Una gran ovació va deixar pas a la mare de l'activista, fundadora de Mujeres Pa'lante, que va agafar el micròfon amb determinació per recordar a les persones aplegades que "si no vivim amb somnis, la vida no mereix ser viscuda". Sense cap guió preparat i amb una fortalesa commovedora, va agrair totes les mostres de suport rebudes durant la setmana i va recordar que "Pablo tenia molts somnis, però no els volia viure sense vosaltres". Acompanyada per les seves amigues i companyes, va animar les presents a continuar lluitant i va reblar "tenim dret a cansar-nos, però no a rajarnos", mentre les seves paraules s'esvaïen enmig d'un fort aplaudiment.

Un dia intens, d'emoció a flor de pell, de tristesa i esperança. Una catarsi col·lectiva. I tot i que, com va etzibar el professor de filosofia López Petit, "la mort de Pablo escup a les cares complaents de molts i moltes", també ha aconseguit reapropiar-se'n, ajuntar, compartir i acompanyar en la intempèrie. I per què no: despertar moltes preguntes sota el consol de la comunitat. Un fet ha quedat clar durant aquesta setmana: la petjada de Pablo Molano perviurà per sempre en les vides de moltes.

* Article publicat a la revista Directa.

Dinamita de cervell

De cireres i llibertaris

Entrevista a Juan Felipe, director del documental "El tiempo de las cerezas"

Carolina Espinoza

Al director Juan Felipe li agrada posar el dit en la nafra. Armat d'una càmera i un micro, el 2011 es va atrevir a explicar la història de 'Indomables', el moviment llibertari explicat a través de les protagonistes de la història. Ara reapareix amb 'El tiempo de las cerezas', un documental que aborda una altra aresta de la transició, des d'una òptica llibertària. En 67 minuts esbudella el moviment llibertari, preguntant-se per les condicions del seu auge entre 1977 i 1979 i el perquè de la seva caiguda.

- Juan, què t'impulsa a explicar aquesta història?

El temps de les cireres neix de la necessitat d'aclarir conceptes molt confusos en el moviment llibertari. Penso que no es té molt clar perquè el moviment llibertari ara com ara està on està, amb tan poca incidència social, i això és per alguna cosa. No es pot donar la culpa solament als aparells de l'Estat, sinó també a la nostra pròpia imperícia com a anarcosindicalistes. Intento esbrinar, des de dins, què ocorre en el moviment llibertari perquè passi de ser un moviment de masses amb una empenta increïble a la gairebé marginalitat en, amb prou feines, dos anys (1977-79). Això perquè en la meua anàlisi i en la meua pròpia evolució personal arribo a la conclusió que cal trepitjar el present mirant al futur de cara, i al passat pel retrovisor.

- Com va ser el procés creatiu de la pel·lícula? De quina idea comences?

Tenia més o menys un esquema mental de què volia explicar, encara que em solc deixar portar bastant per les pròpies històries. Però, a poc a poc, vaig començar a adonar-me que el documental tenia bàsicament que trencar amb dos conceptes erronis sobre el moviment llibertari, que al llarg del documental van anar quedant clars. El primer concepte erroni va ser pensar que el moviment llibertari estava ancorat exclusivament en l'anarcosindicalisme i les seves sigles. Durant anys hem pensat que això era el centre i la perifèria del moviment llibertari, i resulta que investigant per al documental, i a través dels testimoniatges que vaig recollint, m'adono que no, que

hi ha vida llibertària més enllà de l'anarcosindicalisme. L'altre concepte erroni és que mai vaig creure que la participació o no en les eleccions sindicals era un element tan decisiu com per trencar una organització. I menys una ruptura que encara avui perdura i produeix tants ressentiments. Sempre he pensat que les lluites internes eren més de famílies que d'estratègies. Des de la derrota del 39, les lluites internes en l'exili del moviment llibertari (CNT-FAI-FIJI) van ser demolidores.

- Van col·laborar tots?

En la mesura en què començo a contactar amb gent, uns volen parlar i uns altres no. Aquí es produeix un fenomen molt curiós entre les dones que senten que la seva participació no és clau i prefereixen no sortir en el documental; i d'altra banda, estan les persones que segueixen amb els ressentiments. Jo volia tenir pluralitat en les entrevistes i per això hi ha 18 testimoniatges. Però al món llibertari tenir 18 entrevistats és tenir 18 opinions. No necessàriament contraposades, ja que si un et diu que és blanc, l'altre et diu que és rodó.

- En aquest procés de redescobriments en les causes de l'extinció d'aquesta eclosió llibertària et trobes amb altres llibertaris...

Clar, és que existia vida "més enllà" de l'anarcosindicalisme (riu). Quan vaig conèixer per exemple a Pepe Ribas, em vaig adonar de la importància de les Jornades Llibertàries del Parc Güell a Barcelona al juliol de 1977. Allí es

produeix realment una eclosió del moviment llibertari que està recolzat per un munt de gent que vol canviar la societat des d'una òptica anarquista i llibertària i que són més aviat hereus de Maig del 68: els feminismes, ecologismes, lluites en defensa de les drogues il·legals, alliberament sexual, etc. Tot això conflueix allí amb una intenció clara: anem a crear la nova CNT que signifiqui l'eix transformador d'aquesta societat que no ens agrada. Però finalment no hi ha una comunió i aquí es trenca tot. Passa un temps i és al Vè Congrés de la CNT quan tot es va a la merda. Aquesta falta de comunió es veu també en l'enregistrament dels debats del Saló Diana (1977) on ja s'eivitava el debat. L'anarcosindicalisme no va voler abordar aquell present. Tot girava entorn d'un passat gloriós.

- Va ser el Cas Scala el tir de gràcia al moviment llibertari?

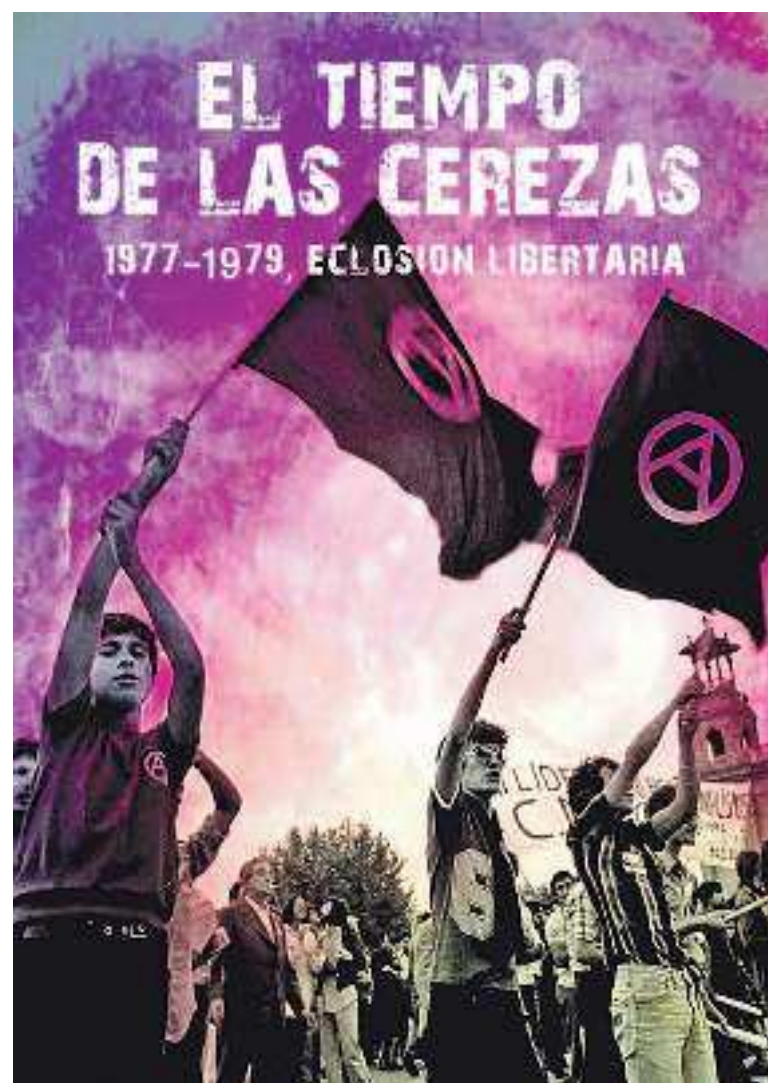
Té diverses lectures, però sens dubte, és el barret que se li posa al moviment llibertari abans de portar-ho al patíbul. El Cas Scala i la demonització que es fa del moviment llibertari donaria per a un altre documental. A ningú se li oblidava que les quatre persones mortes en l'incendi de la discoteca Scala de Barcelona eren precisament de la CNT, però a més, jo agregaria el malament que es va gestionar aquesta situació que va acabar finalment amb la mort del moviment. Va faltar reacció, com en tot: mentre s'estava discutint que si la lluita armada o no, els sindicats s'estaven buidant. Encara que també haig de dir que després

Hi ha hagut de tot, en la gent jove ha caigut molt bé perquè entenen que totes aquestes lluites actuals tenen un perquè i una herència. Ara entenen coses, processos. Entre la gent que va viure els esdeveniments hi ha molts que ho agraeixen i ho viuen amb certa emoció, com un senyor a València que després del documental va dir "per fi puc explicar la meua versió del Vè Congrés de la CNT perquè no m'han deixat en vint anys"

- Què significa ser llibertari avui?

És complicat perquè vivim un món que ens estremy amb altres armes diferents a les quals ens amenaçaven en el passat. És una filosofia, una forma d'entendre la vida en la qual no necessites que et diguin quin és el teu paper. D'altra banda, en el dia a dia cal acceptar que ens agraden les comoditats; llavors jo diria que més difícil que ser llibertari avui dia és ser coherent.

* Entrevista realitzada per Carolina Espinoza Cartes publicada al diari Público.

‘Vivir la anarquía, vivir la utopía’

Una biografia de Josep Peirats escrita per Chris Ealham

Josep Pimentel

L'historiador britànic Chris Ealham, autor entre d'altres del magnífic treball *La lucha por Barcelona. Clase, cultura y conflicto 1898-1937*, acaba de publicar el llibre *Vivir la anarquía, vivir la utopía*, una completa biografia del militant llibertari Josep Peirats i Valls.

Aquest llibre no és exclusivament la biografia de Peirats, en paraules de Ealham “ahora que la història de vida d'un individu, aquesta és la biografia d'un agent col·lectiu, la classe treballadora en el si de la qual va néixer Peirats”.

S'estructura en nou capítols. Els cinc primers abasten des de la infància de Peirats a la Vall d'Uixó fins al final de la guerra civil. Els quatre restants se situen des de l'entrada als camps de concentració francesos fins a la tornada a la seva la Vall d'Uixó natal i la seva posterior defunció al 1989.

En els primers capítols del llibre es forja l'escriptor revolucionari, el “teuler il·lustrat” com l'anomena l'Ealham. Josep Peirats va ser un dels molts obrers

que va destacar pel seu compromís amb la Idea, on les seves inquietuds intel·lectuals es van canalitzar en l'escriptura i el periodisme obrer.

Els espais són sempre importants i entre aquests destaca especialment el barri de la Torrassa. Situat a la ciutat de l'Hospitalet de Llobregat, va ser un autèntic viver de revolucionaris i un dels barris més importants dins de la història de l'anarcosindicalisme peninsular. En aquest barri es va fer el Peirats revolucionari.

Ealham destaca el paper rellevant dels ateneus en la formació d'aquests obrers conscients que en la seva gran majoria van ser autodidactes, reforçant “la naturalesa eminentment proletària del moviment llibertari”.

Un altre espai important per a Peirats va ser Lleida, des d'on va dirigir el principal diari llibertari de la ciutat, *Acracia*. Segons Ealham, la seva estada a la Lleida revolucionària (1936-1937) li va proporcionar els moments més satisfactoris de la seva vida.

L'exili francès està abordat per Ealham amb valentia. Una CNT petita i desdibuixada va anar perdent

la seva connexió amb el gloriós passat, fragmentant-se i perdent afiliació. Com va apuntar Peirats: “No hem pogut perpetuar en l'exili el gran clima ambiental que havíem creat a Espanya, que feia que germinés gairebé espontàniament lleva rere lleva de militants... I un moviment sense reserves, sense successors, que no es reproduïx, està condemnat a curt o llarg termini a la decadència i a la mort”.

Peirats va deixar per a la posteritat una obra fonamental per entendre a “la generació del 36”, *La CNT a la revolució espanyola*. Aquesta obra, en paraules d'Ealham, és un estudi que analitza una organització de masses anarcosindicalista, els seus militants i aquelles persones que van participar en la revolució.

Aquest llibre és una bona biografia, ben escrita, complexa i ben documentada. El fil narratiu és molt adequat i atractiu, t'atrapa i fa que el lector estigui atent a tot allò que ens vol explicar el seu autor. Obra molt recomanable per a tot aquell que vulgui aprofundir en l'estudi de l'anarcosindicalisme i en la figura d'un dels seus militants més rellevants, Josep Peirats i Valls.

Agustín Guillamón

Chris Ealham és un historiador i hispanista britànic, autor de *La lluita per Barcelona. Clase, cultura i conflicte, 1898-1937* (2005). És també editor al costat de Michael Richards de Espanya fragmentada. Història cultural i Guerra Civil espanyola, 1936-1939 (2010). Ha estat a més traductor a l'anglès, al costat de Paul Sharkey, de *La CNT a la Revolució espanyola*, obra de l'anarquista Josep Peirats, de qui ara Ealham publica la biografia: *Vivir la anarquía, vivir la utopía. José Peirats i la història del anarcosindicalismo español*. Alianza Editorial, Madrid, 2016, 338 pàgines.

El gènere biogràfic no gaudeix en la historiografia espanyola de l'auge i prestigi que té a la francesa, britànica i nord-americana. Si a això afegim l'injust menyspreu dels acadèmics espanyols cap als intel·lectuals autodidactes, freqüents en el moviment anarquista: Abel Paz, Antònia Fontanillas, Francisco Carrasquer, Josep Viadiu, Eusebi Carbó,

Sara Berenguer ... i el mateix Peirats, injustament maltractat o ignorat en vida dins i fora de CNT, i fins i tot després de mort ¡pel prologuista de les seves memòries!, el nom del qual no vull recordar.

Chris té la virtut de teixir un poderós i interessant relat que entrellaça els detalls més nimis i quotidians de l'individu Peirats amb les característiques fonamentals de l'època viscuda i les fites històriques del moviment obrer. El resultat d'aquest treball és una bella tela en què la biografia personal de Peirats es fon i confon, fil a fil, amb la història de la CNT, des de la seva fundació fins a finals dels vuitanta.

José Peirats va ser un rajoler i també un home excepcional perquè va militar a la CNT, i sense militar en la CNT no ho hagués estat. La grandesa de la CNT va ser possible gràcies a la militància d'homes com Josep Peirats, Eusebi Carbó, Domingo Canela, Joan Peiró, Dionis Eroles, Aurelio Fernández, Buenaventura Durruti, Horacio Prieto, Àngel Pestaña... i tants d'altres, majoritàriament anònims,

moguts per un orgull de classe que els feia millors. La biografia de Chris Ealham apareix com un necessari i justificat cop de tralla al mediocre, servil, endogàmic, mercenari i onanista món de la Sagrada Història Oficial, carregat de fal·làcies i infàmies contra la classe obrera.

Cop de tralla que té la virtut de presentar-nos al Peirats obrer, militant, agitador cultural, home d'acció, periodista i historiador, que com assenyala Ealham conformen un tot inseparable i indestructible, perquè Peirats, rajoler, diligent sindicalista, armat quan va ser necessari, periodista crític i historiador de la CNT va ser exemple i síntesi d'aquells obrers anarquistes, anònims i autodidactes, disciplinats i austers, sacrificats, que van lluitar fins al seu últim alè per un món millor i més just per a tothom, sense renunciar mai a res, per coherència personal i per dignitat pròpia i aliena. Va ser, en suma, un proletari anarquista conscient de ser-ho.

Ens trobem davant d'un llibre d'història necessari i amè de lectura imprescindible.

Entrevista a Mireia Redondo, de Dones Llibertàries

"Vull que no hi hagi cap mena de relació de poder entre homes i dones"

Àgata Guinó

Mireia Redondo és militant de Dones Llibertàries i de la CGT. En el marc de la celebració del Dia Mundial de la Dona Treballadora va impartir la xerrada "Orígens del 8 de març" a Cal Temerari, a Sant Cugat del Vallès.

- Quin és l'origen del 8 de març?

Primer diré el que no és. No és el que van explicar, que és que es va incendiar una fàbrica on vam morir moltes dones. Sí que hi va haver un incendi i va ser molt conegut perquè van morir les dones protagonistes d'una vaga molt important. Però l'origen del 8 de març es remunta a les lluites de les dones treballadores, i així, fent un recorregut molt breu, la lluita de les dones nord-americanes, després de les alemanyes i de les russes. De fet, el dia 8 de març, en el calendari europeu coincideix amb el 23 de febrer del calendari rus. El 23 de febrer del 1917 les dones treballadores russes van sortir a protestar pel tancament de fàbriques, les pujades de preus... A partir d'aquí es va declarar vaga general i el primer soviètic de Petrograd. Així, l'origen de la revolució russa és, precisament, el dia 23 de febrer, que en el calendari europeu és el 8 de març. Precisament aquest dia és el recordatori que aquelles dones van sortir al carrer a defensar els seus drets com a treballadores.

- Té sentit avui en dia el 8 de març? O per la igualtat no és bo tenir un dia dedicat a la dona?

És molt necessari. Primer perquè l'esclatxa salarial entre homes i dones encara és brutal. Amb aquesta mena d'estafa que ens han venut com a crisi, i no és res més que una restauració del sistema, la precarietat ha

augmentat. A més, hi ha polítiques que fan que les dones tronem a casa. S'han carregat la dependència i qui es carrega amb les feines de casa són les dones. Els abusos sexuals estan a l'ordre del dia, la violència de gènere cada vegada és pitjor. Per tant, és molt necessària la celebració. Respecte a la igualtat, una cosa és voler la igualtat amb drets i l'altra cosa és pretendre que el que volem és seguir vivint en un món patriarcal. Jo el que vull és que no hi hagi cap mena de relació de poder entre homes i dones, i tampoc entre races i entre pobles.

- Un dels principals problemes del feminisme i de les dones són les dones masclistes? He sentit sovint l'expressió: el meu home m'ajuda a casa, assumint que el rol de fer les feines de casa és tasca de la dona...

La falta de consciència d'unió entre nosaltres és un problema. Segurament és una qüestió d'educació i no vol dir que s'hagi rebut explícitament una educació masclista a casa,

però rebem inputs a l'escola, a casa, als mitjans que ens diuen quina és la nostra funció com a dones. Al final, ho acabem assumint. Falta aquest punt en el qual hem d'estar totes en connexió i que siguem capaces de dir a l'altra noia: "Escolta, que potser a tu no et cal estar tancada a casa, i potser ell no t'ha d'ajudar a netejar, sinó que embruta igual i ha de netejar igual. No t'ha d'ajudar perquè no ets l'àngel de la llar". Però això ho hem de fer de manera delicada i unides, no hem d'acusar "és que aquesta dona és masclista", és un matis important.

- Quin creus que és el principal problema de la lluita feminista avui?

El feminisme, com els altres moviments socials, és potent quan no està institucionalitzat, quan és al carrer i no només en forma de protesta, sinó també en forma de xarxa social de suport. Quan això s'intenta traslladar a les institucions ja és més artificial, aleshores no s'està creant un món diferent, sinó un

discurs. El principal problema que tenim és aquest, hi ha una rentada de cara a la galeria, però no hi ha un treball en l'àmbit social.

- És a dir que el feminisme tingui el suport de les institucions és pitjor per al moviment?

Una cosa és que es visualitzin coses i l'altre és que monopolitzin els discursos feministes. El que hem de fer nosaltres és autoorganitzar-nos, que les coses es fan millor.

- Com les dones podem explicar la història de la lluita de les dones? Durant la xerrada ha dit, fent història. Què podem fer les dones individualment per la causa feminista en situacions diàries?

Per situacions més agressives el que hauríem de fer és intentar l'autodefensa, no només física, sinó també l'autodefensa emocional o de l'espai. És a dir, com que sempre ens han dit que hem de ser complaents ens hem privat d'un espai vital, l'hem de construir. I una de les coses que individualment hem de fer és saber construir el nostre espai i saber posar els nostres límits.

- Parlàvem del paper del feminisme de les institucions. Què creu dels governs paritaris i de la moda que hi hagi d'haver dones per quota?

El tema de la paritat l'entenc com una quota i que realment no està contribuint a pràcticament res. Sí que pot servir per visualitzar coses, per exemple, que si no fem aquestes lleis de paritat, no arribem enlloc, penso que pot tenir efectes negatius. Jo el que vull és canviar el sistema, no el color de les cadires. Pot ser una eina, sí, però per a mi no és la principal.

* Entrevista publicada al Tot Sant Cugat

Per una nova [re]volta de la política

Comité Disperso

Quan escrivim aquest text no pensàvem que uns titellaires podrien ser acusats d'enaltiment del terrorisme per representar irònicament l'estigmatització que es fa des d'a dalt de l'els moviments socials associant-los al terrorisme. La llibertat d'expressió sota responsabilitat no és més que una operació de censura d'Estat.

L'atac als moviments socials no està dirigit només cap a les estructures i a les seves organitzacions com va ser en el cas de la PAH, sinó que és una batalla cultural per a l'hegemonia i el

manteniment d'una majoria. La feblesa d'aquest posicionament és evident a l'hora que fins a un espectacle de titelles pot desestabilitzar un govern. Això és suficientment il·lustratiu per imaginar el que aquest govern pot fer pel que fa a les polítiques d'austeritat de la Troika. A qui parla de revolució democràtica avui no li queda gens més que apel·lar a la bona voluntat de les seves intencions. L'experiència del referèndum grec desvetlla la seva impotència, mentre que ningú ha assistit a algun canvi real.

Els neodem poden únicament limitar-se a assenyalar les insuficiències de la nova política apuntant a les

seves limitis com si un altre subjecte polític pogués obtenir millors resultats. En el seu lloc, la situació ens posa enfront d'una altra realitat, en la qual la política està cada vegada més espectacularitzada i reduïda a la pantomima dels mitjans de comunicació. Parafraçant a Mario Tronti "perquè si la democràcia és l'opinió massificada, la llibertat és la crítica de tot el que és", gràcies a l'enduriment de les lleis i la censura assistim a la repressió sistemàtica dels moviments socials. Per això, és més que necessari posar les nostres energies dins de les lluites, empènyer el raonament cap a endavant per conquerir nous espais de llibertat.

1. La crítica és ratllada de terrorisme i els marcs polítics per enfortir-nos són cada vegada més estrets, atrapats entre la legalitat i la "nova política".

2. Les places del 15M van obrir una bretxa en la política enterament subsumida per les eleccions. Si mitjans i finalitats concorren d'igual manera, les places han fracassat per tornar als barris i intentar reformar la democràcia en lloc d'inventar altres formes de vida. On s'han donat estructures i insurreccions als barris, que sí bé canvien la forma de vida d'algunes i reforcen la solidaritat i el suport mutu, aquestes es mostren insuficients quant a canalitzar energies cap a canvis estructurals.

3. Hi ha un conformisme de masses, fins a dins dels propis moviments. A partir de 2011 hem passat d'una política expansiva a tornar a la reproducció de cada espai, en alguns casos en forma de assistencialisme, en uns altres en forma de partit.

4. Els nous feixismes i la dreta estan creixent. En moments de crisis els nacionalismes i el proteccionisme es tornen la moneda de canvi de la immobilització social i la por. En la dialèctica nacionalista es difumina qualsevol possibilitat emancipadora perquè falta el subjecte que hauria de protagonitzar el suposat canvi i el context sociopolític, el poble i la sobirania nacional, que en la societat globalitzada ja no existeix ni tornarà a existir.

5. Europa és un contenidor buit, o més aviat existeixen solament les institucions de l'euro i les seves infraestructures irreformables. Les fronteres europees defineixen el volum de la força de treball i serveixen per controlar el moviment d'ella.

6. La desocupació és l'altra cara de la precarietat. A més desocupació corresponen pitjors condicions de treball. La precarietat és un terme general, que indica amb diferents

gradients la impossibilitat de garanties de continuïtat amb qualsevol situació laboral i la tendència a l'empitjorament de les condicions de treball i de vida. En aquestes condicions no és possible una volta a la plena ocupació, ni tampoc demanar un subsidi de pobresa a les institucions existents. Si no existeixen reformes possibles per sortir de la precarietat i de la pobresa, caldrà inventar noves formes de mutualisme.

7. La tecnologia compleix la funció de substituir les relacions amb el seu simulacre, constitueix una eina per al control i la manipulació de les nostres vides. Alhora ordinadors i smartphones componen un entramat amb el qual hem d'aprendre de quina manera podem utilitzar-los per coordinar-nos i trobar-nos. Sense aïllar-nos en el gueto del decreixement voluntari, el decreixement ja està en marxa, és generalitzat i està imposat des de dalt.

8. Les fórmules polítiques que hem utilitzat fins ara no són suficients, ni per sumar les simpaties i participació a la mobilització ni per identificar el problema i atacar-ho.

9. Les ciutats són espais a la venda transitables i regulats exclusivament per al consum i l'especulació, tot el que queda fora d'aquesta funció mercantil suposa una amenaça.

10. Les ideologies i les narracions del segle passat formen un obstacle i una lliçó, tancar-se en elles crea un bloqueig a l'acció. De cada experiència i esdeveniment podem aprendre alguna cosa sense perdre de vista on estem i la nostra història.

11. L'atac sistemàtic als moviments socials és una estratègia que intenta sotmetre'ns a l'acceptació de les nostres condicions de vida. La nostra tasca és la de reformular la manera de resistir i atacar, crear apoderament col·lectiu, construir una perspectiva revolucionària.

<https://comitedisperso.wordpress.com/>

La taula de Porrera

La realitat es crea i de vegades ens destrueix

Artur Sardà

No és que vulgui contradir a l'Einstein, perquè ell parlava d'energia i no de realitat.

La realitat sembla que no sigui fàcil de transformar. I si no pregunteu als que portem anys i panys fotuts en lluites diverses! Però en canvi tota aquella part de la realitat que te a veure amb relacions i percepcions humanes pot ser creada a partir de gairebé no res i amb tanta força que ens pot portar a la destrucció (la pròpia i/o la dels altres).

Aquestes reflexions s'inspiren en la nova troballa dels mitjans de comunicació en matèria de psicoactius: la droga dels jihadistes!! Si, senyors! Després de l'èxit relatiu del descobriment fa dos estius de la droga caníbal, que transformava 'guiris' borratxos en bèsties salvatges (ja de normal difícils de distingir), ara transformem pacífics musulmans

en terroristes despiadats. Quin poder el de les drogues!

La droga en sí és alguna mena d'estimulant, és clar, del que no m'he molestat ni en buscar el nom (en una nova mostra de l'antiperiodisme que practico). Per a què? No hi ha drogues que provoquin efectes tan específics, com transformar-te en un caníbal o en un terrorista. Els efectes químics es superposen a les condicions ambientals i al substrat psíquic. Les variables són tantes que els resultats són en bona mesura imprevisibles. És a dir, que una droga no et farà més propens a l'assassinat si no hi ha una propensió prèvia. I aquesta propensió depèn més de les vivències, de la cultura, del gregarisme i de la informació acumulada que no pas d'unes reaccions químiques en el sistema nerviós.

Però la realitat, feta de grans consensos compartits que els mitjans de comunicació ajuden a crear,

és fugissera i es basa en la fe, com les grans religions monoteistes. És a dir, com deia en Baratta, quan un número suficient de persones s'entesten en veure les coses d'una determinada manera, les coses tendeixen a ser d'aquella manera en les seves conseqüències, si més no als ulls d'aquelles persones.

Si jo penso que estic posseït per la droga, atrapat pel 'mono', i mecànicament condicionat a robar, no m'esforçaré tant en evitar el que sembla impossible i robaré, amb la qual cosa confirmaré la idea prèvia sobre que si estic 'engantxat' he de delinquir.

De la mateixa manera, si estic convençut que Déu i tots els paradisos perduts depenen de que jo m'immoli sacrificant de passada uns quants màrtirs més que passaven per allí, doncs m'immolaré. I per molt que a l'últim moment em pugui fotre un estimulants per agafar valor (ja que el conyac no està

permès), no es pot responsabilitzar a la droga dels meus actes, ni tan sols donar-hi cap especial rellevància.

El comportament del terrorista suïcida s'explica molt millor per les seves creences, i per la dissortada biografia que l'ha portat a abraçar aquestes creences, que pel tipus de droga que tria quan s'ha de fotre 'cego'.

Però quan es tracta de cronificar un problema no es discuteix de creences ni de biografies sinó que es demonitza a l'enemic, se'l deshumanitza i es nega qualsevol tipus de lògica al seu comportament, de manera que no hi ha diàleg ni reflexió possible sinó que cal aniquilar-lo, amb una violència tan desmesurada com la d'ells, que inevitablement acaba alimentant noves desmesures.

Tant se val! Així estarem distrets més temps! Del que es tracta pre-

cisament és de no analitzar en profunditat res, no sigui que ens haguessim de qüestionar alguna cosa. Digueu-me paranoic, però jo crec que si comencéssim a gratar per veure que hi ha sota tanta exaltació religiosa ens començaríem a trobar amb el mateix de sempre: desigualtats socials, injustícies, abusos,... Ui, quina feinada!

Així que si del que es tracta és de marejar la perdiu, donar un cert protagonisme a les drogues sempre és convenient. Perquè en l'imaginari popular són un d'aquells monstres mitològics que només anomenar-los ja sembla que està tot explicat, però que en la pràctica no expliquen res.

« - Com poden ser capaços de provocar aquestes massacres?

- És que prenen unes drogues molt fortes!

- Ah, és clar, la culpa és de les màfies del narcotràfic! »

El far

Reconstrucció de la CNT

40è aniversari de l'assemblea confederal de Sant Medir

Ferran Aisa

La CNT o millor dit el que quedava d'ella, uns dies després de la mort de Franco, va llançar un full volant dirigit als treballadors i al poble en general que deia: "Ante la situación presente los trabajadores deben tomar de nuevo en sus manos, su propia dirección y destino. La emancipación de los trabajadores ha de ser obra de los trabajadores mismos."

A finals de 1975 la Monarquia concedia els primers indults polítics del qual es beneficiava el líder de CCOO Marcelino Camacho i altres dirigents obrers del "Proceso 1001". L'amnistia definitiva, malgrat el clam popular del carrer, encara tardaria en arribar.

El desembre de 1975 van començar els primers contactes entre els nuclis llibertaris i els col·lectius anarcosindicalistes per tal de preparar la reconstrucció de la Confederació Nacional del Treball. La CNT havia quedat al marge, voluntàriament, de totes les plataformes d'oposició al règim franquista (Junta Democrática i Asamblea de Catalunya). La CNT de Catalunya disposava, en aquells moments, de tres comitès (Interior, Frente Libertario i Secretariado Intercontinental). La única cosa que li quedava a la CNT per sobreviure era refer les seves febles bases sindicals i retornar a la vida pública dins de la legalitat per intentar copsar les noves generacions de treballadors.

El 29 de febrer de 1976 va ser convocada una assemblea clandestina a la parròquia de Sant Medir (Sants), per tractar el tema de la reconstrucció confederal. Els grups convocants van elaborar un manifest de convocatòria amb el títol "Asamblea General de Cataluña": "Con el fin de dar coherencia al pensamiento y a la acción de todos los núcleos libertarios interesados en la reconstrucción de la Confederación Nacional del Trabajo -reconstrucción y coherencia imprescindibles para poder proyectarse ante nuestro pueblo en forma seria y responsable- ha sido programada una Asamblea Ampliada de Sindicatos, Locales, Grupos y militantes a la que quedas por la presente, invitado y cuyo orden del día será: Punto A: Criterios organizativos en torno a la reconstrucción de la CNT en el momento actual. Punto B: Tácticas de acción sindical ante la actual situación socioeconómica. Planteamientos reivindicativos. Punto C: Unidad-Pluralidad sindical. Postura ante este problema."

A l'Assemblea Confederal van assistir-hi una barreja de militants llibertaris i col·lectius de totes les tendències del moviment obrer antiautoritari, des de sindicalistes fins a consellistes, passant per anarquistes, anarcosindicalistes, marxistes llibertaris, marxistes heterodoxes, trotskistes, sindicalistes, cristians... Malgrat les diferències d'opinió i d'estratègia, la majoria de militants llibertaris o col·lectius obrers van posar el seu entusiasme alhora de reconstruir la històrica organització anarcosindicalista.

Entre els col·lectius que participaven, a més dels estrictament anarcosindicalistes de les diverses famílies cenetistes, hi havia els següents: "Frente Libertario", Grup Solidaritat, Moviment Comunista Llibertari, Organització Llibertària de Treballadors, Grups Obrers Autònoms, Front Sindicalista Revolucionari, Grups Anarquistes de Barris, Federació Anarquista d'Estudiants, i fins i tot membres del cincpuntisme i del sindicat cristià HOAC.

Una de les principals discussions es va centrar, acaloradament, en quina mena de CNT s'havia de reconstruir, l'antiga CNT o una de nova oberta als canvis que s'havien produït al món i que s'anaven a produir a Espanya. Es van debatre els dos primers punts el tercer, el de la unitat sindical no va arribar a plantejar-se per falta material de temps. Finalment l'Assemblea va delegar en els grups promotors de l'acte la creació d'un Comitè Provisional de Catalunya.

A l'Assemblea de Sant Medir va prevaldre la unió de tots els grups que hi havien participat i una vegada dissolta l'Assemblea va començar la veritable reconstrucció de la CNT a l'hora de crear estructures sindicals als llocs de treballs i a les diverses localitats de Catalunya. Poc després se celebraven assemblees també a Madrid, València i altres llocs d'Espanya amb el fi de reconstruir la CNT a nivell de tot l'Estat.

Els anomenats "cincpuntistes" eren cenetistes de tendència sindicalista que l'any 1965 s'havien integrat a la CNS. Curiosament en aquells moments el Delegat de Sindicats de Barcelona era el jove falangista Rodolfo Martín Villa. La seva idea de potenciar una CNT integrada i reformista seria desbordada pels fets, Martín Villa des del poder governamental acabaria essent un dels principals instigadors de la desintegració cenetista.

A l'Assemblea de Sant Medir van participar unes 500 persones que van posar les bases de la reconstrucció de la Confederació Nacional del Treball. La tònica general de la nova CNT era la joventut (treballadors i estudiants) sense experiència sindical, la generació pont (35 a 50 anys) era molt minoritària i, en canvi, hi havia persones en edat de jubilació o ja pensionistes que havien conegut l'organització durant la República i la Guerra Civil. L'edat va ser un dels principals problemes que va arrossegar la confederació pel seu desenvolupament, doncs li va faltar la generació que representava el màxim exponent de la classe obrera d'aquell moment, que s'afiliaria majoritàriament al sindicat comunista de CCOO.

La lluita al carrer era realment dura en els primers compassos de 1976, a Barcelona s'havien celebrat dues grans manifestacions "pro-amnistia", una de les fotos més significatives de la repressió, realitzada pel fotògraf Manel Armengol, va donar la volta al món, en ella es veia el mossèn Lluís Maria Xirinachs i altres persones rebent culatades de fusell per part dels "grisos".

Les vagues obreres se succeïen arreu de l'Estat una rere de l'altra. A Vitoria la policia va disparar les seves armes reglamentàries de foc contra una concentració obrera causant cinc víctimes mortals. Fraga Iribarne, ministre de Governació, va clamar "la calle es mía", pura demostració feixista davant el combat que es lliurava als carrers. L'oposició democràtica i les CCOO van callar, perdent d'aquesta manera una de les grans oportunitats d'avançar en la lluita a favor de la

ruptura que preconitzaven els partits de l'oposició.

L'abril d'aquell mateix any un grup de presos d'ETA, FAC i MIL s'escapaven de la presó de Segòvia, a poc a poc aniran essent detinguts per la Guàrdia Civil, excepte quatre que fugiran a França, entre els quals hi havia els catalans Josep Lluís Pons Llobet (MIL) i Carles Garcia Solé (FAC). Només un dels fugats morirà a causa dels trets de la policia, el militant del MIL, Oriol Solé Sugranyes.

L'oposició unia forces creant la Coordinadora Democràtica o Platajunta que, en un principi, demanaven la ruptura amb l'antic règim i la celebració d'un referèndum per escollir entre república o monarquia. Els sindicats també es preparaven per acabar amb el monopoli de la CNS, a través de la llibertat sindical i de la constitució de la plataforma unitària COS. La UGT, a l'igual que el PSOE, ressorgia de les seves cendres amb l'ajuda econòmica, amb marcs alemanys, proporcionats per a la socialdemocràcia liderada per Willy Brandt.

La crisi política i social que patia el país va fer que el rei nomenés, el juliol de 1976, Adolfo Suárez nou cap del govern espanyol perquè posés en marxa la reforma política. Cada vegada quedava més clar que l'oposició coordinada en la Platajunta s'havia allunyat de la ruptura i avançava la tesi dels reformistes del règim juncarista. Pau Malvido, a la Revista Star, escrivia: "Los izquierdistas dieron la cara en los enfrentamientos con la policia. Los hippies y los freaks salieron de sus guaridas y se unieron a las feministas, a los tros-

tkos, al Movimiento Comunista y a los maoístas. Mientras tanto, la Plataforma Democrática y la Junta se fusionaban en la llamada Platajunta y pactaban la reforma, renunciando a la ruptura a cambio de garantías democráticas. El 1 de mayo de 1976, los partidos mayoritarios aconsejaron prudencia a sus militantes. Izquierdistas y hippies se manifestaron en solitario frente a una policia agresiva y contundente. Se empezaba a diluir los idealismos de la ruptura revolucionaria."

L'organització confederal reapareixia a la vida social i sindical espanyola amb els seus comitès, federacions locals i sindicats en un temps de lluites per a la recuperació de les llibertats. La FL de Barcelona va quedar constituïda amb el suport del Sindicat d'Oficis Varis i els sindicats ja constituïts (Metall, Tèxtil, Espectacles, Transports, Banca i Química). El primer secretari general de la FL de Barcelona va ser Alberto Hernando i per al càrrec de secretari general CR de Catalunya es va elegir Luis Edo del Sindicat de Banca, que poc després seria substituït per Manuel Padilla de la FL de Terrassa. El primer de maig de 1976 sortia a la llum el periòdic Solidaridad Obrera, com òrgan de la CR de Catalunya i portaveu de la CNT. El CN es va establir a Madrid, essent el primer secretari general Juan Gómez Casas. El comitè confederal va editar el CNT i a la tardor sortia el primer número de la històrica capçalera anarcosindicalista Catalunya, escrit íntegrament en llengua catalana. La Confederació començava a implantar-se, lentament, a tot el territori espanyol.

La llum llibertària

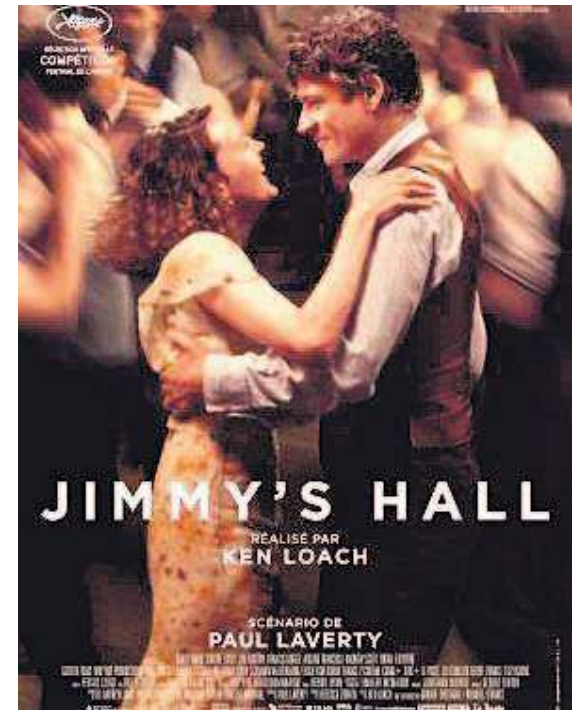
Josep Estivill
<https://lallumllibertaria.wordpress.com/>

★ Molt fluixa ★★ Passable ★★★ Interessant ★★★★ Bona ★★★★★ Molt bona

Jimmy's Hall Ken Loach, 2014

El darrer film del gran Ken Loach. Una biografia de l'activista irlandès James Galton, que als anys vint i trenta va crear un centre social en una zona rural on s'impartien classes del ball. El ball entès com un element de la cultura popular i de consciència de classe. Les forces vives (els terratinents, l'església catòlica, la policia, etc.) els acusen d'estendre els ideals subversius del comunisme i de l'ateisme i els fan la vida impossible. El cert és que no van del tot desencaminats perquè la solidaritat dels amics de Jimmy es posa a prova en les accions col·lectives contra els desnonaments d'algunes famílies. La pel·lícula està basada en fets reals. El personatge que retrata Loach va existir històricament i, de fet, és l'únic activista que va acabar sent deportat (als Estats Units) sense un judici previ. La recreació de Ken Loach és impecable en l'ambientació històrica (els escenaris, el vestuari, els paisatges, la llum, etc.), encara que té el problema d'una realització molt fluixa, on tots els personatges no només són molt maniqueistes -marca de la fàbrica en el director anglès- sinó força superficials i més aviat poc creïbles. L'argument no acaba de rutllar i es desinfla al poc de començar. La història d'amor, ficada amb calçador, entre el protagonista i una noia de qui està enamorat tampoc no s'acaba de desenvolupar satisfactòriament. A nivell polític té la gràcia de mostrar un centre social autogestionat de fa cent anys. Una llàstima perquè el veterà director anglès té una sòlida carrera a les seves espatlles i ha fet pel·lícules molt millors, tot i que aquesta es deixa veure.

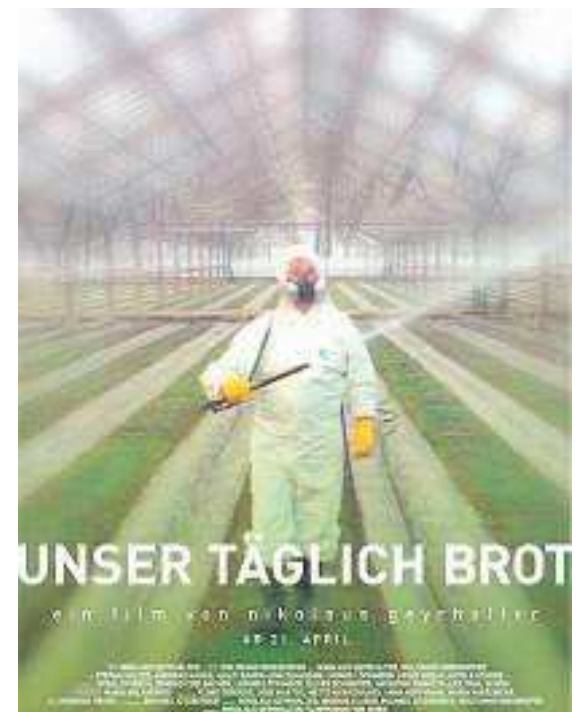
El pa nostre de cada dia Nikolaus Geyrhalter, 2005

Documental sobre la mecanització de l'agricultura i la ramaderia a l'Europa actual. Sense diàlegs ni narració, mostra exemples de la indústria alimentària: les màquines i els processos per regar, ensulfatar o recollir les fruites i verdures, habitualment en hivernacles. També, les granges i els escorxadors per tractar els pollastres, les vaques o els porcs des del naixement, el creixement, la mort i l'esquarterament en naus immenses. Tant en un cas com en l'altre se segueixen uns processos en sèrie, com si fabriquessin automòbils. No importa si es tracta d'obtenir llet de les vaques o de tallar el peix de les piscifactories. Una màquina talla el cap dels pollastres vius en un segon. Visualment, sembla un ballet mecànic. Fins i tot l'esquarterament dels animals es practica amb moviments especialitzats i precisos, ja siguin fets per braços de màquines o d'humans. No cal ni dir que les condicions en què viuen els animals són veritablement horribles: les gallines d'una granja són amuntegades en una galeries llarguíssimes, en diversos pisos i amb llum artificial. Les verdures reben el mateix tractament intensiu: unes tomaqueres plantades en petits sacs amb terra creixen altíssimes en un hivernacle gegant i l'engany d'un microhàbitat artificial. Tot plegat en unes plantacions gegantines d'extensió.

Els treballadors que surten a la pel·lícula també donen una imatge llastimosa. Treballen com autòmats, repetint una vegada i una altra la mateixa acció, sovint amb poca llum i sense cap comunicació entre ells. Cullen centenars de coliflors o milers de tomàquets, classificant animals o esquarterant-los. Mengen al lloc de treball, porten taps a les orelles contra el soroll... màquines humanes en un entorn de pura alienació.

Nikolaus Geyrhalter construeix el seu documental amb una estructura molt formal: càmera estàtica amb alguns tràvelings frontals o laterals, composició simètrica, plànols de llarga durada, etc. conformant un collage visual. Sense narració verbal ni música, ens ofereix un descripció distòpica de la gran indústria alimentària visualitzada com un monstre indesitjable; un panorama sinistre d'explotació dels animals i de les plantes i d'alienació per a les persones.

Pariah Dee Rees, 2011

Sensible aproximació al procés de creixement personal d'una noia adolescent, afroamericana, que construeix el gènere i la sexualitat de manera no normativa: vesteix de forma "masculina" i practica sexe amb altres noies. La seva mare, dominant i possessiva, li imposa la moral religiosa més estricta i saboteja les seves relacions afectives. El pare, d'altra banda, més receptiu en aparença, espera que la filla, no obstant, s'integri finalment en els estereotips dominants. La pel·lícula no té un gran trama més enllà de recollir els dubtes, les inseguretats i els desitjos de la protagonista (per cert, molt ben interpretada per l'actriu Adepero Oduye) i de la recerca d'afecte i acceptació en el marc de la família i de les amistats.

El guió i la realització atenen a detalls de la psicologia de la protagonista, a l'acceptació de si mateixa i al seu procés d'emancipació. Molt bonica l'escena final, amb la noia llegint un poema que recull el seu estat d'ànim.

La lluita feminista és lluita de classes

Maria Colera Intxausti

Un any més va arribar el 8 de març, Diada Internacional de les Dones Treballadores, proclamada per la II Internacional Socialista a Copenhaguen l'any 1910.

Si bé l'ONU va institucionalitzar aquesta data en 1975 com a Dia Internacional de la Dona, és important afegir-hi l'adjectiu «treballadora», ja que la gran majoria de dones no tenim més recursos que el fruit del nostre treball, i si hi ha un cas en què resulti especialment pertinent afirmar que les nostres mans són el nostre capital és precisament en el de les dones, posseïdores, segons dades del Banc Mundial, d'un 1% de la riquesa mundial, malgrat conformar el 40% de la mà d'obra.

Així doncs, veiem que no és que les dones estiguem absents del món laboral, sinó que hi som però en sectors feminitzats (secretàries, treballadores de la llar, venedores, hostesses), sexualitzats (prostitutes) i precaritzats i en professions d'assistència o que requereixen capacitats «maternals» (infermeres, treballadores socials, mestres de primària), duent a terme feines sexualment segregades, caracteritzades per uns baixos salaris, qualificacions i reconeixement social, i amb una més gran incidència de la temporalitat, de les jornades partides, dels contractes a torns i a temps parcial, així com de la pobresa assalariada, la qual cosa repercuteix en una reducció de les nostres cotitzacions i, per consegüent, de les prestacions a què tenim dret.

Però és que a més estem sotmeses a una doble jornada laboral, que al treball productiu afegeix el treball reproductiu que fem les dones, el qual, tot i no estar remunerat ni socialment reconegut, és tracta del treball que garanteix el funcionament de tot l'edifici social, ja que, com destaca Silvia Federici, «el treball domèstic és el que produeix la força de treball». Aquesta càrrega de treball històricament assumida per les dones s'ha vist agreujada a conseqüència de la crisi i de les polítiques d'austeritat, que, amb les seves retallades en els serveis socials, educatius, sanitaris i d'atenció a la dependència, ha condemnat moltes dones a tornar a la llar per fer-se càrrec de les tasques anteriorment assumides per les institucions, com il·lustra la retallada de fins a un 60% en l'aportació pública de la Generalitat catalana a les escoles bressol o la caiguda, de 2011

Genofoto

a 2012, del nombre de cuidadores donades d'alta en la Seguretat Social de 27.174 a 4.023, cosa que no ha passat perquè les persones amb dependència sobtadament hagin deixat de necessitar cures.

Sense aquestes cures proporcionades de manera gratuïta per les dones, el sistema capitalista, basat en l'esclavitud del salari i en la divisió sexual del treball que possibilita l'apropiació del treball no remunerat de les dones, seria del tot punt inviable. Aquesta divisió sexual es fonamenta en el sistema sexe-gènere que atribueix un gènere, i uns determinats rols, funcions i estatus a cada sexe, i que, dins la lògica patriarcal, col·loca les dones en situació de subalternitat. És aquesta relació indissoluble que conformen el capitalisme i el patriarcat com a cares d'una única moneda la que cal visibilitzar i polititzar, per entendre que el problema en una societat de classes no és que aquesta estigui dominada pels homes, sinó que estigui dominada per estructures de classe que possibiliten aquesta dominació.

El que és urgent, per tant, no és produir sofisticades elucubracions abstractes de dubtós potencial emancipatori ni continuar filosofant sobre qüestions identitàries, sinó una concreció política lligada a un qüestionament clar i nítid d'aquest sistema d'opressió i explotació, i posar la millora de les condicions materials de vida de les dones i la reproducció de la vida al centre de la nostra militància feminista. I és que, parafrasejant Marx, el que el feminisme ha de fer no és tant interpretar el món com transformar-lo, de manera que ha de deixar d'estar neutralitzat com

a disciplina i objecte d'estudi, per aprofundir en el seu caràcter de lluita i d'eina de transformació radical.

En aquest sentit, és necessari rescatar el feminisme dels nets i polits despatxos de les universitats i de les institucions, de les mans d'acadèmiques, expertes en gènere i tècniques d'igualtat, per bastardejar-lo amb les contradiccions que emanen de la seva aplicació pràctica a la fàbrica i a les aules, al mercat i al call center, a les cuines i a l'assemblea. Ja que allò més urgent no és trencar el sostre de vidre, perquè més dones puguin ascendir en l'escala social, sinó dinamitar aquestes escales i jerarquies generadores d'explotació, ex-

clusió i opressió. Ens cal, per tant, un feminisme no assimilable pel sistema, i que no aspiri al reconeixement de la diferència femenina, la qual no és més que un eufemisme de subordinació, un feminisme que polititzi i expliqui les causes del patriarcat, tot inserint-lo en la lògica del sistema econòmic capitalista del que és funcional.

D'altra banda, ens cal un feminisme molt menys pulcre i «sofisticat», un feminisme que abandoni la neollengua postmoderna que el fa inaccessible per a la gran majoria de dones del carrer, i que estigui tacat amb els fluids de la vida real de les dones reals, de la mateixa manera que és precís que el nostre feminisme deixi de ser tan

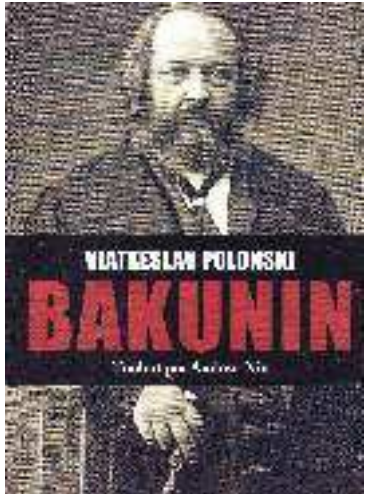
blanquet i occidental i que incorpori tant les lliçons dels feminismes negres, que des dels seus inicis van alertar del perill que l'agenda de les dones treballadores quedés subordinada als interessos de classe de les dones burgeses blanques, com les veus de les dones que la divisió internacional del treball ha expulsat dels seus països i que ara es troben entre nosaltres realitzant les tasques de cura que les classes mitges es poden permetre externalitzar.

El nostre, per tant, ha de ser un feminisme de classe, un feminisme no de concertació sinó de confrontació, que tingui com a objectiu millorar les condicions d'existència de les dones treballadores, ja que si no s'adjectiva acaba sotmetent-se a les necessitats de la classe dominant, és a dir, de les dones de classe burgesa. I és que com bé ens adverteix la sociòloga paquistanesa Maxine Molyneux, «en tota aliança interclassista que no sigui explícitament anticapitalista, els privilegis econòmics de les dones de classe mitja i alta les portaran inevitablement a traïr les dones de classe treballadora». És per això que hem de combatre el feminisme burges que només aspira a accedir en igualtat de condicions als privilegis dels que els homes de la seva classe gaudeixen a costa de l'explotació de la classe treballadora, i batallar per desmantellar l'acció conjunta del capitalisme i el patriarcat, cridant ben fort «Mai més explotades. Mai més silenciades», «Capital o vida», «Feminisme socialista o barbàrie».

* Article publicat a espaifabrica.cat

Libres

Bakunin

Viatxeslav Polonski. Editorial Base, 2016, 208 pàg.

Bakunin va ser una de les figures de més relleu del segle XIX, tant pels episodis que marquen la seva vida com per la immensa influència que el seu pensament exercí en una gran part d'Europa. Viatxeslav Polonski va escriure la seva biografia. Andreu Nin va conèixer l'autor a Rússia i va traduir la biografia al català.

La biografia de Bakunin de Viatxeslav Polonski és una gran síntesi exhaustiva de la vida i l'obra del pensador anarquista i revolucionari.

Polonski no es deixa res essencial d'un dels intel·lectuals més arrauxats del segle XIX, anomenats també revolucionaris romàntics.

L'autor narra la vida del príncep rus des de la seva infància a la cort tsarista fins que fou capturat com a insubmis, condemnat al desterrament a Sibèria i la seva evasió posterior.

La vida turbulenta de Bakunin ofereix un interès viu, i ajuda a entendre la gran rellevància del seu pensament en el moviment anarquista al nostre país.

La Comuna de París

Louise Michel. La malatesta editorial, 2013, 356 pàg.

El llibre de Louise Michel, anarquista francesa, narra els esdeveniments de la Comuna de París de 1871. Llibre que mai havia

estat publicat en castellà de forma completa i que La Malatesta va traduir de nou.

Incansable lluitadora, Louise Michel va dedicar la seva vida a l'educació i la transformació de la societat cap a la revolució social. Lluitadora infatigable en les barricades de París en contra dels excessos del govern de Versalles durant la Comuna de París del 1871, Louise va posar la seva vida en perill, juntament amb tota la classe oprimida de la capital francesa.

Pot el poble substituir a l'Estat? Aquesta pregunta, que havia rondat en la ment de molts revolucionaris al llarg de la primera meitat del segle XIX, va tenir resposta directa en la Comuna de París: Sí que pot.

D'aquest procés, d'aquesta substitució, tenim una crònica minuciosa, en primera persona, de mans de Louise Michel, qui no obviarà assenyalar els errors comesos però que no dubtarà en aquilatar aquest moviment revolucionari en la seva justa mesura: un triomf obrer, un breu centelleig d'un futur igualitari, que va poder entreveure's amb la Comuna, ofegada en sang per la confluència d'antics enemics que, davant aquest somni de llibertat, es posen d'acord per passar per les armes als seus propis conciutadans.

La Torre de la Serra

Joni D. El Tigre de paper, 2016, 88 pàg.

La seva vida, el seu exili, havia començat abans de néixer, en el

moment que la padrina va acollir aquells tres guerrillers.

El fil roig i el negre de les històries d'ahir i d'avui. Una partida de maquis arriba a la torre de la Serra, un grup autònom es prepara per una acció armada, un inspector franquista segueix la pista dels subversius, un jove ha de creuar la frontera cap a l'exili, històries que són la nostra història, la resistència al poder que arriba fins avui dia.

El temps canviant d'unes vides que són les d'abans i les d'ara, d'unes lluites, unes vivències que ens recorren per dins, els exilis i les resistències, de les marxades i dels difícils retorns, de la duresa distància però també de la calidesa del retrobament. Molt més que l'èpica de la subversió, La Torre de la Serra és un relat sincer i proper sobre el costat humà de la subversió armada.

Joni D. militant llibertari, activista musical i cultural de llarga trajectòria, ha fet de músic, cantant, periodista, editor fonogràfic i promotor. És autor dels llibres "Que pagui Pujol! Una crònica punk de la Barcelona dels 80" (La Ciutat Invisible) i "Grups Autònoms. Una crònica armada de la Transacció democràtica" (El Lokal, 2013).

El llibre té un pròleg de Jann-Marc Rouillan, militant d'extrema esquerra i escriptor francès, fundador del grup armat Action Directe. Durant els anys 1970 Rouillan va participar a la creació del MIL i els GARI, organitzacions d'agitació armada que van formar part del moviment obrer clandestí anti-franquista a l'àrea de Barcelona i al sud de França.

"Temprano madrugó la madrugada" (M. H.)

A la memòria de Gerard Sardà Ruiz (Reus 1955 - Menorca 2015)

Luís Camarero, Menorca

Al darrer alè
ens vas desitjar sort
i tu te'n vas quedar sense.

Ens vas donar el temps
perquè anéssim dibuixant-ne el nostre
i tu et vas quedar sense
i nosaltres, sense tu.

Vas ser au
sense niu ni repòs,
de nord a sud
de la planícia cap a l'est.

El mirall es va trencar
en mil bocins.

Just ara que anàvem a seure
i a veure passar el temps,
just ara que anàvem a riure de
veure caure el sol al mar,
justament ara, no.

Estimat germà Gerard,
que la mar de Menorca bressoli
els teus somnis.

* Gerardo Sardà Ruiz va néixer el 1955 a Reus. Treballador de Correus, era el Secretari General de Transports, Comunicacions i Mar de CGT València. Havia ocupat càrrecs anteriorment en el Sector Federal de Correus de CGT, així com en SP Confederales de CNT-CGT.

Militant anarcosindicalista des dels anys 70, exemple de dignitat i lluita obrera, ens va deixar ra finals de 2015 a causa d'un càncer.

Revistes

LIBRE PENSAMIENTO

Revista d'anàlisi i reflexió editada per la CGT, dossier nº 84 ¿Transición (es)? Al fondo a la derecha. <http://librepensamiento.org/>

A, RIVISTA ANARCHICA

Històrica revista mensual anarquista italiana editada a Milà. <http://www.arivista.org/>

DIRECTA

Revista quinzenal en català d'informació, actualitat, investigació, debat i anàlisi. <https://directa.cat/>

ROJO Y NEGRO

Periòdic confederal mensual de la CGT amb tota la informació sindical i social. <http://www.rojoynegro.info>

PIKARA

Complement anual del projecte Pikara Magazine, un portal de notícies i opinions feministes. <http://www.pikaramagazine.com>

Carlos Rodríguez, autor masculinista

“El masculinisme manca d’una teoria formal”

“Els grans problemes dels homes són, des d’una perspectiva de gènere, pràcticament invisibles”

Lewis Hine / Wikimedia Commons

Vitaly V. Kuzmin / Wikimedia Commons

Josep Estivill

Carlos Rodríguez és autor del blog “¿Quién se beneficia de tu hombría?, un espai que tracta els problemes de l’home des d’una perspectiva de gènere. <http://quien-sebeneficiadetuhombria.wordpress.com>

- Quines són les bases de la teoria masculinista?

El masculinisme manca d’una teoria formal. Una de les crítiques que li fa al feminisme és justament emmotllar la realitat per ajustar-la a un model teòric, el resultat del qual ignora l’opressió i problemes masculins per raó de gènere. Avui molts dels diaris que han fet seves aquest tipus de teories, com El País o El Mundo, recullen notícies sobre la disparitat sexual en els càrrecs directius de les grans empreses o el sexisme patit per actrius milionàries de Hollywood. No obstant això, no s’aplica una perspectiva de gènere per parlar dels reclutaments forçosos d’homes per a la guerra a Ucraïna o de la disparitat sexual en les morts laborals, la indigència o el suïcidi. Els problemes de gènere masculins no es tracten perquè no encaixen en la teoria, o es redueixen a “efectes adversos del seu privilegi o posició dominant”. Encara no hi ha un acord sobre

crear una teoria més complexa que abasti els problemes de tots dos sexes o renunciar a ella per no simplificar la realitat. De moment, el consens és que tant homes com dones gaudeixen d’avantatges i experimenten problemes específics per raó de sexe, encara que cadascun en diferents àrees, i s’acudeix a totes les disciplines possibles (economia, antropologia, història, etc.) per abordar-los.

- Podríeu posar algun exemple de discriminació de gènere que pateixin els homes?

Cada país i regió del món té les seves particularitats. El reclutament forçat d’homes per a la guerra és una de les discriminacions més sagnants, especialment si incloem totes les seves ramificacions, com els empresonaments d’insubmisos a Corea del Sud, les batudes militars a Colòmbia i la necessitat de resoldre la situació militar per obtenir ocupació, entre d’altres. La justícia familiar també és un tema de gran importància, especialment en els camps del divorci, la custòdia i els maltractaments. Els homes constitueixen el 95% de les morts laborals, el 80% dels indigents i representen la cara visible del fracàs escolar. També són el 78% de les víctimes de suïcidi. A més, la legislació també és desigual en certs països. A Rússia

només els homes poden ser condemnats a cadena perpètua i a Hondures a la pena de mort. A nivell global, molts governs identifiquen la tracta de persones únicament amb l’explotació sexual i no inverteixen els recursos necessaris per tractar a les víctimes de treball forçat, una àrea on podem trobar més homes. Hi ha països que penalitzen només la tracta de dones, com Bangla Desh, Vietnam i Etiòpia, a més d’uns altres que imposen penes inferiors als tractants si les seves víctimes són homes, com El Salvador o Jordània. Existeixen molts altres temes que podríem tractar, com la major edat requerida a l’home per jubilar-se en determinats països, malgrat la seva menor esperança de vida. Però potser el major problema és la invisibilitat. El sexisme experimentat per les dones ha estat analitzat fins a la més mínima interacció, mentre que els grans problemes de l’home són, des d’una perspectiva de gènere, pràcticament invisibles.

- Per què són tan invisibles les discriminacions quan afecten als homes?

Perquè es pren l’home com una categoria neutra i els seus problemes entren en altres classificacions: laborals, socials, culturals, etc. Òbviament també ho són, però això no exclou una pers-

pectiva de gènere. Prenguem per exemple la circumcisió, que només a Sud-àfrica acaba amb desenes de morts cada any, a més de centenars d’infectats i nombroses deformacions, incloent la pèrdua del penis. En les notícies apareix com un problema cultural, mentre que la seva contrapartida femenina s’anàlitz des d’un prisma de gènere, malgrat ser igualment una pràctica intrasexual, iniciada i perpetuada per dones.

- Com encaixa el masculinisme dins del paradigma feminista?

És difícil respondre a aquesta pregunta perquè igual que el feminisme no és monolític, tampoc ho és el masculinisme. En general, només hi ha una categoria d’anàlisi que adoptem (i tampoc tots), que és el gènere. Això sí, no ho interpretem com una categoria completament separada del sexe biològic, sinó com la manifestació social i cultural d’ell mateix, atent a les circumstàncies històriques del moment. Això no vol dir, per descomptat, que no existeixin construccions purament culturals pel que fa al gènere, però no per això tots els aspectes del gènere ho són.

- Quines propostes ajudarien a eliminar les discriminacions contra els homes?

Abolir el servei militar obligatori,

prohibir la circumcisió a menors sense necessitat mèdica, crear una llei neutra de violència domèstica, igualar les baixes de paternitat i maternitat, l’edat de jubilació, els recursos i penes per a totes les víctimes de la tracta, crear una definició neutra de violació, derogar lleis que imposin penes diferents per raó de sexe, concedir el dret a renunciar a la paternitat sota condicions raonables, eliminar les penalitzacions per realitzar proves de paternitat (castigades en països com França) i, per descomptat, una major visibilitat en els mitjans per crear consciència dels problemes masculins. Al meu blog descriu fins a 30 mesures en major detall del que puc fer en aquesta entrevista.

- És imprescindible o convenient que les persones es construeixin mitjançant el gènere?

Sempre he defensat que cada home ha d’adoptar el tipus de masculinitat amb el qual es trobi més còmode, sempre que no intenti imposar el seu model o faci mal a uns altres, amb excepcions puntuals com a autodefensa, defensar als altres i la violència de tipus professional (policia, militar, etc.). No ha d’agradar-nos a la resta, però hem de respectar-ho. El mateix podria aplicar-se a la feminitat.